

DARK VENGEANCE SERİSİ - 5

YOK EDİCİ

R U N Y X

DARK VERSE SERİSİ - 5

YOK EDİCİ

K U N Y X

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

Çeviren: Doğa Şarlayan

YAZARIN NOTU

Bu kitap *Dark Verse* serisinin beşinci kitabıdır. Kitap yeni bir çifti ele alsa da, önceki kitaplarda yer alan karakterler ve olaylar bu kitaptaki olay örgüsünü büyük ölçüde etkilemektedir. En iyi okuma deneyimi için serinin sırayla (*Yırtıcı*, *Azrail*, *İmparator*, *Cellat*) okunması tavsiye edilir. Bu bağımsız bir kitap **DEĞİLDİR**.

Lütfen bu kitabın kısmen belirsiz bir şekilde sona erdiğini ve tüm serinin 2022’de çıkacak olan son kitapta tamamlanacağını unutmayın. Daha fazlası kitabın sonunda.

Eğer önceki kitapları okuduysanız, bu kitap içlerinde en karanlık olanıdır. Lütfen, aşağıdaki tetikleyici uyarıları dikkate alın. Bu karakterlerin kafasının içinde olmak insanı gerçekten karanlık bir yere sürüklüyor. Ana karakterlerden biri sınırda kişilik bozukluğuna sahip bir sosyopat / psikopat ve diğeri de şiddetli bir şekilde travmatize olmuş. Bu kitap, 18 yaşından büyükler için tavsiye edilen grafik şiddet, küfürlü dil ve cinsel içerik içermektedir. *Çok fazla* cinsel içerik. Bu, en çok seks sahnesi içeren kitabım olabilir.

Cinsel travma, okuyacağınız hikâyenin bir parçası. O nedenle seks, iyileşme sürecinde kullanılıyor ve aynı zamanda karakterler arasındaki gelişim ile büyüme anlamında bir rol oynuyor.

İçerik uyarıları: Bu kitap hafif düzeyde somnofili*, hafif düzeyde nefes fantezisi, hafif düzeyde bıçak fantezisi, röntgencilik, güç oyunu, hafif düzeyde şaplaklama, kişinin rızasına dayalı olarak istenmeyen cinsel ilişki fantezisi, psikotik davranışlar, kişiyi rızası dışında takip etme, kan, insan kaçakçılığı, cinsel kölelik, reşit olmayan birine cinsel saldırı, çocuk istismarı, kadın/çocuk ticareti, cinayet, kundaklama, suikast, işkence, tecavüz ve zorla uyuşturucu kullanımı barındıran sahneler içermektedir. Ayrıca intihar, intihar düşüncesi, depresif dönemler, travma sonrası stres bozukluğu, Stockholm sendromu, BDSM gibi konulardan bahsedilmektedir.

Bunlardan herhangi birini okumak ruh sağlığınıza herhangi bir şekilde zarar verecekse, içtenlikle durmanızı tavsiye ederim.

Kitaba devam ederseniz, umarım yolculuktan keyif alırsınız. Teşekkür ederim.

* Somnofili, kişinin uyuyan bir partneri ya da bir yabancıyı, zorlama ya da şiddete başvurmadan erotik okşama ile (oral seks de dahil) uyandırdığı türde bir parafilidir. (ç.n.)

*İnsanlarla dolu bir dünyada kendini bulamayan herkese,
Kaybolmak zor bir başlangıç ama çok daha
güzel bir hikâye sizi bekliyor.
Cesaretinizi toplayın ve sayfayı çevirin.*

Calma Listesi

Terrible Thing - AG
Play With Fire - Sam Tinnesz ft. Yatch Money
Gangsta - Kehlani
Guest Room - Echos
In Flames - Digital Daggers
I Want To - Rosenfeld
Devil's Backbone - The Civil Wars
Devil's Girl - Overnight ft. Melody Michalski
The Wolf in your Darkest Room - Matthew Mayfield
Dark In My Imagination - Of Verona
Light a Fire - Rachel Taylor
NFWMB - Hozier
Live Like Legends - Ruelle
Can't Help Falling in Love (Dark Version) - Tommee Profitt ft.
Brooke
Heavy In Your Arms - Florence and The Machine
Arms - Christina Perri
Like Lovers Do - Hey Violet
Like U - Rosenfeld
Horns - Bryce Fox
Jekyll & Hyde - Bishop Briggs
Heaven - Julia Michaels
Not Your Baby - Cadmium

Rabbit Hole - Aviva
Play Dirty - Kevin McAllister ft. Sebell
Do It For Me - Rosenfeld
Castle of Glass (Acapella) - Linkin Park
Dark Nighths - Dorothy
Sanctified - Nine Inch Nails
Caught in the Fire - Klergy
Us vs. Them - Denmark + Winter
The Devil Within - Digital Daggers
Secret - Denmark + Winter
Mind Games - Sickick
Castle - Halsey
Vacant - Echos
Walk On Fire - RAIN
Heavenly - Cigarettes After Sex
Let Me Out - Hidden Citizens
Darkside - Oshins feat. HAEL
25 - The Pretty Reckless
Pyrokinesis - 7Chariot
Toxic - 2WEI
Love and War - Fleurie
Heart Heart Head - Meg Myers
Daddy Issues - The Neighbourhood
I Wanna Be Your Slave - Måneskin
Dark Side - Ramsey
Fetish - Selena Gomez
OMG - Marian Hill
Blood + Water - Grandson
Saints - Echos
Trouble (Stripped) - Halsey
Fire of Love - Jesse Jo Stark
Cherry - Lana Del Rey

Fallin' - Sufle Ft. Gökcan Sanlıman
How Villains Are Made - Madalen Duke
Sick Thoughts - Lewis Blissett
Unholy - Hey Violet
Hurt Me Harder - ZOLITA
Middle of the Night - Elley Duhé
Battle Cry - Imagine Dragons
Arsonist's Lullabye - Hozier
Blood on Your Hands - Veda
Animal - AG x MOONZz
The Devil is a Gentleman - Merci Raines
Madness - Tribal Blood
Love into a Weapon - Madalen Duke
The Death of Peace of Mind - Bad Omens
I'm Losing Control - X-Ray Dog
Serial Killer - Moncrieff x Judge
See You Bleed - Ramsey
Real Boy - Lola Blanc
Flames - Tedy
Massacre - Kim Petras
Paint It Black - Hidden Citizens
Slave - Ramsey
One Way or Another - Until the Ribbon Breaks
Nothing's Gonna Hurt You Baby - Cigarettes After Sex
Lost in the Fire - The Weeknd ft. Gesaffelstein
This is War - Thirty Seconds to Mars
There's a Hero in You - Tommee Profitt ft. Fleurie
Forever - Labrinth
Every Breath You Take - Chase Holfelder
Reflections - The Neighbourhood
Not Afraid Anymore - Halsey cover by Roniit
I Wanna Be Yours - Arctic Monkeys

YALNIZDI.

Sessizdi.

Kilit altındaydı.

Elleri dizlerindeydi.

Tüyleri diken diken olmuştu.

Saçları omuzlarının üzerinden sarkıyordu.

Küçük kız derin bir nefes aldı ve etrafına bakma dürtüsüne direndi.

Saatlerdir onu içine tıktıkları küçük dolabın içindeydi ve her geçen saat daha da dayanılmaz hale geliyordu.

Küçük zihnini baskılayan karanlık yavaş yavaş tanıdık gelmeye başlamıştı. Bir zamanlar yabancı olan gölgeler şimdi yeni bir dosttu ve onu kollarıyla sarmalıyordu.

Bacakları soğuk zeminde çapraz bir şekilde katlanırken kolları gevşedi ve parmakları oynamaya başladı.

Saçlarının tutamlarıyla tekrar tekrar oynamaya başladı. *Tekrar ve tekrar.*

Görmek için göz kırpmaya çalışmayı bıraktı.

Artık sadece yavaşça nefes alıyordu.

Üç yaşındaydı.

Kilit altında.

Sessiz.

Yalnız.

GÖLGE

ATEŞ.

Isı, sıcaklık ve ışık.

Isı, yıkım ve ölüm.

Ateşin doğası adamı her zaman büyülemişti, renkleri daha da etkileyiciydi. Bir alevin kalbindeki mavi rengin titreşimini, insanı kör edebilecek kadar beyaz bir sarıya dönüşmesini, gökyüzünde batan güneş gibi turuncular ve kırmızılarla derinleşmesini izlemeyi severdi.

Evet, ateşi severdi. Her zaman sevmişti.

Alevlerden ilk kez ne zaman etkilendiğini hatırladı. Yetimhanede onunla birlikte kalan bir çocuk, sürekli derisinin altında bir yanma olduğundan şikâyet ederdi. Bu fikir onu büyülemişti. Ardından alevleri görmüştü, renkler gözlerinin içine işliyordu. Dünyanın geri kalanı, diğer renkler ona hiçbir zaman tam olarak doğru görünmemişti. Yetimhanedeki bakıcısı bunun sebebinin şeytani gözleri olduğunu çünkü onun şeytanın çocuğu olduğunu söylerdi. Ona koyduğu isim bile ölümle ilgiliydi.

Belki de gerçekten şeytanın çocuğuydu çünkü tam da o hafta adamı ateşe vermiş ve kıvılcımlar vücudunun üzerinde dans ederken gülümsemişti. Çığlıklarının sesi resimdeki tek rahatsız edici şeydi. Adam çığlık atmalarından hoşlanmıyordu. Gürültü kulaklarına sertçe çarpıyor, dilinde ekşi bir tat bırakıyordu. Seslerin tadını nasıl alabildiğini anlamıyordu ama çığlıklar hoş-

na gitmiyordu. O bir anda ortaya çıkarken kurbanlarının sessiz kalmalarını, ölümlerine hükmetmeden önce yüzlerinde içgüdüsel bir şeyin anlık ifadesini görmeyi tercih ederdi.

O bakışın ne olduğunu her zaman bilmiyordu. Duygular ondan kaçıyor gibiydi. Onları görüyor ve daha sonra tanıyabiliyordu ancak o dehşetin nasıl bir his olduğunu ya da deneyimledikleri acıyı anlamıyordu. Diğerleri gülerken, ağlarken ve empati kurarken o hiçbir şey hissetmiyordu.

Belki de o kız bu yüzden dikkatini çekmişti.

Belki de daha önce hiç kimsede görmediği kadar duygu yüklü olduğu içindi. Belki saçındaki alevler yüzündendi. Kız onları geri alamayacağı bir şeyle birbirlerine bağladığı için de olabilirdi.

Bu her neyse, kızın ateşi onunkini bulduğu andan itibaren kaderi mühürlenmişti.

Gölgelerin arasında oturup onu izliyordu.

Açık artırma kulübünün yanıp sönen ışıkları sahnenin üzerinden geçerken, neredeyse şeffaf sabahlıklar içindeki üç kadın ortada duruyordu. Yanlarda duranlara bakmamıştı, birbirinden farklı renklerdeki gözleri ortadakinin üzerindeydi. Genç kadını inceliyordu. Kafasını eğip gözlerini kırışını, tüm dünyaya karşı ölü gibi görünen yüzünü. Hayatta olduğuna dair tek işaret saçlarıydı. İlk andan beri adamın dikkatini çeken bukleleri.

İçkisini yudumluyormuş gibi yaptı ve bu gece kimin kendi ellerinde öleceğini merak etti. Buradaki herkes o kadın için asla teklif verilmemesi gerektiğini biliyordu. Taliplerin ardı ardına sıralanan cesetleri yüksek sesli bir mesaj niteliğindeydi. Yine de birileri her zaman teklif verirdi. Birileri her zaman kade-rine meydan okurdu ve her zaman birileri ölürdü. Son talibin beynine bir keskin nişancı kurşunu isabet etmiş, zavallının kanı

solgun teninin üstüne sıçramıştı. Bu kez çok daha kişisel bir şey yapacaktı. Belki de kadın izlerken onları benzine boğardı.

Genç kadın sanki bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözleri iyi giyimli müşterilerden oluşan kalabalığı taradı ve doğrudan gölgelerin ardındaki köşelere döndü. Orada olacağını bilmesi adamın hoşuna gitmişti.

Onun silüetini gördüğü anda kadının yüzüne kazınan nefret ve ihanet karışımı ifade herkesin görebileceği kadar açıktı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Adamın saplantısı ise giderek derinleşiyordu.

Henüz bir alev değildi ama yalnızca bir kor olsa bile... Bu kadın ona aitti.

Adam onu izledi, dikkatle yüzündeki ayrıntılara odaklandı.

Bir gün, bu kadın bir cehennem ve adam da onu kontrol eden şeytan olacaktı.

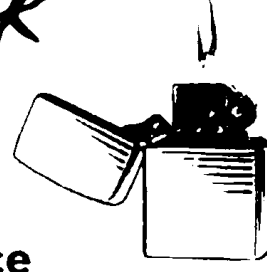
BİRİNCİ KISIM

KÜLLER

“Bu vahşi uçurumun ortasında, uyanık şeytan cehennemin
eşiğinde durdu ve bir süre baktı.”

-John Milton, *Paradise Lost*

BÖLÜM BİR

Lyla, Beş Yıl Önce

İlk kez bir seks kulübündeydi. Bu kulüpler hakkında bir şeyler duymuş olmasına ve oraya götürülen pek çok kız tanınmasına rağmen, Lyla bir şekilde kendini hiç böyle bir yerde bulmamıştı.

Moonflame olabildiğince lüks bir yerdi. Pahalı bir saati ve güzel bir takım elbisesi olan kır saçlı bir adam, onu koridorun aşağısındaki geniş salona götürürken belini kavramıştı. Yüksek tavanlardaki avizelerden kadifemsi kırmızı koltuklara ve parlayan ahşaba kadar her şey lükstü. En karanlık anlarında, yalnızca göz ucuyla baktığı türden bir zenginlikti bu. Sonrasında yeniden hiçliğin kollarına dönüyordu.

Salonun içinde konuşup içkilerini yudumlamakla meşgul olan insanları izledi. Bazı kadın ve erkekler maske takıyor, bazıları ise yüzlerini tüm çıplaklığıyla ortaya seriyordu. Fakat hepsi soyunmanın farklı bir aşamasındaydı. Parası olanların katıldığı bir partiye gelmişlerdi. Lyla her taraftan bedenine baskı yapan gücü hissedebiliyordu.

Hissettiği gerginliğe rağmen yutkundu ve neyle karşılaşacağını bilmeden, onu lüks salonun diğer ucundaki kapıya yönlendiren adamı takip etti. Adam akıllı davranmış, açık artırmada onun için teklif vermemişti. Bunun yerine doğrudan yaşadığı yerleşkeye gelip onu bir yıllığına satın almıştı. Lyla dehşet içindeydi çünkü adamın gözlerindeki sadist bakıştan hoşlanmamış-

tı ve yeni kontratından *gölgelerde gizlenen adamın* haberi olup olmadığını bile bilmiyordu. Genelde sadece açık artırmaları izlerdi, o yüzden gün içinde gerçekleşen bir anlaşmadan nasıl haberdar olabileceğinden emin değildi.

Belinden bağlı siyah şifon bir elbise giymişti ve üzerinde iç çamaşırı yoktu. Kır saçlı adamın yönlendirmesiyle bir tür konferans salonuna giderken gecenin sonunda olacaklardan korkuyordu. İçeride stadyum benzeri bir arena vardı, arkasındaki yüksek katlarda kanepelere oturmuş halde onları izleyen insanlar bulunuyordu. Ancak ortada boş bir alan yoktu. Uzun kırmızı duvarlar arenanın odak noktasında sıralanmıştı, önünde yalnızca ufak bir giriş bulunuyordu.

Bir labirentti bu.

Lyla daha gördüklerini tam olarak kavrayamadan yanındaki canavar onu seyircilere doğru çevirdi ve elbisesini çekiştirerek açtı. Şimdi göğüsleri seyircilerin şehvet dolu bakışları altında tamamen ortaya çıkmıştı.

“Bayanlar ve baylar,” diye duyurdu adam. “Bu gece kölemi kim yakalarsa onunla oynama şansını elde edecek.”

Lyla içinin korkuyla kaplandığını hissederken gözleri hızla maskeli ve maskesiz insanların üzerinde gezindi. Onlar hastaydı. Her biri. Çok hastaydılar.

“Hayır.” Sözcük kontrol edemedi ağzından kaçtığı sırada büyük bir elin şiddetle yanağına indiğini hissetti.

“Sen konuşmayacaksın, aptal kız!”

Teni yanarken adamın ayaklarına baktı. Zihni öfke, acı ve tiksintiyle savaşıyordu ancak bunu durduramayacak kadar çaresiz olduğunun da farkındaydı. Canavar bileklerini arkasından sıkıca çekerek tenini aşındıran bir tür iple bağlamıştı.

“Koş,” dedi yanan yanağına hafifçe vururken. “Biz seni bulmadan önce birkaç dakikalığına kendini kurtar.”

YOK EDİCİ

Lyla damarlarını dolduran adrenalinle bir an bile beklemeden labirentin içine atıldı. Etrafını saran duvarlardan bir karış daha kısaydı, onu izleyen gözlerden saklanması için bu kadarı yeterliydi. Derin bir nefes alıp her iki tarafa da baktı ve sağa doğru fırlayıp çıkmaz sokağa gelene dek son sürat koştu. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Elbisesinin yarısı açılmış haldeyken sola döndü, nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yalnızca kaçıp kurtulmak istiyordu ama buradan bir kaçış olmadığını bilmenin getirdiği acizlik hissi gözlerini yakıyordu.

Onlardan nefret ediyordu.

Bir insan değilmiş gibi hissetmesine sebep oldukları için her birinden nefret ediyordu.

Yanaklarını yakan gözyaşları çenesinden aşağı kaydı, Lyla köşelerden dönüp labirentin içinde koşarken zemine döküldü.

Etrafındaki kahkahaları duyuyordu, bazı sesler olması gerekenden daha yakınındaydı. Duvarlar daha da üzerine kapanıyordu. İnsanların oturdukları yerden onu görebileceğini bildiği için durup saklanamıyordu bile. Tanrı aşkına... Hepsini öldürmek, ona böyle davrandıkları için her birini tamamen yok etmek istiyordu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. *Hiçbir şey.*

Bir dakika ya da bir saat sonra -tam olarak geçen süreyi bilmiyordu- sola döndü ve labirentin ortasındaki küçük meydana bakarak durdu. Olduğu yerden tüm salonu görebiliyordu. Kendisinin tam ortada, tüm seyircilerin görüş alanında olduğunu fark etti. Yukarıdaki koltuklarda beş adam vardı. Biri bir kıza aletini yalatıyor, ikisi başka bir kızla sikişiyor, diğerleri de birbirlerinin aletini sıvazlıyordu. Maskeli bir kadın farklı bir yerden sahneyi izliyordu, kızlardan biri onu yalamakla meşguldü.

Bunca kişi onun çaresizliğini seyrediyordu ve hiçbiri bir parça insanlık gösterip yardım etme niyetinde değildi.

Labirentin diğ er ucundan iki adam çıktı, yüzleri maskelerle gizlenmişti. Ona doğru geldiklerini gördüğünde kendini hazırladı.

Kalbi boğazında atarken adamların kollarını tutup bedenini odanın ortasına s r klemelerini izledi. Kaçmak için  ırpınsa da nafileydi. Aradan saniyeler geçti, adamlar yabancı bir dilde konuşuyordu. İkisinin de elleri tenini sıkıca sarmıştı.

Yenilgiyle gözlerini kapatırken kendini kaybetmeye hazırladı.

Sonra aniden o sesi duydu.

Nefesler ve çığlıklar havada  ınladığında kirpiklerini kırpıştırdı. İzleyen herkesin neden aceleyle dışarı çıktığını anlayamamıştı.

Onu satın alan gri saçlı canavar bir kanepede oturuyordu. Boğazı kesilerek ikiye yarılmış, beyaz g mleğ  kırmızıya boyanmıştı. Lyla dehşet içinde diğ erlerinin bir çıkış kapısından kaçmasını izledi. Tam o sırada bir bıçak uçtu ve onu tutan adamlardan birinin boynuna saplandı. G ğ slerine sıcak bir şey sıçramış, kollarını tutan parmaklar gevşemişti. şok içinde vücudundaki kana baktı, kollarını tutan diğ er adam kaçmaya başladığında onun sırtına da bir bıçak saplanmıştı.

Dehşete kapılıp şiddetli bir hayatta kalma i  g d s yle dolarak labirente geri döndü. Duvara yakın bir şekilde kısmen daha güvenli bir yere doğru koşmayı başarmıştı. Onu satın alan adamla sorun yaşayan kişi her kimse, Lyla kesinlikle bunun bir parçası olmak istemiyordu. Yüksek bir noktadan görülebileceğini bildiğinden yere eğilerek ilerlemeye devam etti. Kendini olabildiğince k   ltm ş, bilekleri hâlâ arkasında bağlıyken nefesleri giderek ağırlaşmıştı.

Koltukların görüş alanından uzakta bir köşe bulup doğrulurken nefesini tuttu. Gözleri karşılaşabileceğ  tehlikeleri görmek için çılgınca etrafında geziniyordu.

Bir bıçağın ensesine dokunduğunu hissetti.

Vücudu gerildi, kalbi korkuyla dolu bir halde donakalmıştı.

Bıçak omurgasının hizasında ilerliyordu, keskin ucu teninin hemen üzerindeydi. Yalnızca ufak bir baskıyla onu parçalayabilirdi. Lyla gözlerini kapattı. Bu his korkuyla birlikte başka bir duyguyu da uyandırırken umutsuzca katilinin ona işkence etmemesini umuyordu.

Bıçak sırtında gezinmeye devam etti. Lyla sıcak, uzun bir bedenin ön tarafına baskı yaptığını hissetti. Gözlerini sıkıca kapalı tutarken kolları titriyordu.

Boynunda bir nefes, burnunda tanıdık bir koku ve kulağında ölümün sesi vardı.

“Gözler, *flamma**.”

Gözleri şokla kocaman açıldı ve başını geriye doğru eğerken vücudunu başka bir his doldurdu.

Birbiriyle uyumsuz, şeytani gözler bir maskenin arkasından onunla buluşurken nefesi kesildi.

Gelmişti.

Onun için gelmişti.

Onun için öldürmüştü.

Lyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Vücudunu yoğun, keskin bir rahatlama sarmıştı.

Bileklerini bir arada tutan bağlar bıçakla parçalandığında kendini onun göğsüne attı ve kurtarıcısı kaskatı kesilmesine rağmen ona sıkıca sarıldı. Gözyaşları gömleğini ıslatıyor, adamın kokusu tarafından sarmalanıyor, sıcaklığı kemiklerindeki soğuğu kovalıyordu.

Adamın bir elinin bileklerini arkasından tuttuğunu hissetti. Baskısı az önceki iplere benzese de bir şekilde kendini bağlan-

* *Flamma*, Latince “ateş” ve “alev” anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

mış gibi hissetmiyordu. Kurtarıcısının diğer eli çenesini kavramak için yukarı uzanmıştı. Başparmağı yanağındaki gözyaşlarını takip etmeden önce dudaklarında gezindi ve bakışlarında hayranlığa benzer bir ifadeyle onun ağlamasını izledi.

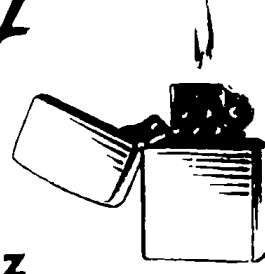
Dudakları yanağına değdi ve diliyle gözyaşlarının tadına baktı. Geri çekilmeden önce onu öyle içten bir sahiplenmeyle izliyordu ki, Lyla o hissi resmen iliklerinde hissetmişti.

“Geleceğini düşünmemiştim,” diye fısıldadı dudaklarının arasındaki boşluğa. Vücudu son birkaç dakikada hissettiği duygularla dolup taşıyordu.

Adamın bakışları yoğunlaştı ve eğilip onun dudaklarına doğru konuştu. Kelimeler neredeyse ona değiyordu. Öyle yakındı ki, Lyla adamın sözlerini teninde hissetmişti. Tek bir cümlede onu hem sahiplenilen hem de ele geçiren yemini ve tehdidi.

“Senin için her zaman geleceğim.”

BÖLÜM İKİ

Lyla, Günümüz

CANAVAR ÖLECEKTİ.

Lyla bir iç çekti. Açık artırma salonunda verdiği teklif kazandıktan sonra ona doğru yürümeye başlayan orta yaşlı adamı izliyordu. Yalnızca loş ışık huzmeleriyle aydınlanan karanlık ortam, yakışıklılığını ya da servetini gizlemek için yeterli değildi. Ancak zaten bu kapıdan içeri adım atabilmek için zengin biri olması gerekiyordu ve görünüşü de bir şey ifade etmiyordu. Lyla çok daha kötülerıyla birlikte olmuştu. Daha da önemlisi, en korkunç canavarların güzel bir yüzün altında gizlendiğini herkesten daha iyi biliyordu.

Herkes iğrenç fantezilerini yaşamak için bu cehennem çukuruna gelirdi. Kadınların kıyafetlerini yırtıp parçalar; ardından da eşleri, aileleri, çitleri olan evleriyle birlikte namuslu ve ahlaklı vatandaşlar olarak sürdürdükleri sahte hayatlarına geri dönerlerdi. Lyla en çok onlardan nefret ediyordu. Çimenlerin arasındaki bir yılan yerine, doğrudan açığa çıkan bir canavarla uğraşmak çok daha kolaydı.

Adamın gözleri neredeyse şeffaf olan sabahlığın içinde sergilenen vücudunda geziniyordu. Bakışları boynundan aşağı inerek dolgun göğüslerine, ağdalanmış kadınlığına ve oje- li ayak tırnaklarına kadar onu incelemişti. Lyla defalarca kez yaşamış olmasına rağmen, bu şehvet düşkünü ifade karşısında irkilmemek için kendini güçlükle kontrol edebiliyordu.

Adamların neden teklif verdiğini biliyordu. Nadir bulunan bir kadındı. Sarışınlar ve esmerler denizinde doğal kızıl saçlarıyla egzotik bir güzellikti. Ayrıca çekiciydi. Her teklifte kahrolasınca iyi para getiriyordu. Tam olarak bu yüzden organizatörler onu sahneye çıkarmaya, aptal adamlar da hayatlarını riske atmaya devam ediyordu. Güçleri ve kibirleri yüzünden gözleri kör olmuştu. Bu işten paçayı sıyıracaklarını sanıyorlardı.

Yanılıyorlardı. Altı yıl boyunca deneyen her kişi yanılmıştı ve bunu kanıtlayacak bir düzineden fazla ceset vardı.

Düşüncelere dalmadan önce yüzüne ilk eğitmenlerinin ona öğrettiği dingin maskeyi geçirdi.

“Yumuşak ve davetkârsın. Güzel görün, çeneni indir ve sessiz kal.”

Adam -açık artırmada onu satın alan on beşinci kişi olduğu için Lyla'nın zihninde On Beş Numara ismini almıştı- ona doğru yaklaştı ve uzun, dalgalı saçlarından bir tutamı avuçlarının arasına aldı.

Ah... saçlarına dokunmamalıydı.

Bu düşünceyi dile getirmedi.

“Adın ne, tatlım?” diye sordu adam yumuşak bir sırıtışla. Gözlerindeki şehvet onun ne düşündüğünü anlamasına yetecek kadar açıktı.

“Lyla,” dedi sessizce. Konuşmak için eğitildiği ses tonunu kullanıyordu.

Her kız, olabilecek en çekici şekilde görünmek üzere fiziksel özelliklerine uygun bir şekilde eğitilirdi. Lyla için her şeyin yumuşak, dingin ve uysal olması gerekiyordu. Sesi tavrı, davranışları... Aynı anda hem seksi bir siren hem de tatlı bir itaatkâr izlenimi vermeliydi.

Sayıli arkadaşlarından biri olan Malini ise tam tersi şekil-

de eğitilmişti. Cesur ve atılgandı. Ona yabani davranması, bir erkeğin onu ehlileştirmek istemesini sağlaması söylenmişti. Bu düşünce karşısında güldü. Eğitimciler her şeyi öyle yanlış anlamıştı ki... Kızların hepsi rol yapıyordu. Malini dünyadaki en kibar, en tatlı insandı. Lyla'yı her zaman bir annenin ya da ablanın sevdiklerine yaptığını hayal ettiği şekilde yatıştırırdı. Bunu nazik dokunuşlar, yumuşak sözler ve o hissi yeniden tatmak istemesine yetecek kadar sevgiyle yapardı. Lyla kaç kez onun ilgisini aradığını hatırlayamıyordu. Ancak arkadaşını birkaç aydır görmemişti ve etrafa sorduğunda, patronlardan biri onun için uzun bir sözleşme yaptığını söylemişti. Bu onu bir daha görmesi için aradan yıllar geçmesi gerektiği anlamına gelebilirdi. Belki de onu bir daha hiç göremeyecekti....

“Peki kaç yaşındasın?” Onu satın alan adamın sözleri düşüncelerini bölüp tekrar odaklanmasını sağladı. Lyla bu tür erkeklerin ne istediğini çok iyi bilirdi. Bu yüzden yirmi dört yaşında olmasına rağmen, “On sekiz,” diye cevap verdi.

Adam gülümsedi. *Lanet olası pislik.* Canavarlığını gizlemeye çalışsa bile, Lyla dürüstlüğüne inanmak için masumiyetlerini parçalayan çok fazla yetişkin görmüştü.

On Beş Numara hiç utanmadan göğsüne dokunduğunda kıpırdamadan durdu. Elleri iki yanında yumruk haline gelirken, adamın memelerinin ağırlığını test etmesine izin verdi.

Bu adam yalnızca ölmeyecekti, *acı da* çekecekti.

Nefesini tuttu ve gözlerini odanın karanlık köşelerinde dolaştırdı. Gölgelelerdeki şeytanın silüetini görememişti... dünyadaki lanetlenmiş varlığının hem felaketi hem de lütfu olan o adamı. Karşısındaki pisliğin eli göğüslerini sıkarken zihninin *onu* gördüğü ana kaymasına izin verdi. Müzayedeye ilk kez gelmiş olsa da hayatında o adamı gördüğü ikinci seferdi. His-

settiği şaşkınlığı hatırladı. Lyla onu tekrar göreceğini hiç düşünmemiş ve o gece teklif vermesini umut etmişti. Kendisini seçecek kişinin o olmasını istemişti. Ancak işler öyle ilerlememişti. Gölgelelerin içinde gizlenen adam, köşesinde oturup başka bir adamın onu kazanmasını ve müzayede evinden bir blok uzaklıktaki otele götürmesini izlemişti.

Yüzüne sıçrayan kanı ilk o gece hissetmişti. Onu soymak üzere olan adamın kafasında bir kurşun deliği açılmıştı. Olduğu yerde donup kaldığında gözleri pencereden dışarıya, karşı bina da hareket eden adamın silüetine kaymıştı. Katilin o olduğunu hemen anlamıştı.

On Beş Numara boynunu öpüp göğüslerini çekiştirirken müzayede odasının gölgelerin gizlediği köşelerine baktı. Kimseyi görememişti ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Artık gerçeği biliyordu.

O yaşananları izliyordu. *Her zaman izlerdi.*

Bunu ikinci kez açık artırmaya çıktığında öğrenmişti. Onu bir haftalığına eve götüren iki adam da ilk gece, Lyla tuvalete gittiği sırada dikenli telle boğulmuştu. Odaya girdiğinde adam tezgâhın üzerine siyah bir gül bırakmakla meşguldü. Hemen yanında da onun giyebileceği türden kıyafetler vardı. Gitmeden önce uyumsuz gözleri bir an için onunla buluşmuştu. Siyah gül, şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. Simsiyah ve kurutulmuştu. Aldığım hatırladığı ilk hediye idi bu. Kıyafetler ise tenine dokunan en yumuşak kumaştı. Lyla ikisini de yanına almıştı.

Bu olay farklı seks kulüplerinde üçüncü kez, dördüncü kez ve beşinci kez tekrarlanarak devam etmişti. Lyla ve organizatörlerin geri kalanı öğrenene dek tekrar tekrar yaşanmıştı... Ona teklif veren herkes ölüyordu. Buna rağmen büyük paralar getirdiği için onu her seferinde sahneye çıkarıyorlardı ve adam işlerini bitirmek için hep orada oluyordu.

Bunun *onun* için büyük ihtimalle bir oyun olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Gerçekten önemseyen bir adam orada çırılçıplak, satın alınmaya hazır bir şekilde durmasına izin vermezdi.

Ancak yine de buradaydı işte. Değersiz, terk edilmiş ve sahipsiz.

Lyla zihninde açılan kara delik karşısında ürperdi. Adeta biri ismini söylüyordu. Onu içine düşüp diğer her şeyi unutmaya çağırıyor, varlığının geriye hiçbir şey kalmayana dek paramparça olmasına izin veriyordu.

Adamın dili boynuna dokunduğunda midesi tiksintiyle doldu. Benliği kara deliğe yaklaşıp ona doğru savruldukça kendi bedenine olan nefreti de yoğunlaşmıştı. Hiç hareket etmese bile bu On Beş Numara için önemli değildi. Bedeni var olduğu sürece ruhunun orada bulunmaması adamın umurunda olmayacaktı. Fakat biri onu bu şekilde kullanmayalı yıllar olmuştu ve karşısındaki orta yaşlı canavarın nasıl bu kadar yaklaşabildiğini anlayamıyordu.

Neredeydi o?

Organizatörlerden birinin yan taraftan gelen sesi araya girdi. “Efendim... tadına bakabilmeniz için önce hesabı kapatmanız gerekiyor.” Vücudunu okşayan adam doğruldu. Lyla bir anlığına bile olsa rahatlayıp kendini toparlayabilecek noktadaydı.

Bir adım geri çekilip aklının kaydığı yerleri kontrol altına almak için derin bir nefes aldı. Düşüncelerine teslim olursa kendini kaybedeceğini biliyordu ama direnmek çok zordu.

Adam müzayedeciye bir tomar para uzatırken Lyla da şeytanın orada olup olmadığını görmek için yeniden kulübü inceledi.

Ama yoktu.

Hissettiği acı hayal kırıklığına rağmen yutkundu. Bu gece-

den büyük ölçüde sağlam çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

“Hadi gidelim, tatlım.” On Beş Numara kolunu beline doladığında adamın parmağındaki alyansa baktı. Karısının onun yarı yaşında bir kızı becerme niyetiyle dışarı çıktığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Ancak onu hiç ilgilendirmezdi. Bu adamlar kendi mezarlarını kendileri kazıyorlardı, en sonunda içine düştüklerini görmekten şimdiye dek hiç pişmanlık duymamıştı.

Dışarı çıktıklarında kalbi hızla çarpmaya başladı.

Dışarı.

Dışarıda olmaya *bayılırdı*.

Fakat pek çıktığı söylenemezdi. Çocukluğu ve gençlik yılları özel eğitim evlerinde geçmişti. Bazıları yeraltında, bazıları da yukarıda olmasına rağmen yerleri hep gizli olurdu. Onun yatağı da diğer çocuklarla birlikte bodrum kattaydı. Şimdiyse büyük ve sıkı korunan bir yerleşkede, diğer kızların da bulunduğu bir yurttaydı. Ancak sebepsiz yere ya da refakatçi olmadan dışarı çıkmalarına izin verilmiyordu. Açık artırmayı dört gözle beklemesinin tek nedeni buydu. Birisi onu satın alırsa bir anlığına da olsa dışarıda soluklanabilecek, rüzgârı hissedebilecek ve gökyüzünü görebilecekti.

Adam onu kulübün arka kapısından çıkarıp otoparka açılan sokağa getirmişti.

“Ben arabamı getirene kadar burada kal,” diye talimat verdi. “Kaçmaya çalışırsan neler olacağını söylememe gerek yok, değil mi?”

Lyla başını iki yana salladı. Kaçanlara ne yaptıklarını biliyordu. Diğer arkadaşı çocukken kaçmıştı ve o günden beri onun peşinde olduklarını biliyordu. Birlik tüm kölelerin sahi-

biydi, ayrıca içeriden kimsenin kaçmasına izin vermiyordu. Bir keresinde o da kaçıp yakalanmış ve cezayı ilk elden deneyimlemişti.

Hatıralarını bir kenara iterek olduğu yerde kaldı. Kolayca razı olması üzerine gülümseyen adam ise bir an sonra ortadan kayboldu.

Şimdi binanın arkasındaki sokağın köşesinde tek başına duruyordu. Gökyüzünü görebilmek için başını yukarı kaldırmıştı. Karanlıktan başka bir şey görmek mümkün olmadığı için kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordu. Şehirde bazı geceler yıldızların görünmediğini biliyordu ama öyle olmayacağını ummuştu. Onları son görüşünün üzerinden çok zaman geçmişti, kısa ama zor hayatında çok az yıldız görebilmişti. Ancak bu gece hiçbir şey yoktu. Ne ay ne de yıldızlar ortadaydı. Karşısında yalnızca gri duman ve bulutlarla kaplı sonsuz bir karanlık duruyordu.

Geleceğin gökyüzü gibi bomboş, umutsuz ve sonsuz görüldüğü bazı günlerde var olma amacını merak ediyordu. Ancak her seferinde ayakta kalmasını sağlayan tek şeyi, her sabah uyanmasını ve güne cesaretle başlamasını sağlayan cevap arayışını kendine hatırlatıyordu.

Aniden ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Lyla'ya ilk ulaşan şey kokuydu. Adamın onu izlediği yıllar boyunca sadece birkaç kez içine çekebildiği, zihnine kazınmış o aromaydı. Adama yalnızca birkaç kez bu kadar yakın olmuştu ve hayatında pek güzel şeyler koklamadığı için bu aromanın tam olarak neye benzediğini anlayamıyordu. Sadece farklı olduğunu biliyordu. Gerçek bir erkeğin kokusuydu. *Onun* kokusuydu.

Adamın hemen arkasında olduğunu biliyordu. Başının üzerindeki nefesini, iri bedeninin sırtındaki sıcaklığını, uyku-

da olan duygularının onunla temas ettiği her anda olduğu gibi canlandığını hissedebiliyordu. Adamın her zaman arkasında olması, Lyla'nın hem takip ediliyormuş hem de el üstünde tutuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu duygu ikilemini onun bile anlaması zordu.

Tanrı aşkına, adamdan nefret ediyordu. Vücudunun verdiği tepkiden, daha derinden nefret etmek isteyip başaramamaktan ve adamın bunu bilmesine rağmen hiç umursamamasından nefret ediyordu.

Kıpırdamadan durdu, sessizliği tek bir kelimeyle bile bozmamıştı. Daha önce birkaç kez o soruyu sormuş olsa da adam her seferinde aklıyla oynayıp onu şaşkın, hüsrana uğramış ve öfkeli bir halde bırakıp gitmişti. Yıllardır olduğu gibi, Lyla şimdi de öfkesine tutunuyordu. Öfke iyiydi. Öfke ona bir şeyler hissettiriyordu. Öfke hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

“Sana dokunması hoşuna gitti mi?”

Arkasından gelen ses, *onun* sesi kısıktı. Eğer ölümün bir sesi olsaydı, *onun* sesi olurdu. Adamın sesinin neye benzediğini de bilmiyordu çünkü karşılaştırabileceği bir şey yoktu. Ama hayatında pek çok erkeğin sesini duymuştu ve onunki şüphesiz en tehlikelisiydi.

Bunu düşünmek, birinin anlattığı bir hikâyeyi anımsamasını sağlamıştı. Muhtemelen bu hayata atılmadan öncesine ait, soluk bir hatıraydı bu. Kaval çalan ve kasabadaki tüm kemirgenleri peşine takıp bir uçurumun kenarından ölüme sürüklerken neşeyle dans eden bir adamın hikâyesiydi. Öyle derin, çekici ve baştan çıkarıcı bir sesi vardı ki... İnsanları farkında olmadan uçuruma ve kendi ölümlerine sürükleyebilen, kör kalmalarına rağmen bundan zevk almalarını sağlayan bir sestiydi. Tehlikeli, *çok* tehlikeli bir adamın etrafa dehşet saçan sesiydi. Ölümlüleri, yaşamlarını sınamaya çağıran *ölümün* sesiydi.

Yıllar önceki o uğursuz gecede, onca insan arasından bu adamı bulmuş olması onun şansı olmalıydı.

Adama ayak uydurmayı reddederek sessizliğini korumaya devam etti.

“Sana bir soru sordum, *flamma*,” diye hatırlattı adam.

Ben de sormuştum, demek istedi Lyla.

Adamın ona neden böyle seslendiğini bilmiyordu. Adını bildiğinden emindi. Bu kelimenin onun gibi bir adamdan duyabileceği en yakın sevgi ifadesi olduğundan çok daha emindi. Başlangıçta, adam ilk kez böyle seslendiğinde içi umutla dolmuş ve bir aidiyet duygusu hissetmişti. Şimdiyse umudu azalmıştı, bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu. Artık o sözcükten öyle rahatsız oluyordu ki... Lyla onun *hiçbir şeyi* değildi. Onun gibi bir adam hiçbir şeyi sevmezdi.

Dişlerini gıcırdattı, çenesi kasılırken arkasını dönüp bakma dürtüsü giderek şiddetlendi. Fakat adamın oyunlarını ve yapabileceği en iyi şeyin ona uymamak olduğunu biliyordu. Adam tepki verdiğini görmek istiyordu, arzusunu ondan esirgemek ise Lyla'ya en azından bir süreliğine güç veriyordu.

“Sesimi bir daha asla duyamayacaksın. Cehenneme kadar yolun var, kahrolası!”

Onunla yalnız kaldığı son an zihninde dans ediyordu. Adamdan bir cevap almak için yaptığı başarısız girişimler öfke içinde bu yemini etmesine sebep olmuştu. Şimdiye kadar ona tek kelime etmemiş olmaktan gurur duyuyordu.

Gümüş bir araba yaklaşıp sokağın önünde durdu.

Onu bu gece için satın alan On Beş Numara'dan hiçbir tepki gelmediğine göre, arkasındaki adam kendini gizlemişti. Lyla onu görmezden gelerek arabaya doğru yürüyüp yolcu koltuğuna oturdu. Üzerindeki şeffaf sabahlıktan ve canavarın bakışlarından

iğrenerek emniyet kemerini taktı. Alıcıların hepsi ona bakıyordu ama kimse gerçek benliğini görmüyordu. Onu sanki bir ibadet gerçekleştiriyormuş gibi izleyen adam dışında hiç kimse...

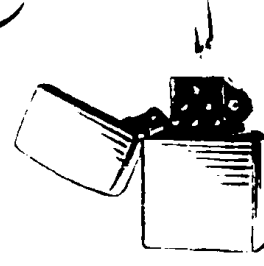
Dönüp *onun* durduğu pencereden dışarı baktı, silüetini zar zor seçebiliyordu. Adamın elinde bir çakmağın alevleri hayat bulurken bir anlığına yüzü görünür hale gelmişti. Lyla adam başını kaldırıp ona bakmadan önce çakmağın üzerindeki hareketlerini izledi. Araba hareket etmeye başladığında gözleri buluştu.

“Bu gece içine girmek için sabırsızlanıyorum, tatlım,” diye kıkırdadı yanındaki canavar.

Lyla dilini zorlukla tuttu. Adama bu gece birinin içine girecek tek şeyin onun vücudunu delip geçen kurşun olacağını söyleme dürtüsüne karşı direndi.

BÖLÜM ÜÇ

Lyla

Birinin ölümünü görmek, alışması mümkün olmayan bir şeydi. Lyla bu noktaya kadar kaç kez şahit olduğu fark etmeksizin, olay gerçekleştiğinde hep sarsılırdı. Ahlaklı normal bir insan şok, keder, tiksinti ve korku hissedirdi. Ancak o muhtemelen ölen adamların dünyadaki en aşağılık insanlar olduğunu bildiği için rahatlama, hatta bir noktaya kadar coşkudan başka bir şey hissetmiyordu. İçindeki tek üzüntü aileler içindi. Kocasının neden eve gelmediğini merak eden bir kadının, eşinin onu aldattığını ve gizlice bir seks kölesini becerdiğini öğrendiğini hayal ediyordu. Bu öyle üzücüydü ki... Hiç tanımadığı bir kadına hemen karşısında duran adama duyduğundan daha çok şey hissediyordu.

Bir kurşun pencereden içeri girip canavarın ona yeniden dokunmak üzere olan elini delip geçtiğinde otel süitinin beyaz duvarlarına kan sıçradı. On Beş Numara çılgılık atarak yaralı elini salladı.

Kurşun onu sadece birkaç santimle ıskalamış olsa da Lyla'nın kalbi bir an bile hızlanmamıştı. Bir zamanlar olduğu gibi kendini kurtarmak için yere çökmeyi düşünmemişti bile. *Adamın* yaptığı ve yapmadığı birçok şey vardı ama onu fiziksel olarak tehlikeye atmak ya da incitmek asla bunlardan biri değildi.

Canavar onu diğer kolundan yakalayıp aniden cam pencereye doğru çevirdi. Vücudunu kalkan olarak kullanıyordu.

Açıkçası oldukça aptal bir hareketti çünkü Lyla kısa ve minyon bir yapıya sahipti. Ayrıca adamın kafası onunkinden çok daha yukarıdaydı.

İkinci kurşun tam olarak oradan geçti.

Adam yere yığılırken gözleri bomboştı. Bir saniye içinde çoktan ölmüştü.

On beşinci idi.

Lyla iç geçirerek üzerindeki kana baktı ve banyoya gidip kapıyı arkasından kapattı. Şimdi yaşanacak şeyleri biliyordu. Güvenlikle patronunun aranacağını, birinin gelip ona kızların yaşadığı yerleşkeye kadar eşlik edeceğini biliyordu. Bildiği diğer bir şey ise bunların yaklaşık yirmi dakika süreceğiydi. O süre çok değerliydi. Yalnızca *ona* aitti.

Lanet sabahlığı bir kenara fırlatıp banyoya girdi. Açık artırmaya çıkıp erkekler onu otele getirmeye başlayana kadar hiç banyo yapma şansı bulamamıştı. Otel kulübe yakındı ve tüm operasyonu kim yönetiyorsa ona aitti. Erkeklerin istedikleri kadını satın aldıktan hemen sonra şehvetlerini tatmin etmeleri için çok daha kolay bir yoldu.

Organizasyonları kimin yürüttüğünü bilmiyordu. Kızların hiçbiri bilmiyordu. Ancak isminin Birlik olduğundan haberi vardı. Bu ismi bir toplantı sırasında garsonluk yaparken duymuştu. Kızların patronları vardı, ayrıca onların da üstlerinde birileri olduğunu biliyordu. Bu yüzden emir komuta zincirinin ne kadar ileri gittiğinden emin değildi. Tek bildiği şey, piramidin en alt basamağında bulunuyor olmasıydı. Yalnızca kullanılıp atılmak için otele getirilen bir kadındı. Burası kısa vadeli alışverişlerin yürütüldüğü yerdi. Uzun vadeli sözleşmeler ise başka bir yere, satın alımı yapan adamın istediği yere taşınması anlamına geliyordu.

YOK EDİCİ

Bu otel, en yaygın olanı rıza dışı seks olmak üzere her türlü ahlaksız arzuya hitap eden odaya sahipti. Ortada bir fetiş olduğu zaman mekânlar ona göre düzenleniyordu. Rıza ve yasallık kavramı, empati ya da insanlık yoktu. Hiçliğe giden bir uçurumdu burası.

Lyla oteldeki birçok odada bulunmuştu ve hepsinde beş dakikalığına da olsa kullandığı bir ebeveyn banyosu vardı. O beş dakika çok özeldi. Genç kadın gözlerden uzak ve nispeten güvende olduğu bu zaman dilimini çok seviyordu.

Küvet ağzına kadar dolduğunda suyun altına girdi. Dingin bir sessizlik etrafını sararken gözleri kapanmıştı. Nefesleri duraksadı, parmaklarıyla küvetin kenarını sıkıca kavradı. Kara delik çok yakınındaydı ve yeniden onu çağırıyordu. Yıllar geçtikçe delik biraz daha büyümüş, çekimi eskisinden de yoğun bir hale gelmişti. Bir daha böyle bir şansı olmayacaktı. Bu nihai bir kaçış, ruhundan parçalar koparmaya devam eden herkese karşı bir başkaldırıydı. Hiçbir şey hissetmeyene kadar içindeki her şeyi söküp atabilirdi.

Suyun altındaki sessizlikte, o anda hiçbir şey olmak zorunda değildi. Kim olduğunu bilmek zorunda değildi. *Zaten bilmiyordu da.* Neyi sevip sevmediğini ya da normal bir hayatı olan normal bir insan olsaydı neyi seçeceğini bilmiyordu. Bir sanatçı mı, doktor mu, dansçı mı, yoksa bambaşka bir şey mi olurdu? Sevgi dolu ebeveynleri, kardeşleri, onu seven ve zamanında eve dönmediğinde onun için endişelenen bir ailesi olur muydu? Lyla onları sever miydi, yoksa bencil mi davranırdı? Peki ya hobileri ne olurdu? Kedileri mi, yoksa köpekleri mi severdi? Belki ikisini de sevmezdi. Alerjisi olur muydu? Ona âşık bir sevgiliye kavuşur muydu? Seks gerçekten zevkli bir şey olabilir miydi, yoksa hep korktuğu bir şey olarak mı ka-

lırdı? Dışarıdaki insanlar hiç tecavüze uğruyor muydu? Özgür biri olabilir miydi?

Ciğerleri yanmaya başladığında buna izin verme dürtüsüyle doldu. Her şeyi bırakıp tüm bu olanların sonsuza dek bitmesine izin vermek istiyordu.

Bırakmak çok kolay olurdu.

Ancak yaşamak zorundaydı.

Adamın elindeki cevap için devam etmeliydi.

Bir gün daha. Eğer bir gün daha dayanabilirse, ertesi gün için çok daha sonra endişelenebilirdi.

Derin bir nefes alarak küvetten çıktı. Oksijen kan dolaşımına karışmaya başlamıştı, göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Su damlaları saçlarından yere damlarken gözleri banyonun köşesine kaydı. Kilitlediği kapı açıktı.

Adam orada duruyordu.

Lyla duraksadı. Bir gecede iki kez mi?

Neden buradaydı ki? Bir cinayetten sonra ortalarda görünmezdi. Bu eşi benzeri görülmemiş bir olaydı. Fakat konuşmak bir yana, ondan bir tepki almanın zevkini bile bu adama yaşatmayacaktı. Karşısındaki kişi soğuk ve çıkarıcıydı, ona kafayı takmış olması Lyla için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Banyonun loş sarı ışıkları altında, adam uzun zamandır olmadığı kadar görünür bir hale gelmişti. Lyla dikkatli gözleriyle her bir detayı ezberlemeye çalışıyordu. Adamın zengin olduğunu biliyordu ama bu kanıya sadece kıyafetlerine bakarak varmamıştı. Adam her gördüğünde olduğu gibi şu anda da tamamen siyahtı. Muhtemelen bu renk gölgelerin arasına karışmasına yardımcı oluyordu. Kravatsız üç parçalı takım elbisesi ve erkeksi göğsünü belli edecek kadar açılmış gömleği üzerindeydi.

YOK EDİCİ

Lyla onun gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söyleyemezdi. Çok ama çok daha güzel erkekler görmüştü. Ancak *şüphesiz* aralarında en tehlikeli görünen oydu. Belki de bunun nedeni çenesinin hattı ve sürekli aynı uzunlukta kalıyormuş gibi görünen koyu renkli saçlarıydı. Belki vahşi bir panterinki gibi uzun ve geniş olan kaslı vücuduydu. Belki de sadece durgun yapısı yüzündendi. Adamın bir şeye odaklanma becerisi, ona öldürmek için var olan bir silahla karşı karşıya kalmış gibi hissettiriyordu. Başka bir ihtimal ise biri simsiyah, diğeri yeşil ve altının tuhaf bir karışımı olan gözleriydi. İnsanı hipnotize ederek tuzağına çeken can alıcı irisleri, tek bir bakışta hem ölümü hem de öteki dünyada yaşamın tezatlığını vaat ediyordu.

Belki de bu özelliklerin hiçbirisi tehlikeli görünmesinin asıl sebebi değildi. Adamı uzun bir süre boyunca hiçbir duygu hissetmeden insanları öldürürken gördüğü için tehlikeyi onunla özdeşleştirmiş de olabilirdi.

Ancak onun zengin olduğunu bilmesinin en temel nedeni, parası olmadığı sürece kulüplere ve bu rezil yeraltı dünyasının diğer bölümlerine erişebilmesinin mümkün olmamasıydı. Yalnızca iki tür insan bu dünyaya adımını atabilirdi: Köleler ya da alıcılar. Karşısındaki adam, bir köleden olabilecek en uzak şeydi. Ancak yine de onun bir alıcı olup olmadığını, kendine ait bir seks kölesi ya da her ihtiyacına hizmet eden bir harem kurup kurmadığını bilmiyordu.

Bu düşünce ağzında çürük bir tat bırakmıştı. Bir yandan onu takip ederken bir yandan da yaptığı her şeyi düşününce, adamın böyle bir şey için zaman bulup bulamayacağını merak ediyordu. Adamın bunları neden yaptığını, neden kimsenin onu tanımadığını ya da tüm bunların dışında nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Onu yıllardır tanımasına ve yüzünü gören nadir insanlardan biri olmasına rağmen, adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kendini yirmi dört yaşından daha büyük hissediyordu. Nefes almaktan iliklerine kadar yorulmuştu. Yüz ifadesini sabit tutarak gözlerini adamdan uzaklaştırıp suya baktı.

“Gözler.”

Bu kelimenin altındaki yavaş ama kasıtlı emir tüm vücuduna yayılmıştı. Lyla çenesini sıktı. Adamın burada ne yaptığını ve duymak istediği şeyi hiç söylememişken neden onunla konuştuğunu anlamıyordu.

“Bir daha söylemeyeceğim.”

Sesinin tonundaki bir şey zihnindeki karışıklığı bir bıçak gibi kesip atmıştı. Lyla’nın içindeki onun tehlikeli olduğunu bilen küçük bir parça içgüdüsel olarak tepki veriyordu. Bu ses, on dört yaşındayken sahip olduğu ve ona erkeklere itaat etme sanatını öğreten eğitmenini hatırlatmıştı. Lyla eninde sonunda öğrenmişti. İtaat etmeyi bildiğinden değildi ama çok korkmuştu.

Tekrar adama bakmak için boynunu çevirdi. Bakışları şeytani uyumsuz gözlerle buluşurken bekledi. Vücudunda ergenliğinde aldığı eğitimin hatırasından kalan bir parça korku vardı.

Adam başını yana doğru eğdi. “Benden korkuyor musun, *flamma*?”

Lyla ellerini öyle sıkıyordu ki, parmak eklemleri beyaza bürünmeye başlamıştı. Hayır, ondan korkmuyordu... belki de korkuyordu. Adam içinde çok farklı hisler uyandırıyordu.

“Sesini duymama izin vermeyecek misin? Sana istediğin cevabı versem bile mi?”

Sesi yumuşak olsa da kalbinin şiddetle atmasına neden olacak kadar etkili bir tona sahipti. Ona sorusunun cevabını verecek miydi? Yoksa sadece oyun peşinde miydi? Lyla adamın yüzündeki ifadeden bunu anlayamıyordu.

YOK EDİCİ

“Verecek misin?” diyerek sonunda pes etti ve aylar sonra ilk kez adamla konuştu. Cevaplarının sahibi olan kişi duvara yaslanmış dururken ona bakıp yutkundu.

“Bir gün.”

İçi acı bir hayal kırıklığıyla doldu, sonrasında öfke ortaya çıktı. Kelimeler uzun zamandır içinde tuttuğu bir ateşle dudaklarından kaçıp gitti. “Sen bu canavarlardan daha kötüsün. Bana umut veriyorsun ve her seferinde tekrar elimden alıyorsun.” Yüzünü diğer tarafa çevirdi, dudakları titremeye başlamıştı. Böyle kolayca ağlamasından, onun yanında hissettiği rahatlıktan nefret ediyordu. “Benden uzak dur. Seni hayatımda istemiyorum.”

Adam hâlâ lavabonun yanındaki duvara yaslanmış halde kıpırdamadan duruyordu. Rahat ama tetikteydi. Lyla sessizliğini sürdürürken şeytani bakışları onun üzerinde sabit kalmıştı.

Kasıtlı sessizliğin devam etmesi üzerine adam konuyu değiştirdi. “Birkaç dakika içinde burada olacaklar.”

Lyla bunu zaten biliyordu. Yeni bir şey değildi.

“Onlara ne olduğunu anlatmanı istiyorum.” Konuşurken yaslandığı duvardan doğruldu. “Onlara Gölge Adam’ın burada olduğunu söyle.”

Neden?

Sormak üzere olsa da dilini ısırarak kendine engel oldu. Neredeyse tüm yeraltı dünyasının korktuğu adamı izlerken bakışları ihtiyatlıydı. Adamın yüzü çoğunlukla olduğu gibi ifade-sizdi ama gözleri parlıyordu. Lyla’nın sessiz sorusuna cevap vermemişti. Tıpkı onun dile getirmeyi reddettiği gibi, adam da anladığını göstermeyi reddediyordu.

Lyla adamın elini ceketinin iç cebine uzatmasını ve kurutulmuş siyah bir gül çıkarıp lavabonun yanındaki tezgâha koymasını izledi. “Senden uzak durursam beni özlersin, *flamma*.”

Lanet olsun sana.

Ona bunları neden bıraktığını sormak istiyordu. Neden özellikle bu güldü, neden özellikle birini öldürdükten sonra bırakıyordu? Şu anda on beş tanesine sahipti. Bir buket değerindeydi ve Lyla çalınmasın diye hepsini bir kutuda saklıyordu. Ne kadar çarpık olsa da o çiçekler aldığı tek hediye idi. Lyla her seferinde adamın ona getirdiği kıyafetleri ve gülleri sahiplenme arzusu duyuyordu.

Kıyafet çantasının nerede olduğunu görmek için etrafına baktı ancak boşunaydı. Hiçbir şey yoktu. Çanta yoktu.

Gözleri adama çevrilirken damarlarında lavlar akmaya başlamıştı. Yine onunla oynuyordu. Sebebi neydi? Onu kışkırtmaktan, duygularıyla oynamaktan nasıl bir zevk alıyordu?

Adamın dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Lyla yerleşkeye geri dönerken giydiği o kıyafetleri sonrasında yıkayıp güvende tutuyordu. Bunlar sadece *ona ait* olan en güzel giysilerdi ve adam o giysileri getirmesi konusunda ona güvendiğini biliyordu. Lyla okuması kolay biriydi. Ama daha önce kimse denemediğinden mi, yoksa adamın onu deşifre etmedeki özel becerisinden mi kaynaklandığını bilmediği bir durumdaydı. Kurtarıcısı onun düşünme şeklini biliyordu. Lyla ise bundan *kesinlikle* nefret ediyordu.

Genç adam başka bir şey söylemeden banyodan çıktı. Kapıyı arkasından kapattığında, Lyla suyun içinde doğrulup vücuduna bir havlu sardı. Adama kızgındı, kendine kızgındı, dünyaya kızgındı. Tekrar uysal olmaya zorlanmadan, öfkesinden vazgeçmeden önce kızgın olmak için sadece beş dakikası daha olduğunu biliyordu ve bu durum onu daha da sinirlendiriyordu.

Banyodan çıkarken yatağın üzerinde düz bir kâğıt torba görünce aniden durdu. Odanın kenarındaki cesedi görmezden ge-

lerek çantaya doğru koştu. İçinde siyah bir kot pantolon, beyaz bir askılı tişört, pamuklu bir sutyen ve oldukça rahat görünen bir iç çamaşırı vardı. Etiketleri çıkararak kıyafetleri hızla giydi ve bir kez daha adamın ölçülerini nasıl bildiğini sorguladı. Her şey üzerine öyle mükemmel oturuyordu ki... Üstelik her seferinde tepkisini görmek için onu test ediyordu.

Banyodan sonra hâlâ ıslak olan saçlarını havluyla kurularken yatağın yanındaki masanın üzerinde bir şey gözüne çarptı.

Bir telefon.

Göğsünde bir boşluk hissederek uzun bir süre ona baktı. Yerinde olan başka biri şimdiye kadar o telefonu çalıp yardım isteyebilirdi. Ancak o yapamazdı. Arayabileceği hiç kimse yoktu. Polisi aramak söz konusu bile değildi. Bu tür operasyonlara karıştığını bildiği insanlar yüzünden muhtemelen örgütsel bir suikast sonucu ölecek ya da bir polis tarafından infaz edilecekti. Ona cevap vermeyi reddeden tek adamdan ihtiyacı olan şeyi alana kadar gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Telefondan uzaklaşarak aynada kendine baktı. Tıpkı patronun söylediği gibi, oldukça büyük göğüslere ve minyon bir vücuda sahipti. Kızıl dalgalı saçları beline kadar iniyor, yuvarlak yüzünü yumuşak bir şekilde çevreliyordu. Burnunda hafif çiller görünüyordu, bazı ışıklarda neredeyse mavi gibi görünen parlak yeşil gözlerinin üzerindeki kaşları kavisliydi. Güzel bir kadındı, bunu ona defalarca kez söylemişlerdi. Ancak aynaya baktığında gördüğü şey güzelliği değildi. Geçmişiyse olan bağını ve sorularını görüyordu. Genetiği anne babasından mı, yoksa büyükannesi ve büyükbabasından mı geliyordu? Yaşıyorlar mıydı, yoksa çoktan ölmüşler miydi? Ailesinin gözleri de onunkiler gibi miydi, yoksa başka bir renge mi sahiplerdi?

Havluyla saçlarını kurulamaya devam ederken olabilecek

tüm senaryoları hayal etse de hiçbirini onu rahatlatmadı. Zaten zihni onu çok nadiren rahatlatırdı.

Kapının açılma sesiyle havluyu kenara fırlatıp yatağa oturdu ve uysal görünmek için elinden geleni yaptı. Ellerini kucağında kavuşturmuş, olanları kirpiklerinin altından izlerken başını öne eğmişti.

Tepeden tırnağa silahlı iki güvenlik görevlisi içeri girip cesedi incelemeye başladı, sonrasında bakışlar ona doğru döndü.

“Ne oldu burada?”

Her zaman olan şey.

Gölge Adam olayı anlatmasını söylemişti ama bu korumalar daha yeniydi ve Lyla onların ilgisini çok fazla üstüne çekme riskine girmek istemiyordu. Bu yüzden her zaman söylediği şeyi söyledi. “Bilmiyorum. Ben banyodaydım.”

Ona inanmışlardı. Aksi için bir sebepleri de yoktu zaten.

Adamlardan biri, korkutucu görünen siyah saçlı görevli onu başıyla onayladı. “Eşyalarını topla. Seni geri götürmeliyiz.”

Kıyafetlerinin bulunduğu çantayı alarak banyoya gitti ve gülle birlikte küçük şişelerdeki ücretsiz banyo malzemelerini bir araya topladı. Onları her seferinde yanına alırdı. Küçük şişeler güzeldi ve çoğu zaman harika kokuyorlardı.

Almaya değer başka bir şey olup olmadığını görmek için gözlerini yatak odasında gezdirdi. Birkaç dakika sonra adamların peşinden ilerleyip dışarı çıktı. Onu asansörden indirip doğruca otoparka yönlendirmiş, plakasız sedan bir araca bindirmişlerdi. Aracı kilitleyip şehre doğru yola çıkmaları yalnızca birkaç dakika sürdü.

“Eee,” diye söze girdi şoför. “Orada tam olarak ne oldu?”

Lyla şüpheli ses tonunu gözünden kaçırmamıştı. Ama bu adamı tanımıyordu, ona bir şeyler anlatmasına imkân yoktu.

Yabancılarla konuşmanın cezalandırılmaktan başka bir işe yaramadığını çok erkenden öğrenmişti.

“Dediğim gibi, maalesef bilmiyorum.”

Adam bir saniye sessiz kaldı. Onda bir gariplik vardı ama Lyla ne olduğunu bilmiyordu. Başka bir şey söylemeden sadece pencereden dışarı baktı ve kenar mahallelere doğru ilerlerken yanından geçip giden şehri izledi.

Bu şehrin adını ya da yerleşkenin nerede olduğunu bile bilmemesi üzücüydü. Kızlardan hiçbirine nereye taşındıklarını söylememişlerdi. Hayatı boyunca aynı şehrin içinde taşınıp durmuş ya da bir avuç dolusu yere gitmiş olabilirdi ama cevabı bilmiyordu. Bazen özgür bir insan olsaydı nerede yaşayacağını merak ediyordu. Dünyada dağlar ve denizler olduğunu biliyordu ama ikisini de hiç görmemişti. Dağları sevebilirdi. Kendini güvende hissedirdi, zirveler etrafını saran uzun korumalar gibi onu dışarıdan gelecek saldırılara karşı korurdu. Evet... bir gün dağları görmeyi isterdi.

Ancak büyük olasılıkla hiçbir zaman göremeyecekti.

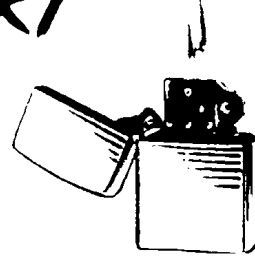
Gözlerindeki yanma hissini kirpiklerini kırıştırarak bastırdı ve yüzünü ifadesiz tuttu.

“Sana teklif verenlerin öldüğünü duydum. Doğru mu bu?” diye sordu yolcu tarafındaki iriyarı adam.

Lyla cevap vermedi. Cevap vermesini gerektirecek bir şey yoktu. Dedikodu çarkı her zamanki gibi çalışıyordu ancak onun hiçbir işine yaramıyordu.

Adam başka bir şey söyleyemeden yerleşkenin tanıdık çitleri göründü. Büyük kapılar aracı içeri almak için açıldı ve onu bir kez daha tutsak etti.

BÖLÜM DÖRT

Lyla

Yerleşke kocamandı, hiçliğin ortasındaki dört binadan oluşan bir arazi parçasıydı. Bir binada güvenlik personeli ve iş üzerindeki patronlar, diğer üç binada ise her yaştan kız çocuğu kalıyordu. A Blok'a on yaşın altındaki kızlar için yatakhaneler ve eğitim alanları kurulmuştu. B Blok'ta on ve on sekiz yaş arasındaki tüm kızlar için alanlar bulunuyordu. C Blok -onun yaşadığı yer- ise biraz daha büyük yatakhanelere ve bir sağlık odasına sahipti. Normal bir oda olmasına rağmen kızlar oraya bu şekilde sesleniyordu. İçlerinden biri yaralı olarak geri döndüğünde hep oraya gönderilirdi. Orası Lyla'nın şimdiye kadar yattığı en güzel odaydı. İçeride onlara verilen ranzalar yerine düzgün bir yatak, yumuşak bir şilte ve iki yastık vardı. Günlük olarak kullandığı yatakla yastık ise çok sertti. Bir önemi olduğundan da değildi gerçi. Genelde birisi sağlık odasına gittiğinde, etrafındaki güzel şeyleri fark edemeyecek kadar acı çekiyor olurdu.

Yerleşkeye geldiğinden beri oraya bir kez gitmişti ve o gece onunla tanışmıştı.

Yutkunarak bu acı verici anıyı uzaklaştırdı. İyileşmesi için onu haftalarca o odada tuttukları, neredeyse öleceğine ikna olduğu zamanın hatırasından kurtulmaya çalıştı.

Güvenlik görevlileri kapıları kapatırken arabadan indi. Kendi lojmanına doğru ilerlerken Patronu Üç de C Blok'un mer-

divenlerinden iniyordu. Kızlar patronlarının gerçek isimlerini bilmezdi. Çoğu kendi gerçek isimlerinden bile habersizdi. Hepsine burada bir isim verilmişti ve o isimle çağırılıyorlardı. Üç ise sekiz yıldır, on altı yaşında bu yerleşkeye geldiğinden beri onun patronuydu. Genellikle Bir ve İki kadar kötü değildi. Kızlara karşı adil davranır; onların beslenmelerini, dinlenmelerini ve iyi görünmelerini isterdi. Yatakhaneler için oldukça basit kuralları vardı. Çizgiler aşılmadığı sürece makul biriydi. Ancak Lyla'nın bu numaralara kandiği söylenemezdi. Kadının duvarlarının nasıl bir hızla yıkıldığını, sakinliğin zalimliğe dönüşmesi için ne kadar az zaman gerektiğini biliyordu.

En az kırk yaşlarında olan kadın ona kaşlarını çatarak baktı. “Yine mi?”

Lyla başıyla onayladı. Kadının soruyu tamamlamasına bile gerek yoktu. Geçen altı yılın ardından, onun alıcılarına getirdiği kötü şansın herkes farkına varmıştı.

Birinin onları hedef aldığı biliniyordu ama hiç kimsenin bu kişinin kimliğine dair bir fikri yoktu.

Üç, başını iki yana salladı. “Aptal adamlar, asla akıllanmıyorlar.”

Lyla sessiz kaldı. Talimatlarını bekliyordu ama gelmeleri o kadar uzun sürmedi.

“Gidip dinlen.”

Lyla daha fazla beklemeden kadının yanından hızla geçti ve binanın merdivenlerini tırmandı. Birkaç on yılı ardında bırakmış bir evdi burası. Bazı yerlerinin boyası dökülmüş, bazı mobilyaları çatlamıştı ama yine de içinde bulunduğu en güzel yerdi. Bu tür çok fazla yerleşke vardı ve tuhaf bir nedenden ötürü beş tanesinde daha önce yaşamıştı. Bu durum onlar için oldukça sıra dışıydı. Genellikle bir kız ilk gönderildiği yerde

kalır, o yerleşkeye ve patronlarına alışmaya çalışırdı. Bir ya da en fazla iki kez yer değiştirmek mümkündü ama asla beş kez olmazdı. Lyla neden bu kadar çok kez taşındığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Uyumlu bir çocuk, sessiz bir genç kız olmuştu ve bu durum ona hiç mantıklı gelmiyordu. En azından son sekiz yıldır istikrarlı bir hayatı olduğu için mutluydu.

Odasının bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Girişte aylak aylak dolaşan ve müşteriler ya da efendiler hakkında sohbet eden birkaç kızın yanından geçti. Bu binada diğerleri kadar çok kız yoktu. Çoğu uzun süreli sözleşmelerle çalışıyordu ve onları satın alan kişilerle birlikte kalmak zorundalardı. Tıpkı birkaç aydır ortalarda olmayan arkadaşı gibi...

Malini'yle hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Hayatını değiştiren o gecede, Malini'nin onun yanında durup elini tutarken çılgılık atmasına izin verdiği ana kadar hiç yakınlaşmamışlardı. Lyla olaydan sonra ilk kez bir arkadaşına en yakın şeyi bulmuştu ve bir süreliğine de olsa daha rahat nefes alabilmişti.

Odasının kapısını açtığı anda iki oda arkadaşını ateşli bir öpücüğü paylaşırken buldu. Kızlar o içeri girerken toparlanıp birbirinden ayrıldı.

“Kusura bakmayın, sonra gelirim,” diye seslendi Lyla.

Uzun boylu olan Reina, “Hayır, sorun değil,” diye cevap verdi. “Yine teklif aldığını duyduk.”

Lyla içeri girmeden önce bir anlığına tereddüt etti. Ardından köşedeki küçük yatağına doğru yürüyüp üzerine yığıldı. “Evet.”

“Öldü mü?” diye sordu Millie.

“Evet.”

Reina mırıldanarak, “Kahretsin,” derken ranzaya tırmanıp en üste çıktı. “Nasıl?”

Lyla alnını işaret etti. “Kafasına bir kurşun yedi.”

“Kızım, sapığının şu anda bana takıntılı olması için her şeyimi verirdim,” dedi Millie. Sesindeki kıskançlık oldukça barizdi. “Yakınıma gelen her erkeğin ölmesi. Kimseyle sikişmek zorunda olmamak. Mükemmel bir hayat olurdu.”

“Sıradan bir adam değil o,” diye hatırlattı Reina. “Bir katil. Üzgünüm ama onun yerine bu zengin puştları tercih ederim. Onlarlayken başıma ne geleceğini biliyorum. Bildiğimin üstesinden gelebilirim.”

“Ama bir hayal etsene...”

Lyla konuşmaya kulaklarını tıkadı ve gözlerini kapatıp yatağına yüzüstü uzandı. Kızların söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Ondan hoşlanmıyorlardı. Lyla’yla birlikte yaşıyor, ona tahammül ediyorlardı ama ikisinin de arkadaşı değildi. Bu kızlar onu gerçek arkadaşlarına yaptıkları gibi kollamıyorlardı. Lyla nedenini bilmesede durum böyleydi. Nedense bunca yıldır kimse onunla arkadaş olmak istememişti. Çocukluğunda sahip olduğu tek arkadaşı onu geride bırakıp kaçmıştı ve Malini de artık yoktu.

Öyle yorgundu ki...

Üzerini değiştirmeden ince örtünün altına girdi ve sırtını oda arkadaşlarına çevirerek duvara döndü.

Çoğu gece olduğu gibi ıslak öpüşme sesleri odayı doldurduğunda duymazdan geldi. Tüm kızlar hem erkeklerle hem de kadınlarla eğitim almıştı, birçoğu büyüdükçe birileriyle arkadaşlık kurmuştu. Bu onun dünyasında son derece doğaldı. Reina ve Millie birbirlerine sahip oldukları için mutluydu, yaşadıkları berbat dünyada böyle bir ilişki kurmak büyük bir lütuftu.

Onun tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

Sayısız yatakta yatmış ve zihninden başka kaçacak yeri ol-

madan iradesi dışında kullanılmıştı. Bazen vücudu tepki vermiş, bazen vermemişti. Bazen acı duymuş, bazen duymamıştı. Başına gelebilecek en kötü şeyi yaşadığını düşündüğü anlar olmuştu ama yine de daha kötüsünün tehdidi her zaman oradaydı.

Ölü gibi hissediyordu. İçindeki tek yaşam kıvılcımı gölgelerin arasındaki o adamdan geliyordu ve bunun bile geçmişlerinden mi, yoksa ona doğru çekilmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Arkasından gelen nefesler ağırlaştıkça gözlerini kapatıp adamı düşündü. Neden ona kafayı takmıştı? Neden her birini öldürdüğünde ona siyah güller veriyordu? Neden şimdi onunla konuşuyor ve herkese kim olduğunu söylemesini istiyordu? Bütün bunları neden yapıyordu? Lyla onun hakkında düşündükçe daha da sinirleniyordu. Duygularının öfkeden depresyona evrilmesi, sürekli bir adım ileriye gidip geri gelmesi çok yorucuydu.

Nasıl olduğunu bilmesine de yavaşça karanlığa sürüklendiğini hissetti, sebebi belki de yorgunluktu. Son düşüncesi, ruhunu içine çeken uyumsuz gözler ve onu takip eden bir tehlike hissiydi.

Birinin onu sarsmasıyla irkilerek uyandı.

Odaklanmak için kirpiklerini hızla kırıştırdığında Reina'nın kendisine bakan endişeli yüzünü gördü. "Üç seni ofisine çağırdı."

Midesi dehşetle kasıldı.

Organizasyonun üst kademelerinden biri toplantı yapmak için ziyarete gelmedikçe ofis asla kullanılmazdı.

Şimdi onu çağırıyorlardı.

Siktir.

Ansızın kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Bacaklarını savurup doğrulurken saçları vücudunun etrafına dağıldı. “Nedenini söyledi mi?”

“Hayır.”

Pekâlâ, bu hiç iyi değildi. Ancak bunun olacağını biliyordu. Onlara para kazandırıyor olabilirdi ama müşterilerini kalıcı olarak kaybetmelerine sebep oluyordu. Bu iş için iyi olamazdı, onu buradan gönderecek ya da öldüreceklerdi. Kemiklerine kadar hissettiği yorgunluk yüzünden ikincisini düşününce neredeyse rahatlıyordu.

Daha fazla zaman kaybetmeden uyku kıyafetleriyle odadan ayrıldı. Adamın ona verdiği giysiler üzerinde buruşmuştu. Binadan hızla çıkıp gün ışığına adım attı. Bir koruma ona hızla ana binaya kadar eşlik etmeden önce ancak nefes alabilmiş, yüzünde güneşi hissetmesi için bir an bile izin verilmemişti.

Kıyafetlerini düzelterek binaya doğru ilerledikten sonra onu soldaki koridora yönlendiren korumayı yolun sonundaki kapıya kadar takip etti. Dışarıdaki gün ışığına rağmen koridor karanlık ve nemliydi. İçeride duvarlardan yayılıyormuş gibi hissedilen bir küf kokusu vardı.

Koruma kapıyı açarken girmesi için ona başıyla işaret verdi.

Lyla derin bir nefes alarak içeri adım attı.

Sonra donup kaldı.

Köşede üç kişi duruyordu. Yaşlı bir adam masanın diğer tarafındaydı, onun karşısındaki sandalyede ise o vardı.

Burada ne arıyordu?

Lyla kıpırdamadan yüzünü olabildiğince ifadesiz tutarak Üç’e baktı.

Yaşlı kadın odadaki tek boş sandalyeyi işaret etti. Masanın önünde ve *onun* hemen yanında duran sandalyeydi bu. Lyla kalbi şiddetle atmaya başlarken usulca oturdu.

“Bu Bay H,” dedi Üç. Lyla masanın arkasındaki yaşlı adamın kaşlarını çatmış halde ona baktığını hissedebiliyordu, boncuğa benzeyen gözler yüzünden rahatsız olmuştu. “Kendisinin neden burada olduğunu biliyorsun.”

Lyla başıyla onayladı.

“Konuş, kadın!” Bay H’in gürleyen sesi irkilmesine neden oldu. Kalbi hızla çarparken kendini sakinleşmeye zorladı. *Ona* bir daha duyamayacağını söylediği halde adamın sesini tekrar duyacak olmasından nefret ediyordu. Üç onları aynı odada olmalarına rağmen tanıştırmamıştı. Lyla patronunun bu adamın kim olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Bay H karşısındaki adamın kim olduğunu biliyor muydu? Dünya üzerinde bilen birisi var mıydı ki?

“Ben... Ben ne söylemem gerektiğini bilmiyorum,” dedi sessizce. Hemen yanındaki karanlık varlığı kasıtlı olarak görmezden geliyordu.

“Öncelikle bana dün gece ne olduğunu anlat,” diye talimat verdi ürkütücü yaşlı adam.

Lyla yanındaki adamın gözlerinin yüzünü nasıl yaktığını görmezden geldi. Ancak ondan ne söylemesini istediğinin farkındaydı. Bu yüzden, “Gölge Adam’dı,” diye cevap verdi.

Üç’ün nefesi kesildi.

Yaşlı adamın kaşlarının nasıl çatıldığını, ifadesinin yerini korkuya benzer bir şeye bıraktığını görmek büyüleyiciydi. Gölge Adam’ın yeraltı dünyasında bir efsane olduğunu biliyordu. Fakat adının Bay H gibi güçlü biri üzerinde yaratabileceği etkiye tanık olmak, karnında sıcak bir duygunun titreşmesine neden olmuştu.

Hayatında ilk kez, gücün ufak bir parçasının bile nasıl hissettirdiğini anlıyordu. Buna bizzat şahit olmanın, insanların orada olduğundan tamamen habersiz bir şekilde onun ismine nasıl tepki verdiğini görmenin adamı heyecanlandırıp heyecanlandırmadığını merak etmişti.

Belki de *bu* yüzden buradaydı. İnsanların hissettikleri dehşette hastalıklı bir tatmin bulmak için gelmişti.

Bay H öne doğru eğildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

Buna ne diyebilirdi ki? Hızlıca düşündü ve olabilecek en doğru cevabı verdi. “Alıcı vurulduktan sonra birisi onu aradı. Karşı taraftaki adam kendisini Gölge Adam olarak tanıttı.”

Bay H kaşlarını çattı. “Bu çok garip. Hiç onun tarzı değil.”

Lyla bu konuda yorum yapmadı.

Sessizce düşünürken, eldivenli bir elin kendisinininkine dokunduğunu hissetti. Yanındaki adam eline bir şey sıkıştırıyordu. Hissettiğine göre bir kâğıttı bu. Parmaklarını kıvrırıp kâğıdı daha sonra bakmak üzere gizlice kot pantolonunun cebine attı. Neler olup bittiğini anlayamıyordu.

Bay H, parmaklarını ağzına götürüp dirseklerini masaya dayamadan önce uzun bir süre rahatsız edici bir şekilde Lyla’ya baktı. “Tam bir ikilemsin, kızım. Hem en yüksek teklifleri alıyorsun hem de bize en iyi müşterilerimizden bazılarına mal oluyorsun.”

Lyla sessiz kaldı, cevap vermesi gerekip gerekmediğinden ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. Bay H’e odaklanmış olsa da yanında sessizlik içinde oturan adamın oldukça farkındaydı. Garip bir güvenlik hissinin kendisini sardığını hissetti. Garipti çünkü bu aşına olduğu bir duygu değildi. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa bile, onun kendi yaptıklarının sonuçları yüzünden öldürülmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Oradaki varlığı, Lyla’nın hayatta kalacağının garantisiydi.

Bay H'in kara gözlerinde aniden hafif bir parıltı belirdi. "Pekâlâ, hepsi bu kadar. Artık gidebilirsin."

Lyla bu değişikliğin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi bir şey olduğundan şüpheliydi. Odadan kovulduğunu anlayarak ayağa kalktı ve ofisten çıktı. Koruma ona odasına kadar eşlik etmek için dışarıda bekliyordu.

Neyse ki, Reina ve Millie başka bir yerde olduğu için oda boştu. Toplamadığı yatağına oturup cebinden buruşuk kâğıt parçasını çıkardı ve adamın kendisine uzattığı nota baktı. Erkeksi bir yazıyla karalanmış cümle nefesini kesmişti.

"Sesin atomlarıma şarkı söyletiyor."

Lyla bu sözler karşısında hissettiği heyecanı anlayamıyordu. Bu çok... güzeldi. Neredeyse şiirseldi ve en çılgın rüyalarında bile adamı şiirsel olarak adlandırmazdı. Bunu sadece onu yumuşatmak için mi yazmıştı, yoksa ciddi miydi? Cevabı bilmiyordu ama emin olduğu bir şey varsa, o da içinde bu coşku-yu hissetmemesi gerektiği-ydi. Özellikle de *ondan* geldiği için. Fakat odasında tek başına otururken bunun onu etkilediğini inkâr edemezdi. Karşı koymaya çalışsa da *adam* onu etkiliyordu. Yıllar geçtikçe adamın üzerinde oluşturduğu etkiye umutla kendini açmış, kabullenmiş, inkâr etmiş, direnmiş, bundan nefret etmiş ve sonunda hep başlangıç noktasına dönmüştü. Adamı bütünüyle arzuladığı ancak adamın onu güvende tutmanın haricinde, bu duyguya karşılık verip vermediğini bilmediği gerçeğine dayanan bir döngünün içindeydi.

Ona, kendisine ve aralarındaki bu çarpık ilişkiye öfkeliydi.

Fakat adam daha önce ona hiç böyle bir not vermemişti. *Neyin peşindeydi?*

Ayağa kalkıp dolabına doğru yürüyerek arkadaki kutuyu çıkardı. Yıllardır biriktirdiği bazıları kurumuş ve solmuş, bazıları

ise nispeten daha taze görünen siyah güllere baktı. Ardından notu yanlarına koyup hepsini sakladığı için kendinden biraz daha nefret etti. Kutuyu tekrar arkaya iterken kapıyı kilitlemeyi de ihmal etmemişti. Vardiyasına başlamadan önce yalnızca birkaç saati vardı, işe gitmeden temizlenmesi gerekiyordu.

Ortak duşları kullandıktan sonra şortunu ve atletini giyip saçlarını topuz yaptı. Ardından bir şeyler yemek için mutfağa gitti. Aralarından seçim yapabileceği çok fazla yiyecek yoktu. Ancak herkesi doyuruyorlardı ve açıkçası bu kadarı bile çoğu gün için fazlasıyla yeterliydi. Mutfak, yemeklerini yiyen kızlarla doluydu. Bazıları birbirleriyle konuşuyor olsa da çoğu onun gibi kendi dünyasındaydı. Oldukça olağan bir şeydi bu. Her birinin içinde bir şeyler kırılmıştı ve bu bir ortak nokta olsa bile, sonunda arkadaş olmalarını sağlayacak bir şey değildi.

Başını öne eğerek ucuz bir plastik kâseye biraz süt ve mısır gevreği aldı. Ardından birkaç saat sonraki işine gitmeden önce odasının huzur dolu yalnızlığına kavuşmak için geri döndü. Kısa veya uzun vadeli sözleşmeler yapmak üzere açık artırıma çıkarılmadığı zamanlarda Birlik'in gece kulüplerinde, strip-tiz kulüplerinde ve seks kulüplerinde dönüşümlü olarak garsonluk yapıyordu. Hatta bazen sahnede daha fazla kıza ihtiyaç duyduklarında dansçı olarak çıktığı bile oluyordu.

Onu taciz etmelerine ve arkasından ıslıklar çalmalarına rağmen kazandığı bahşişlerin hiçbirini alamıyordu. Yine de hayatı diğer kızların çoğundan daha iyiydi. *Dark web*'de satılan videolar için her gün uyuşturularak becerilen kızlar vardı. Hayatları korku hikâyelerine dönüşecek kadar zalim efendilerle yaşayan seks köleleri, hiçbir çocuğun asla yapmaması gereken şeyler yapmaya zorlanan çocuklar vardı. Bu sadece kızlara özel bir şey değildi. Lyla erkek çocukları için de buna benzer bir orga-

nizasyon olduğunu biliyordu. Piyasada bir alıcı varsa, ihtiyaç duydukları şey mutlaka karşılanıyordu. Bu yüzden günlük işi yalnızca istenmeyen bir ilgi ve sarkıntılıkla sınırlı olduğu için gerçekten şanslıydı.

Ancak kendine daha şanslı olduğunu söylemesine rağmen lanetlenmiş gibi hissediyordu.

Gözleri Reina'nın küçük masasının üzerindeki bıçak ve elmaya kaydığında zihni yine dalgalanmıştı. Kendi içinde açıklayamadığı şey buydu.

Bazen rasgele, ölümcül olabilecek nesneler gözüne çarpıyor ve onu kendi üzerinde kullanmanın nasıl bir şey olacağı düşüncesi hemen zihninde canlanıyordu. Örneğin o bıçağı kullanması çok kolay olurdu. Keskin tarafın yalnızca bir kez damarların üzerinden geçmesi yeterliydi. Her şeyi tamamen sona erdirmek bu kadar basitti işte. Onu, pahalı beyaz gömleği saçlarıyla uyumlu bir şekilde kana bulanmış halde odasında bulurlardı. Veda ederken yüzüne ilk kez bir gülümseme yayılırdı.

Gözlerini kapatarak fantezisine bir son verdi, kâseyi kavrayan eli hafifçe titremişti.

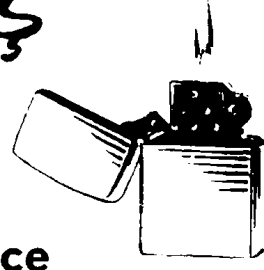
Ye. Uyu. Hepsi bu kadar.

Yapması gereken şeyler bu kadardı. Uyumak. Uyanmak. Tekrarlamak.

Sadece bir gün daha.

Mısır gevreğinden kalanları çabucak bitirip yatağına geri döndü ve tekrar uyudu. Kafasındaki şeytanlar en azından bir süreliğine susarken ona biraz teselli verecek bir rüya görmek için dua etti. Nasıl bir şanslı ki, rüyasında gördüğü şey *oydu*.

BÖLÜM BEŞ

Lyla, Bir Yıl Önce

Adam oturma alanındaydı. Lyla dans ederken o uyumsuz, şeytani gözleriyle izliyordu. Kulüpler Bölgesi'nin en lüks seks kulüplerinden biri olan ve varlıklı kesime tek bir çatı altında seks ile arkadaşlık hizmeti veren *Sanctum*'dalar. Arka odaların yanı sıra, kulübün üzerinde müşterilerin geceyi geçirmesi için odalar da mevcuttu.

Yüksek mevkilerden birinin özel partilerindendi bu. Avukatlar, hâkimler, politikacılar, sanayiciler, mafya babaları gibi güçlü yerlerden gelen yüzden fazla kadın ve erkeğin şehvet dolu bir kutlama gecesinde bir araya geldiği özel bir partiydi.

Soyunmanın çeşitli aşamalarındaki insanlar çoktan odanın etrafına dağılmıştı. Bazıları birbirini okşuyor, bazıları sevişiyordu. Mahremiyetine daha düşkün olanlar ise gece için seçtikleri kişiyi ya da kişileri, keşfetmek isteyebilecekleri her türlü fetişe hitap eden arka taraftaki odalara götürmekle meşguldü.

Lyla *onu* görmeyeli, en azından fiziksel olarak görmeyeli uzun zaman olmuştu. Adamın varlığını birçok kez hissetmişti elbette. Gözünün üzerinde olduğunu biliyordu ama gerçekten görmek onun için pek alışıldık bir şey değildi. Şeytanı kendisini izlerken kalbi müziğin her vuruşunda şiddetle atıyordu. Lyla ona odaklanıyor ve onun için, sadece *onun için* dans ediyordu. Aralarında garip bir ilişki vardı. Tabii, buna ilişki denebilirse.

Kaderinin çizildiği gecede tesadüfen karşısına çıkan adam

ona yardım etmişti. Lyla daha sonra onu bir daha göreceğine asla inanmamıştı. Adam bir gece içki servisi yaptığı kulüplerden birinde ortaya çıkana kadar böyle bir düşüncesi hiç olmamıştı. O gün de kurtarıcısı onu tanımıyormuş gibi davrandığı için, o da adama bakmıyormuş gibi yapmıştı. Sadece kendilerini kandırıyorlardı. O zamandan sonraki yıllar boyunca, kurtarıcısı hayatında sürekli varlık gösteren biri haline gelmişti. Lyla'nın olmaması gerektiğini bildiği halde duygusal olarak bağımlı hale geldiği bir çapaydı. Adam tehlikeli ve manipülatif biriydi, onun duygularıyla oynamaktan fazlasıyla zevk alıyordu. Her şeye rağmen, onu bulmayı her zaman başarıyordu.

“Hey, bebeğim,” diye bağırdı biri altından. Lyla daldığı düşüncelerden bu sesle birlikte sıyrıldı. Kafasını eğdiğinde Üç'ün amirinin, tüm konut yerleşkesinin ana idarecisinin onu çağırdığını fark etti. Sahnenin arkasındaki basamaklardan inerek ona doğru yürüdü.

“Bunlar çok önemli müşteriler.” *Adamın* birkaç erkekle birlikte oturduğu alanı işaret etti. Müşterilerin çoğu zaten boşta olan kızlarla birlikteydi. “Oraya git ve eğlendiklerinden emin ol.”

Kalbi delicesine atarken başıyla onayladı ve oturma alanına doğru ilerledi. Kulübün geri kalanından biraz yüksekte, oval bir cam masanın etrafına yerleştirilmiş bordo ve kahverengi kanepelerin olduğu yerdeydi. Buradaki aydınlatma diğer yerlere göre daha loştu.

Kanepelerden birinde, kucağında yarı çıplak bir kızla oturan yaşlı adam ona sırtıttı. “Ne kadar da güzel bir şeysin sen öyle... Bize katılır mıydın, tatlım?”

O daha cevap veremeden bir ses, *onun* sesi, verdiği keskin yanıtla etrafta yankılandı. “Kalbin bir taneden fazlasını kaldırmaz, Landon.”

Yaşlı adam kıkırdadı. Belli ki adamın sert sesinden duydukları aklına yatmıştı. “Haklısın. Tatlım, neden benim yerime Bay Blackthorne’u eğlendirmiyorsun?”

Bay Blackthorne.

Bu gerçek adı mıydı, yoksa sahte bir isim miydi? Ne olursa olsun, ona *uygun* gibi gelmişti.

Nefesleri hızlanınca kanepedeki adama döndü. Gözlerinin altın rengi pullu elbisesini nasıl incelediğinin farkındaydı.

Bacaklarını iki yana açıp üzerine yerleştğinde adama ilk kez vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yaklaşmıştı. Kucağı dansı yapmak üzere olduğu herhangi bir erkeğe yaptığı gibi ona sarılmıştı. Fakat kalbi hiçbir zaman onun kucağında olduğu gibi atmamıştı. Elleri adamın geniş omuzlarını bulduğunda kalçalarını müzikle birlikte hareket ettirmeye başladı.

Bakışları birbirine kilitlenmişti.

Lyla’nın gözleri adamın ağzına kaydı. Öylece otururken dudaklarını birbirine bastırmıştı ve oldukça kayıtsız görünüyordu.

Ancak o daha açık renkli gözünün karardığının, pantolonunun önündeki şişliğin hareketleriyle birlikte biraz daha sertleştiğinin farkındaydı.

Adama doğru eğildiğinde aniden çelik gibi parmaklar kollarını sıkıca tutup arkasında birleştirdi, diğer bir el çenesini kavramıştı. Lyla adamın labirentte çenesini ilk kez kavradığı zamanı hatırlıyordu. Ağır ağır nefesler alırken sertleşen meme uçları neredeyse minicik elbisesinden dışarı fırlayacaktı. Arka planda bir erkek şarkıcının mırıltısı duyulurken *adamı* izliyordu.

Çenesini tutan el dudaklarına doğru hareket etti.

Eldivenler. Adam deri eldivenler giyiyordu. Çok garip olsa da ona çok yakışıyordu.

Parmaklar onu keşfederken Lyla dudaklarını araladı. O hiç

öpüşmezdi. Hiçbir zaman birini öpmek istememişti ve neyse ki, onu buna zorlayan biri olmamıştı. Bu başkasına değil, yalnızca kendisine ait olan tek şeydi. Eğer biri ağzına yaklaştırmaya çalışırsa hemen onun dikkatini dağıtırdı. Buna neden tutunduğunu bile bilmiyordu. Belki de kontrolden çıkmış dünyada ona bir nebze olsun kontrol sağlayan tek şey bu olduğundandı. Nedeni her ne olursa olsun, *bu* yalnızca ona aitti ve birini öpmeyi hiç bu kadar çok istememişti.

Adam öne doğru eğildi. Lyla o dudaklar kulağına yaklaşıırken nefesini tuttu. “Bu gece için planlarım var ve sen onları mahvediyorsun, *flamma*.”

Vücudunda yükselen ateş aniden buz kesmişti.

Planları.

Tabii ki.

Gözlerini kapatıp gücünü toplamaya çalıştı. Adamın kim olduğunu, amaçları uğruna onunla oynayıp durduğunu nasıl da unutabilmişti?

Yaşadığı hayatta buna pek yer olmadığından, utanç sıklıkla hissettiği bir duygu değildi. Buna rağmen doğrulup uzaklaşmaya çalışırken yüzünün kızardığını hissetmişti.

Adam onu olduğu yerde tutmaya devam etti. Göğüsleri göğsüne baskı yaparken elleri hâlâ arkasında, boynu ise adamın burnunun yakınlarındaydı. Yapmaya çalıştığı şey... Aslında ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu. Adamı baştan çıkarmak istememişti. Niyeti gerçekten bu değildi ama ona yakın olmak, vücudunu üzerinde hissetmek istemişti. Cinsel bir temas olmasına gerek bile yoktu. Tahrik olmasına rağmen, aslında hoşuna giden şey... güvende olmaktı. Adam onu sıkıca tutuyordu ama yerinde başka bir erkek olduğu takdirde karşılaşacağı o tanıdık paniği hissetmemiştir.

Lyla yakınlık kurmaya çalışıyordu fakat adam kendi planlarını düşünüyordu.

Bu hiçbir kızı mutlu etmezdi.

Ona bir daha sesini duyurmayacağına yemin etmişti. Bu yüzden sessiz kaldı ve arkadaki ışığa odaklanıp nefeslerini kontrol altına aldı.

“Kızgın mısın, *flamma?*” diye sordu adam boynuna doğru. Lyla eğer onu tanımasaydı eğlendiğini söyleyebilirdi. Ancak tanıyordu ve adamın bazı şeyleri kendisi gibi hissetmediğini biliyordu. Eğlenmek muhtemelen onun duygu yelpazesinin çok dışındaydı. Belki de değildi. Tam olarak emin olamıyordu.

Sessiz kalıp uzaklaşmaya çalıştı.

Adamın bileklerindeki elleri daha da sıkılaşmıştı. “Duyguların burada ölmene neden olacak.”

Bunu sanki o ölmekten korku duyuyormuş gibi söylemişti. Ancak biri kafasına bir silah dayasa, Lyla muhtemelen kurşunu memnuniyetle karşılardı.

Adam şeytanın bizzat kendisi olduğu için aklından geçirdiği şeyi tam olarak biliyordu. “Yaşamazsan cevaplarını nasıl alacaksın? Hmm?”

Siktiğimin piçi.

İstediği cevapları ona karşı rehin tutuyor, Lyla’yı yaşamaya devam etmesi için zorluyordu. Bu yıllardır aynı şekilde devam ediyordu. Adama o geceyi her sorduğunda, yaşamaya devam ederse bir gün öğrenebileceğini söyleyen bir cevapla karşılaşıyordu. Adama son kez aynı soruyu sormasının üzerinden bir sene geçmişti ve Lyla artık saçmalıklarından bıkmıştı. Tek yapabileceği şey, geçirdikleri kısıtlı zamanlarda adamın hoşuna gittiğini bildiği tek unsuru, *sesini* ondan esirgemekti.

Ancak karşısındaki şeytan onun cevabını almadan yaşamak-

tan vazgeçmeyeceğini biliyor ve bunu acımasızca kullanıyordu. Lyla'yı karanlık düşüncelerden kurtulmaya, bir gece daha görmeye, bir gün daha yaşamaya zorluyordu. Bunun için ondan nefret ediyordu.

Nefesi boynunda ve nabzında yavaşça gezindi. Sonunda geri çekildiğinde bakışları tekrar buluştu.

“Dünya, eğer bu...” Başparmağını çarpan nabzına bastırdı. “...bir gün durursa nasıl bir adama dönüşeceğimi görmeye hazır değil.”

Lyla ona bakarken bir kez daha bu adamı asla anlamayacağı gerçeğiyle şaşır kalmıştı.

Onun bir önemi yoktu, adam yanıliyordu. Kalp atışları dursa bile bu dünyada hiçbir şey değişmezdi.

Ertesi hafta adam yine oradaydı. Lyla onu birkaç gün içinde hiç bu kadar çok görmemişti. Ancak oradaydı ve bu kez kucağında sarışın, yarı çıplak bir kız oturuyordu.

Lyla donup kaldı. Aniden duraksadığı için elindeki tepsi sarsılmıştı.

Gördüğü manzara karşısında göğsünde çirkin, kötü bir his yükseliyordu.

Hayır.

Gözlerini kapattı ve tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı. Sarışının hâlâ orada olduğunu gördüğünde, göğsündeki çirkin his biraz daha derinleşmişti. Bunun mantıklı olmadığını, bu adam üzerinde hiçbir iddiası ve daha da kötüsü, hiçbir hakkı olmadığını biliyordu. *Fakat adam ona aitti.* Her ne oyun oynuyorsa, bunu onunla birlikte oynuyordu. Takıntılarının öz-

nesi oydu. Lyla adamın takıntılı olduğu, dokunduğu ve daha da kötüsü, o gözlerle aradığı başka bir insan olmasını istemiyordu.

Fakat adam üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Hem de hiç.

Tepsiyi tutan eli titriyordu. Dökülen tek bir içki damlasının bile ceza almasına neden olacağını kendine hatırlatarak toparlandı.

Geçen seferkiyle aynı adamlar oturma alanın etrafında oturuyordu. Başını aşağıda tuttu, parmakları damarlarına yayılan zehir yüzünden bembeyazdı. Sarışın kadın saçlarını bir omzunun üzerine atarak çıplak göğüslerini *ona* sunarak meme uçlarını çekiştiriyordu.

Dişlerini sıkıp içkileri masaya bıraktı. Gözlerini aşağıda tutmaya devam ederken kafasını adamın aksi yönüne çevirmişti.

Tam o sırada yan taraftan daha genç, siyah saçlı bir adam ona gülümsedi. “Neden gelip buraya oturmuyorsun, sevgilim?”

Ah, hayır.

İstemiyor olsa bile reddedemezdi. Garsonların yapması gereken şeylerden biri de buydu. Eğer müşteri fazladan bir hizmet isterse, yerine getirmek bir zorunluluktur. Neyse ki, ona dokunan erkekler ölmeye başladığından beri sokaklarda yayılan söylentiler genellikle insanları uzak tutuyor ya da taleplerde bulunmalarını engelliyordu.

Bakışları kısa bir süreliğine her bir ölümden sorumlu şeytana kaydı. Adamın yüzü tamamen ifadesizdi, sahnedeki dansçıları izliyordu. Lyla nasıl davranması ya da ne yapması gerektiği konusunda ondan hiçbir işaret alamamıştı. Bu yüzden cezaya davetiye çıkarmadan yapabileceği tek şeyi yaptı. Harekete geçti ve gönülsüzce müşterinin kucağına oturdu. Adam göğüslerini avuçlarken onun gözleri uzaktaki bir ışığa odaklanmıştı. Fakat tek bir ses dahi çıkarmıyordu.

“Benim için inle, sevgilim.”

Lyla inlemedi. Bu onun kontrolünde olan bir şeydi. Birlikte oturdukları için şeytanın bu adamı da öldürüp öldürmeyeceğini merak ederken sessiz kaldı.

“Seni çetin sürtük,” diye kıkırdadı adam. Masadakilerin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. “Bahse girelim. Onu kim inletirse yüz bin dolar kazanacak.”

Birkaç adam kükrediğinde Lyla’nın midesi bulandı. İçgüdüsel olarak kurtarıcısının bakışlarına döndü ama uyumsuz gözler onu tutan adamın üstüne sabitlenmişti.

Geçen hafta orada olan yaşlı adam, “Bu kız başına bela olur, evlat,” diye uyardı. “Koruyucu meleği seni bulmadan önce onu bıraksan iyi olur.”

Lyla’nın altındaki adam kıkırdadı. “Bu kulüpte melek falan yok, ihtiyar.”

Evet, melek yoktu. Ama şeytanlar vardı ve en büyüğü şu anda ona bakıyordu.

“Onu ben inleteceğim.”

Lyla’nın kalbi kucağındaki sarışını kalkması için dürten adamın sesiyle tekledi. Kadın oflayıp puflayarak ayağa kalkmış ve kendine hemen bir başka müşteri bulmuştu.

Yaşlı adam tekrar uyarırcasına konuştu. “O buna değmez, Blackthorne.”

“Hayır, değer,” dedi adam. Bacaklarını hafifçe açıp elini uzattı. Eldivenli avucunu ona doğru kaldırmıştı.

Lyla kalbi delicesine atarken ona doğru yürüdü ve elini onun eldivenle sarılı parmaklarının üzerine bıraktı.

Adam onu göğsüne düşeceği kadar hızla öne çekti ve kucağına yerleştirirken kaslı uyluğunu onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Lyla adamın yüzüne bakıyordu, açık altın yeşili gö-

zünden yansıyan ışıklar ve siyah gözündeki gölgeler onu büyülemişti.

Adam bir elini kanepenin arkasına koyarken diğer elini de kalçasına yerleştirdi.

Bu basit dokunuşla Lyla'nın omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Diğerlerinin kıvılcım bile çaktırmadığı yerde bu adamın dokunuşunun onu nasıl ateşe verebildiğine anlam veremiyordu. Belki de bunun nedeni geçmişleri, aralarındaki bağ ya da çarpık ilişkileriydi. Belki de arkasında birden fazla insan olduğunu bildiği halde onun yanında kendini güvende hissedecek kadar aptal olduğu içindi. Böylesine küçük ve karanlık bir alanda birden fazla adamla birlikte olmak içinde yalnızca korku uyandırırdı. Ancak şu anda *onun* kucagındayken korkudan başka her şeyi hissediyordu.

Adam başını öne eğdi ve tıpkı önceki hafta olduğu gibi dudakları onun kulağını bulurken sakince sordu. "O adamın elini kesmemi mi istersin, yoksa yakmamı mı?"

Lyla bu sözler karşısında ürperse de nedeni tamamen tiksinti değildi. İçindeki bir şey -karanlık ve dengesiz bir parçası- adamın bunu yaptığını, izni olmadan ona dokunan eli kopardığını görmek istiyordu. Bu yönü onu korkutuyordu.

Seçiminin getirdiği gücün tadını çıkararak yutkundu. "Elini kes."

Adamın yanağına doğru gülümsediğini hissetti. Bileklerinde gezinen elleri onu hapsederken kulağına çarpan nefesi ılıktı.

"Aferin kızıma."

Ondan gelen bu yumuşak, övgü dolu sözler içinde sıcak bir şeylerin akmasına neden olmuştu. Bacaklarını istemsizce birbirine sürttü. Hareket edemiyor, adeta vücudu tarafından kontrol ediliyordu.

“Peki nasıl ölmesini istiyorsun?” diye sordu adam yeniden. Sesi alçak, neredeyse baştan çıkarıcıydı. “Gölge Adam bunu uzaktan mı yapmalı? Yoksa kişisel bir mesele gibi yakından mı?” Son kelimesinde bacağını yukarı itmişti.

Adam gerçek bir cinayetten bahsediyordu ve Lyla buna rağmen ıslanmıştı. Çok fazla ıslanmıştı. Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar. Kadınlığının bu kadar kayganlaşabildiğini bile bilmiyordu, böylesine korkunç bir şeyin onu tahrik ediyor olması rahatsız ediciydi. Kesinlikle adamın pantolonunda bir leke bırakacaktı.

“Sürtük bundan zevk alıyor!” Arkasından gelen gürültüyle vücudu kaskatı kesildi. Farkındalık bilincine keskin bıçaklar gibi saplanmıştı.

“Şşt.” Kulağına fısıldanan sözler yıpranmış sinirlerini hafifçe yatıştırdı. “Burada sadece ikimiz varız. Her zaman sadece ikimiz olduk. Bana odaklan.”

Gözlerini kapatıp adamın dediğini yaptı. Kulübün gürültüsü ve arkadaki adamların sesleri, etraftaki her şey yavaşça yok oldu. Kurtarıcısının sesine, onu uçuruma sürükleyen kavalcıya odaklanmıştı.

Adamın burnu boynundan aşağı indi. “Sana sürtük dedi. Sen bir sürtük müsün, *flamma*?”

İçindeki nefret şiddetlenirken buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“Dokunuşumdan hoşlanıyor musun?” diye sordu adam. Bir elini yukarı kaldırıp dudaklarında gezdirirken diğeriyle bileklerini sıkıca kavramıştı.

Adamın başparmağı ağzından içeri girerken, “Evet,” diye fısıldadı Lyla.

“Seni aşağı itip içini aletimle doldursam bundan zevk alırmıydın?”

Kadınlığı bu sözlerle kasılırken içindeki boşluk daha da şiddetlenmişti. Başını aşağı yukarı salladı.

“Başka biri yapsa hoşuna gider miydi?”

Vücudu kaskatı kesildi.

“O zaman sen benim sürtüğüksün.” Bacağını yeniden klitorisine sertçe bastırdı. “*Benim.*”

Lyla o kelimededen nefret etse de adam bu şekilde söylediğinde içindeki bir şeyler çiçek açıyordu. Bunu hatırlayacaktı. Bir dahaki sefere biri ona sürtük dediğinde, yaşadığı bu anı kendisine hatırlatacaktı.

“Şimdi benim için inle. Ben de karşılığında sana bir hediye vereyim.”

Dudaklarından istemsiz bir ses kaçtı. Ancak iniltisi adamın ağzında daha da derine ittiği parmağıyla boğuklaşmıştı. Lyla bacağının üzerinde sallanırken onu sıkıca tutan eller yüzünden hareketleri kısıtlıydı.

“Aferin kızıma.” Adamın söylediği kelimeleri boynunda hissetti. Dişleri etini çizerken vücudunun her bir yanına yayılan farklı duygular başının geriye düşmesine neden olmuştu. Bedeni titrerken dudakları şeytanın başparmağının etrafında kenetlendi. Boynundaki dişler tenini yakıp geçiyor, orgazmın yoğunluğuyla onu sarsıyordu. Göz kapaklarının ardındaki yıldızlar öyle güzeldi ki, sadece bir saniye daha peşlerinden koştuktan sonra onlara tutundu.

Bu çok kıymetliydi. Kendi kahrolası isteğiyle orgazm olması çok kıymetliydi.

Gözlerinde yaşlarla kirpiklerini kırıştıtırırken yüksek tavana baktı.

Farkındalık yavaşça içeri süzülüyordu. Kahkahaların, müziğin ve konuşmaların sesi arasında adamın bakışlarını bulmak

için aşağı döndü. Hatırladığı kadarıyla ilk kez bir orgazmın ardından kendini kirli hissetmiyor, tenini parçalama arzusu duymuyordu.

Kendini... saf hissediyordu. Değerli. *Güçlü*. Hepsi bir yarılsamadan ibaret olsa da bir an için onlara tutunacaktı.

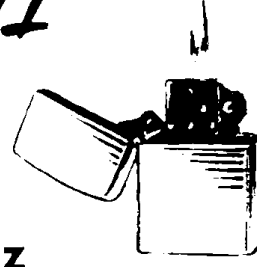
Adamın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Herhangi bir şekilde etkilendiğini gösteren tek işaret bacaklarının arasındaki kocaman şişkinlik ve açık renkli gözünün büyüyen irisiydi. Bileklerini serbest bıraktıktan sonra başparmağını ağzından çıkardı. Lyla'nın dişleri eldivenlerini delip geçmişti. Boynunun zonkladığını hissettiğinde elini yukarı kaldırıp o hassas noktaya dokundu.

Adam teninde izini bırakmıştı. İlk kez onun üzerinde gözle görülür bir iz bırakıyordu.

Tecrübelerine göre, izler hiçbir zaman iyi olmazdı. İzler acı, zulüm ve umursamazlık anlamına gelirdi. Adamın bıraktığı ise zevk, şefkat ve hassasiyet demekti. Bir hediye idi bu. Lyla'nın ona ait olduğunu, orada olduğu sürece kimsenin ona ulaşamayacağını hatırlaması için bir kanıttı.

Sahiplenilse bile asla hiçbir yere ya da kimseye ait olmamış biri için bu *her şey* demekti.

BÖLÜM ALTI

Lyla, Günümüz

Aylar sonra *Sanctum*'a geri dönmek anılarının su yüzüne çıkmasına neden oluyordu. Oraya son gittiğinde adam onu işaretlemişti. Bu içini yeniden umutla doldurmuş, zaman geçtikçe umudu azalmıştı. *Yine.*

Beklentilerini kontrol altında tutmayı öğrenmesi gerektiğini, daha fazlasını hayal etmeye başlayana kadar hain umudun onu ele geçirmesine izin vermeden kaderini kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Fakat kendine bunu ne kadar hatırlattığı fark etmeksizin, her seferinde aynı şey oluyordu. Umut doğuyor, ardından onunla birlikte ruhunun küçük bir parçası da ölüyordu.

Kasvetli düşüncelerinden sıyrılıp yüksek topukluların içindeki ayaklarının acısına odaklandı. Kulüp bu gece özellikle gürültülüydü. Burası yalnızca cinsel ihtiyaçlara hitap eden sıradan bir seks kulübü değildi. Burası operasyonların gizli ayağı olan yerdi. Karanlık anlaşmalar, uyuşturucu, içki ve şerefsiz insanların neredeyse hepsi burada olurdu.

Tek katlı açık mekânın VIP oturma alanında, tam da adamın inlemesini sağladığı yerde kalabalığın arasından sıyrıldı. Tüm çalışan kızların giymek zorunda olduğu platform ayakkabıların içindeki topukları ağrıyordu. Kalbi de aynı durumdaydı çünkü bir yıl önce, şu anda olduğundan daha fazla umut doluydu. Adamlarla paylaştıkları anın bir şekilde farklı bir şeye yol açaca-

ğını düşünmüştü. En iyi ihtimalle bir kaçışa ya da en azından, daha derin bir yakınlığa...

Fakat hiçbir şeye yol açmamıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Adam ona bir daha hiç dokunmasa da Lyla her daim bunun için tetikte kalmaya devam ediyordu. Bu durumdan *bıkmıştı* artık.

Belli ki adam yeraltı dünyasında önemli biriydi. O zamandan beri onu pek çok kez halka karışırken, güçlü insanların yanında dururken görmüştü. Bay Blackthorne olarak hitap ettikleri adam önemli biriydi. Geceleri sokaklarda Gölge Adam olarak dolaşıyordu ama Lyla herhangi birinin buna ihtimal verdiğinden bile şüpheliydi. Gölge Adam, yarattığı kaosla yükselen azılı ve dengesiz bir katildi. Bay Blackthorne ise soğuk, içine kapanık ve titizdi. İkisinin aynı adam olduğundan şüphelenen biri varsa mutlaka bir dâhi olmalıydı.

Lyla ise onun sırrını biliyordu. Fakat bunu adama karşı kullanabilecek, onu ifşa etmekle tehdit edebilecek olsa da yapamazdı. Zayıf ve güçsüzdü. Ayrıca Gölge Adam onu biraz olsun koruyan tek varlıktı, arkasındaki sebebin ne olduğu fark etmezdi. Lyla bunu tehlikeye atamazdı.

Kulübün içinde ilerlerken yüzünü oturma alanının söz konusu kısmından uzak tuttu. Yıllardır topuklu ayakkabı giymesine rağmen, içlerinde hiçbir zaman diğerleri kadar mükemmel bir şekilde yürüyememişti. Bu saklanmak istediği zamanlarda kendisini daha savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Görünmez olmayı arzuladığı anlarda savunmasız kalmaktan nefret ederdi.

Kölelerden birinin iyi giyimli bir kadını yaladığı masaya uyuşturucu ve içki siparişlerini götürdü. Hızla bara dönmeye yeltendiğinde, gözleri alanın karanlık bir köşesinde sarışın bir adamla konuşan Bay H'e takıldı. Adamın yüzünü göremese de

Bay H'in vücut dilinden sarışın adamın önemli biri olduğu anlaşılıyordu.

Adını koyamadığı bir içgüdü'nün etkisiyle masalarının yanındaki girintiye yöneldi ve kulak kabarttı.

"...ve demek istediğim de bu," dedi Bay H adama. VIP alanında müzik daha kısık olduğu için sesini alçaltmıştı. Sarışın adam dinlemeye devam etti. Bardağındaki içkiyi döndürürken yalnızca başının arkası görünüyordu. Sağ işaret parmağında yılan sembolü olan bir yüzük vardı.

"Eğer aradığımız kişi oysa, nihayet bir şey bulmuş olabiliriz," diye devam etti Bay H. "Değilse de kız zaten artık işe yaramaz."

Sarışın adam soğuk bir ses tonuyla, "Kız senin bildiğinden çok daha fazla işe yarar," diye cevap verdi. "Ama demek istediğini anlıyorum. Bu adam çok uzun süredir... huzurumuzu kaçırıyor."

"Efendim..." Bay H öne doğru eğildi. "Bir taşla iki kuş vurabiliriz. Herkese bir ders verelim."

Sarışın adam başını salladığında Bay H sırttı.

Lyla kanının donduğunu hissetti. Ya kendisinden ya da son zamanlarda onlar için sorun haline gelen başka birinden bahsediyorlardı. Ancak içinden bir ses ilk seçenek olduğuna emindi.

Sessizce oradan uzaklaşmasına fırsat kalmadan sarışın adam aniden döndü ve gözleri onun köşede duran silüetine dikildi. "Kim varmış burada?"

Bay H ayaklanıp ona doğru yürüdü. Adam kolundan tutup bedenini öne doğru çekerken Lyla yutkundu. "Bahsettiğim kişi oydu."

Açık kahverengi gözleri ve kanca gibi bir burnu olan sarışın adam sırtarak koltuğunda doğruldu. "Hadi gel. Buraya otur, tatlım."

Hayır. Lyla kaçmak istiyordu. İçki servisine geri dönmek istiyordu. Fakat Bay H onu sıkıca kavradığı için kapana kısılmıştı. Derin bir nefes alarak öne doğru bir adım attı.

Adam onu aniden çekiştirdiğinde kucağına düştü, eller bedenini tutmaya devam ederken debelenerek kalkmaya çalıştı. Ancak sarışın adam yalnızca Bay H'e bakarak kıkırdadı. "İçkiyi getir."

Lyla yan döndü ve Bay H'in bu yabancının kalan içkisine bir tür mavi toz karıştırıp kadehi adama uzatmasını dehşet içinde izledi.

Adam bir eliyle onu zapt ediyor, diğer eliyle bardağı dudaklarına doğru itiyordu. Lyla daha fazla mücadele etmeye başladı. "Aferin kızıma, iç bakalım."

Kurtarıcısı söylediğinde içini heyecanla dolduran bu sözler şimdi korkudan başka bir şey getirmemişti. Kafa derisindeki keskin acıyla kaskatı kesildiğinde kaçmak için çırpınmaya başladı. Bay H saçlarını köklerinden tutmuştu. Öyle sert çekiyordu ki, Lyla hissettiği acıyla inledi.

"Hayır, lütfen hayır!" diye yalvarırken onu bırakacaklarını umuyordu.

Kucağında oturduğu adam, "Bunu senin için yapmıyoruz, tatlım," diye kıkırdadı yeniden. "Sen sadece yemsin. *Onu* ortaya çıkarmak için. İç."

Bu her nasılsa durumu daha da kötüleştiriyordu.

Sessiz kaldığı o bir an içinde kadeh dudaklarını bulmuştu. Acı alkol ve ekşi bir tat yutmaktan başka çaresi kalmayana dek ağzını doldurduğunda sıvı içini yakıp geçti. Midesine rahatsız edici bir şekilde yerleşen içkinin bir kısmı ağzından püskürdü.

Kusacak gibi hissediyordu ama onu olduğu yere hapseden adamlar tamamını içtiğinden emin olmuştu.

Ardından serbest bırakıldı.

Ayağa kalkıp sarsılarak onlardan uzaklaştı. Topuklarının üzerinde tökezlerken dengesi tamamen bozulmuştu. Baş dönmesine karşı destek almak için duvara tutundu. Gözlerinin önünde yıldızlar yanıp sönüyor, kalbi vahşi bir at gibi dörtmala koşuyordu. Tüm vücudu terlemeye başlayana dek teni yavaş yavaş ısındı. Tutarlı düşünceler zihnini terk etmeye başlamıştı.

Hafif. Fazlasıyla hafif hissediyordu. Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmıştı, artık endişelenecek hiçbir şey yoktu. Ona verdikleri bu şey de neydi? Bilmiyordu ve umursamıyordu da. Vücudu müziğin ritmiyle sallanmaya başlarken içi ısındı, sonsuzluk kadar uzun bir süredir boğulduğu denizde yüzmeye başladı. Aniden öyle bir zirveye çıkmıştı ki, yere çakıldığında ne yapacağını kestiremiyordu.

“Evet, kızı öyle bırakın. Otelin güvende olmasını istiyorum. Birazdan bayılır.”

Sözleri duysa da müzik eşliğinde dans etmeye devam etti. Küçük bir parçası şu anda yaşananların doğru olmadığını bildiği için hem heyecan hem de dehşet doluydu.

Hayır, uzaklaşması gerekiyordu.

Mobilyaların ve insanların arasında tökezleyerek arka kapıya ulaştı. Buranın ara sokağa açıldığını biliyordu. Biraz hava alabilirse her şey yoluna girecekti.

Güçlü eller onu omzundan tutup çevirdi ve binanın derinliklerine, asansörlere doğru çekti. Dakikalar sonra başka bir yere götürüldüğünü hissetti. Heyecan yerini keskin bir sızıya bırakırken gözleri hareket halindeki manzaraya odaklanamıyordu. Yakıcı bir acıyla inlediğini duydu ama bu eylem vücudunu rahatlatmamıştı. Yalnızca teninin altındaki alevler daha da artıyordu.

Birden yatay pozisyona geçti ve sırtı bir yatağa çarptı. Gözlerini kırpıştırarak açtığında üstündeki tavanı gördü.

Sırtüstü yatarak tavanı seyrettiği tüm o anlar zihnine saldı-
rırken kara deliğin yine onu çağırdığını duydu. Ancak teni öyle
sıcaktı ki, kendi vücudunun içinde rahatsız hissediyordu. Birisi
kıyafetlerini yırtarak onu soğuk çarşafın üzerinde çıplak
bıraktı. Adını seslenen acı ve hezeyanlar arasında kaybolmuştu.
Bir şeye ihtiyacı vardı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tanrım,
neye ihtiyacı vardı? Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarak
fazla mesai yaparken vücudu terliyor, her nefes alışı onu mut-
lak sonuna bir saniye daha yaklaştırıyordu. Ölecek miydi? Bu
kadar mıydı yani?

“Canlı yayın mı yapıyoruz?”

“Evet.”

Meme ucunda keskin bir acı belirdi, birinin dudaklarının
üzerine kapanmasıyla çığlık attı.

“Hayır!” diye çırpınarak onları itmeye çalıştı. Tam o sırada
yediği sert tokatla başı daha da fazla döndü. Ancak neyse ki,
üzerindeki her kimse onu rahat bırakmıştı.

“Yayını yükle. Bunu görür görmez gelecek.”

Biri konuşmaya başlamıştı. Lyla ne olduğunu anlamak için
kelimelere odaklanması gerektiğini biliyordu. Fakat duydukları
kulağına çamurda yürümeye çalışıyormuş gibi yavaş geliyordu.
Neredeydi? Bu kimin yatağıydı? Kim geliyordu?

O.

O geliyordu.

Öyle bir şiddetle rahatlamıştı ki, gözlerinden yaşlar boşal-
maya başladı. Ama o gelemezdi. Bunu bekliyorlardı, adamı
orada yakalayacaklardı. Lyla bunu istemiyordu. O zaman kim
ona güvende hissettirecekti? Aradığı cevapları kim verecekti?

Kime güvenecekti? Adama güveniyor muydu ki? *Hayır. Evet. Biraz. Belki de.* Şu anda ne düşünüyordu böyle? Neden bu kadar terlemişti?

Dakikalar, saatler ya da geceler geçti. Tam olarak bilmiyordu. Tavana baktı. Bir nebze rahatlamak için yatakta kıvranıyor, nefes aldıkça vücudu yanıyor, kalbi onu korkutacak bir hızla çarpıyordu. Sakinleşmek için soluklanmaya çalıştı ama yeterince odaklanamıyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Birden tavan kayboldu ve oda zifiri karanlığa gömüldü.

Lyla inledi.

Karanlıktan hoşlanmıyordu. Karanlık alanlarda kapana kısıldığı anılar aklını doldurduğunda korkuyla titreyip hıçkırma-ya başladı. Burada yalnızdı. Tanımadığı bir adam için yem olarak kullanılmış halde, onu umursamayan yabancıların ellerinde aşırı dozdan ölecekti. Kimsenin umurunda değildi. Yaşamının ne anlamı vardı ki?

Soğuk bir şey yanağına baskı yaptı. Kısa bir an için nefes almasını sağlayan serinliğin daha fazlasını istiyordu.

Bir el. Deri.

“Şşt.” Ölümün sesi karanlığın içinden, kulağının hemen dibinden geliyordu. “Buradayım, *flamma*. Şşt.”

Zihni isyan ederken bile rahatlama dolu bir hıçkırık o kendine engel olamadan dudaklarını terk etti. *Hayır. Hayır*, burada olmamalıydı. Onu uyarmak zorundaydı. Adama sesini bir daha duyurmayacağına yemin etmişti ama onun ölmesini istemiyordu. *Yemini siktir et.* Adam yaşamak zorundaydı.

“Bu... bu... bir tuzak,” diye kekeledi bir şekilde. Gözleri adamı bulmaya çalışırken dişleri takırdıyordu. Zifiri karanlıkta hiçbir şey göremese de onu hissedebiliyordu. Kaslı, sert ve *hemen yanında* duran bedeni...

“Endişelenme,” diye rahatlattı adam. Sesi yumuşacık, neredeyse yatıştırıcıydı. Deri eldivenler diğer yanağını bulmuştu.

Hâlâ hiçbir şey göremezken başını iki yana salladı. Yüzündeki eli bularak adamın eldivenine dokundu, bileğini kavrarken hıçkırıklar göğsünden taşıyordu. “B-bana ilaç... ilaç... v-verdiler.”

“Bunun bedelini ödeyecekler.”

Sözlerindeki intikam vaadi ve bunu gerçekleştireceğini bilmek onu biraz olsun sakinleştirmişti. Adam oradaydı. İyi olacaktı.

“İlaç ölümcül. Sana verdikleri dozu bilmiyorum ama bu riski almayacağım. İki seçeneğin var,” dedi ona sessizce. Karanlık sesi bir anlığına odaklanmasını sağlamıştı. “Ya sen bilincini zar zor açık tutabiliyorken ilacı vücudundan çıkartırım ya da seni bayılıp kendi kendine akıp gitmesini sağlarım. Bu daha uzun sürer ve daha riskli.”

Lyla orada daha fazla kalmak istemiyordu. Başını yeniden yanağındaki ele doğru salladı. Adam muhtemelen ne söylemek istediğini anlamıştı.

“Etkisi arttıkça ilaç sayıklamana neden olacak. Bilincin tamamen yerinde olmayacak.”

“Sana güveniyorum,” diye mırıldanmayı başarmıştı ki, vücudu yakıcı bir acıyla sarsıldı ve kaskatı kesildi.

“Yıllar önce kaderini belirleyen şey tam olarak buydu.”

Bunu biliyordu. Ona önemli bir konuda güvenmişti ve o zamandan beri adam kaçmasına asla izin vermemişti.

Eldivenli ellerini kalçalarında hissettiğinde nefesi kesildi. Vücudundaki ilaç ve odanın zifiri karanlığı yüzünden duyuları gittikçe keskinleşiyordu. Hiçbir şey göremediği için adamın ellerinin nerede olduğunun, bacaklarında dururken ne kadar büyük hissettirdiklerinin fazlasıyla farkındaydı.

Adamın bacaklarını aralamaya çalıştığını hissetti. Uyluklarının birleştiği yer ısınmıştı ama ıslandığını söyleyemezdi. Adamın geniş, çok geniş omuzlarının aralarına girdiğini ve nefesi kadınlığına düşerken onları açık tuttuğunu hissetti. Şeytanın ağzı ilk kez *orasıyla* temas edip bir öpücük kondurduğunda göğsü kabardı, elleriyle iki yanındaki çarşafı sımsıkı kavramıştı.

Klitorisini okşayan dili hissederken ıslandı, bir an sonra adam kontrolü tamamen eline aldı. Bu becerikli ağız onun daha önce hiç olmadığı bir şekilde boşalmasına neden olacaktı. Öyle keskin duygular hissediyordu ki, yaşananlar neredeyse zevkten çok acı veriyordu. Adamın hamleleri devam ettikçe inledi. Uzunlarındaki ağırlık her geçen saniye artıyordu.

Yıllar sonra ilk kez, mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı bir şekilde hemen boşaldığını hissetti. Nedeni belki uyuşturucu, belki o, belki de her ikisinin birleşimiydi. Cevabı bilmiyordu, pek umurunda da değildi. Az önce boşalmıştı ve bu... eksik hissettirmişti. Acı vericiydi ve zerre kadar zevk vermiyordu.

Fakat bir an için bile olsa rahatlamıştı.

“Bana duyduğun güven, *flamma*. Bu en bağımlılık yapan uyuşturucu.”

Fısıltı halindeki kelimeler bulanık zihnine nüfuz ederken sesin geldiği yere doğru baktı. Hiçbir şey görmüyor, sanki görünmez bir adam ona dokunuyordu. Gölge Adam. *Lyla'nın erkeği*.

“Sana daha fazla güvenmeyeceğim,” dedi anlık bir netlikle. Tam o sırada adamın dişlerini bacağının iç kısmında hissetti.

“Güveneceksin. Senin vücudundaki her atom da benim için şarkı söylüyor.”

Sözleri notunu hatırlatmıştı, adamın omuzlarının etrafındaki

bacakları sıkılaştı. “Vücudumun verdiği tepkiler hiçbir anlam ifade etmiyor.” Lyla yıllar boyunca kullanılmış ve istismar edilmiş olduğu için bedenine güvenmiyordu. Kendinden hoşlanmıyordu bile. Başlangıçta vücuduna karşı duyduğu saf nefret çoktan içinde eriyip gitmişti. Artık yalnızca bomboş bir his vardı.

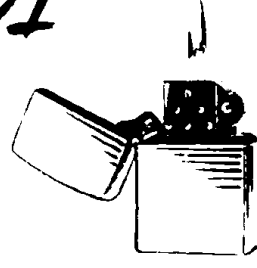
Sıcak bir şey klitorisine baskı yaptığında nefesi kesildi. “Anlamsız olsa bile, hepsi bana ait.”

Bu sözleri çürütmek istedi ama başka bir pus dalgası üzerine çöküyordu. Hıçkırarak ağlarken inlemeye başladı. Adam onu sahiplenmeden üzerinde hak iddia ediyor, yanında istemese de bir şekilde hâlâ onu arzuluyordu. Lyla’nın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı, *adama* ihtiyacı vardı. Fakat adam bunu ona vermeyecekti. Vücudundaki acı arttıkça ağlayarak direndi. Buna rağmen adam o kendini bırakana kadar bacaklarının arasından ayrılmadı. Ağzıyla tekrar ve tekrar boşalmasını sağladı, bayıldığı ya da bayıldığını sandığı noktaya kadar onu parçalara ayırdı. Bu yaşananların büyük bir kısmı Lyla için tamamen boşluktan ibaretti ama vücudu karşılık vermeye, tepki göstermeye ve boşalmaya devam ediyordu. Nihayetinde kadınlığının sızlayacağı kadar tatmin olmuştu ancak eksik ve bomboş hissediyordu. Ruhunun derinliklerinde hissettiği, asla dindiremeyeceği bir susuzlukla kıvranıyordu.

Buna rağmen adam onunla kaldı.

BÖLÜM YEDİ

Gölge Adam

Bu her şeyi hızlandırırdı.

Lyla'nın orgazmdan orgazma koşması adamın tüm duyularını harekete geçirmiş ve her şeyi değiştirmişti.

Hatırlayabildiği kadar uzun süreden beri duyuları olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Onları zihnine kaydetse bile bugüne dek hiçbir görüntüye ya da sese tepki verememişti. Fakat bu kadını görmek, en sevdiği rengin en parlak tonunu bulmak gibiydi. Dilinde hoş bir tat bırakıyor, retinalarına kazınıyordu. İnsanlar gözleri yüzünden bunun onun için tuhaf bir deneyim olduğunu söylese de öyle olmadığını biliyordu. Her şeyi algılayışı farklıydı sadece. Ancak kadının sesinin ona yaptığı şeyleri açıklayamıyordu. Lyla'nın konuşmasını ilk duyduğunda sesi tenini sarsmış, bir akort çatalı gibi vücudunda eşi benzeri görülmemiş bir canlılıkla dalgalanmış, dilinde aynı tadı bırakmıştı. Sonrasında kadının peşine düşme nedeni de bunun bir tesadüf mü, yoksa gerçek mi olduğunu kendi gözleriyle görmek istemesiydi.

Vücudu hâlâ onun sözlerinin, küçük çılgınlıklarının ve boğuk inlemelerinin titreşimleriyle uğulduyordu. Ağzı hem kadının suları hem de tadıyla doluydu. Her geçen saniye bağımlısı olduğu bir kombinasyon haline gelmişti.

Bu gerçektir ve her neyse, sadece ona aitti. Kadının başka herhangi bir insan üzerinde bu etkiye sahip olup olmaması

umurunda değildi. Eğer durum buysa, ayakta kalan tek kişi olana kadar hepsini yok edecekti.

Lyla'nın yorgun bedeni uykusunda sarsıldığında bir parmağını kadının nefis ağzında gezdirdi. Dolgun dudakları dokunuşuyla içeri gömölürken onların tadının nasıl olduğunu merak etti. Daha önce hiç kimseyi dudağından öpmemiş, hiç böyle bir istek duymamıştı. Neden bir yabancının ağzının ona bu kadar yakın olmasını ve sıvılarının vücuduna girmesini isteyecekti ki? Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Seksi anlayabilirdi. O biyolojik bir ihtiyaçtı ama öpüşmenin alakası bile yoktu. Oralın da öyle... ki hiç kimsenin kadınlığını tatmamış olmasının nedenlerinden biri buydu. Ancak nasıl zevk vereceğini iyi biliyordu ve kızın tadı damağında yer etmişken, bir daha ondan başka birini tadabileceğinden şüpheliydi.

Lyla'nın sonuncusu olmaktı amacı, kadın da birçok yönden onun ilki olacaktı. Elini aletindeki zonklayan *piercing*'lerin üzerine bastırdı. Saatlerdir kadının merkezinden lezzetli orgazmlar çekip çıkardığı için sertleşmiş, gece boyunca o amcığının etrafında kasılan dili şişmişti.

Ah, bu kadını becerecekti. *Sertçe*. Bir gün ona bu şekilde sahip olmaya karar vermişti. Belki de o uyurken içine girer, vücudu uykusunda bile sezgisel olarak ona tepki verene kadar kendisine güvenmesini sağlardı. Sabah nasıl olduğunu hatırlamasa da aletini narin, lezzetli amcığının her santiminde hissederek uyanırdı. Lyla'nın güvenini test edecekti; bedeni, zihni ve kahrolası ruhu onun ne kadar önemli olduğuna inanana dek kadına ait her küçük zerreyi alacaktı.

Lyla onun *sonuydu*.

Her şeyin sebebi oydu.

Kadın onu olduğu gibi görmüş ve onun için adeta erimişti.

YOK EDİCİ

Ondan nefret etmesine rağmen yine de güven duyuyordu. İçinde merakla başlayan şey önce hayranlığa, sonra yavaş yavaş bir bağımlılığa ve nihayetinde bu kadın olmadan eksik kalacağı kadar derin bir saplantıya dönüşmüştü.

Çok yakında, Lyla tamamen onun olacaktı.

Ama henüz değildi. Şu anda, uyuşturucu kadının sistemini yeterince altüst etmiş durumdaydı. Onun da buna katkıda bulunmasına ihtiyacı yoktu.

Kulübün hemen yukarısındaki otel odasında uzanan Lyla'nın üzerini örterek harekete geçti. Geçmişi sayesinde bu mekânı avucunun içi gibi biliyor, gece görüş gözlükleriyle zifiri karanlıkta bile görebiliyordu. Karanlık yalnızca genç kadın içindi. Lyla'yı sesleri devre dışı bırakılmış kameralardan korumaya çalışıyordu. Otel odası kilitli ve karanlık olduğundan, onunla yüzleşme riskini göze almak istemeyen hiç kimse içeri girmeye cesaret edemezdi.

Bu dünyadaki akli başında hiç kimse Gölge Adam'la karanlıkta yüzleşmek istemezdi.

Eldivenli eliyle kadının yanağına dokundu. Ağzı ve çenesi onun sularıyla ıslanmıştı, tadı diliyle hafızasına kazınmış haldeydi. Beynindeki nöronların şu anda hissettiği heyecanı kaydetmelerine izin verdi.

Lyla onu uyarmak ve kurtarmak için konuşmuştu. Tüm öfkesine ve kırgınlığına rağmen onu önemsiyordu. İyi kalpli küçük bir aptaldı o. Ama onun aptalıydı. Lyla'yla ilgili her şey öylesine enderdi ki... İçindeki yaşama ateşi, sıcaklığı... Gölge Adam duygulardan anlamasa da bilimden anlıyordu. Bu kız söz konusu olduğunda beyninde ve vücudunda kimyasal bir şeyler oluyordu. Kadına baktığında, onun sesini duyduğunda fiziksel bir şeyler hissediyordu. Çok garip bir tepkiydi. Kapsamlı bir

şekilde araştırmış olmasına rağmen bunun bir tür sinestezi olduğunu ve hiçbir mantıklı açıklaması olmadığını fark etmişti. Basitçe anlatmak gerekirse, beyindeki kablolar birbirine dolanmıştı ve kadıninkilerle temas ettiklerinde alev alıyorlardı. Bu zaten bildiği bir şeydi.

Uyuşturucunun etkisiyle geçirdiği yoğun nöbetin ardından Lyla'yı bırakarak kapıya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Beklediği gibi silahlı üç adam oradaydı. *Aptallar*.

Odaya dönüp telefonunu cebine koymadan önce yayını kontrol etti ve cama doğru yöneldi. Pencereyi kolaylıkla açıp kenardaki çıkıntıya atladı. Bu kadar yüksekteyken vücudu adrenaline dolup taşıyordu. Yüksek yerleri severdi. Bu sayede bir gün Lyla'yı götüreceği evi anımsıyordu.

Pencerenin kenarlarına tutunarak binanın yanından geçen borunun üzerine atladı. Eğitimli kasları ezbere hareket ediyordu. Bir ayağını pervaza koyup, diğerini de borunun üzerine yerleştirerek yukarı tırmanmaya başladığında egzersiz kıyafetlerini giydiği için mutluydu. Gerçi bu durum kasıtlı olmaktan çok tesadüfeydi. Genç kadının odasından açtıkları yayının canlı olduğunu görmüş ve saniyeler içinde bunun kendisi için bir tuzak, kızın da bir yem olduğunu anlamıştı.

Adamlar bunun yutacağı bir yem olmadığından habersizdi. Lyla onun bu kanlı oyunda çoktan kazandığı bir ödüldü, sadece galibiyetini tüm dünyaya ilan etmesi gerekiyordu.

Ama *daha yüksek sesli* bir mesajın gönderilmesi gerektiğini fark etmişti.

Lyla'nın olduğu odanın beş kat yukarısındaki pencerenin önünde durup içeri baktı. Howard ve iki kız yataktaydı. Kızlar aletini emmekle meşgulken adam da az önce onun *kadınının* vücudunda gezinen dudaklarıyla sırtıyordu.

Buna pişman olacaktı.

Bir kedinin sinsiliği ve yılların dövüş sanatları eğitimiyle, eli pencere pervazına sağlam bir şekilde tutunana kadar diğer elinden destek alarak sallandı. Dengede kaldığından emin olurken odadakilerin dikkatinin dağılıp dağılmadığını kontrol etti. Ardından yavaşça pencereyi açıp sessizce içeri atladı ve hemen kenardaki dev kanepenin arkasına saklandı.

Howard'ın, "Kahrolası pencere," diye mırıldandığını duydu. "Bebğim, git de kapat şunu."

Kızlardan biri pencereyi kapatıp geri döndüğünde Gölge Adam kıpırdamadan durmaya etti. Tam o sırada kapı çalındı, yine kızlardan olduğunu tahmin ettiği biri odada ilerleyip kapıyı açtı.

Islak sesler devam ederken, "Durum nedir?" diye sordu Howard.

"Oda birkaç saattir sessiz. Karanlık da. Görüntü alamıyoruz."

"Sence çoktan geldi mi?"

"Şüpheliyim. Girişler izleniyor. Tetikteyiz."

Güvenlik durumları gülünçtü. Birlik'in yeraltındaki operasyonların ne kadar korkunç olduğunu bilip bilmediğini ya da umursayıp umursamadığını cidden merak ediyordu.

Howard'ın homurtusunun ardından kızların aceleyle kalkıp gittiğini duydu.

"Gözünüzü odadan ayırmayın. Şafağa kadar ortaya çıkmazsa kızı öldürün."

Bu sözlerle omurgası alev almaya başlamıştı.

Belki normal bir adam öfke hisseder, hatta intikam arzusu bile duyabilirdi. Ancak o hiçbirini hissetmiyordu. Zihninde altüst olmuş basit bir denklem vardı. Duygular buna uymuyordu,

ayrıca zaten uyması da gerekmiyordu. Bu psikopatça mıydı? Belki de öyleydi. Ancak hiçbir zaman olduğu şeytandan başka bir şeymiş gibi davranmamıştı.

Birkaç dakika sonra kapı kapandı ve diğer adamın yatağına yerleşip ışıkları söndürdüğünü duydu.

Oda gölgelere gömüldüğü anda kontrol ona geçmişti.

Çömeldiği yerden doğrulup sessiz adımlarla yatağa doğru yürüdü ve çıplak bir şekilde uyuyan şişman adamı seyretti. Güç sarhoşluğuna kapılmış omurgasız bir korkaktı o. Yerleşkede yaptıkları görüşme bile bunu anlamasına yetmişti.

Güvenliklerini görmek için yatırımcı gibi davranıp toplantı adı altında yerleşkeyi ziyaret etmişti. Sitenin inanılmaz bir güvenliği vardı. Lyla'yı içeri kilitlediklerinde ona ulaşmak için bu güvenliği aşması gerekecekti. Ancak kadın ona güvenmeye devam etmeliydi. Onu bulacak ve bu sefer onu buradan çıkaracaktı.

Bu düşünce içini heyecana benzer bir hisle doldurdu.

Masaya doğru yürüyerek viski şişesini kontrol etti, yüzde elli alkol içeriyordu. *Güzel.*

Şişeyi alıp açtı ve önce yatağın kenarlarına dökerek yavaşça boşalttı. Dolaba gidip bir şişe daha aldıktan sonra yatağa geri döndü. Onu da ters çevirip bir kısmını uyuyan adamın üzerine döktü.

Howard irkilerek uyandı ve gözleri onun silüetini bulana kadar odanın her köşesinde gezindi. Bir an sonra, dehşet yüzünü pençelerine aldı. İnsanlar ölmeden önce Gölge Adam'ı göreceklerini söylerlerdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Howard da söylentilerden haberdardı.

“Hayır, lütfen! Ne istersen veririm,” diye yalvardı omurgasız bir domuz gibi. Korkudan yatağı ıslatmıştı, alkol ve idrar

kokusu, sesinin burnunda bıraktığı o pis kokuya karışmıştı. Gölge Adam'ın seslerin kokusunu ve tadını alması tuhaftı ancak Lyla'nınki hariç hiçbirisi ona lezzetli gelmiyordu.

Howard'a bakarken yolda kulüpten aldığı video görüntülerini anımsadı. Adamın kadının saçlarına, *ona ait* olan saçlara dokunuşunu. Uyuşturucu karışımını Lyla'nın boğazından aşağı boşaltışını. Kadını merhamet için yalvarıp ağlarken pis ağzını onun göğsüne yaslayışını.

Omurgasındaki yangın aklına dolan her görüntüyle daha da alevleniyordu.

Hayır, mesajı her biri için açık olmalıydı.

Eldivenli eliyle saçlarını sertçe çekiştirdiğinde Howard çığlık çığlığa bağırdı. “Lütfen, yapma! Bırak gideyim. Ne istesen yaparım. Lütfen.”

“İç bakalım,” dedi adam. Lyla'ya söyledikleri kelimelerin aynısıydı bunlar. Kadını uyuşturan diğer sarışın adamın yüzünü görememişti ama öğrenecekti. İyi olduğu bir şey varsa, o da bilgi toplamaktı.

Howard yutkundu ve titreyerek ağzını açtı.

Gölge Adam şişeyi çevirdi, içkiyi yerinden sıçrayıp öksürene dek diğer adamın boğazından aşağı döktü. Şişenin neredeyse tamamı boşaldığında geri çekildi. Howard'ın yüzünde rahatlamış bir ifade belirmişti. Bu kadarla yetineceğini düşünüyordu.

Onun böyle düşünmesine izin verecekti.

Alkolün son damlasını da ağzına dökerken adamın saçlarını çekiştirdi. “Yutma.”

Titreyen adam alkolü hâlâ açık olan ağzında tuttu. Gözleri öylesine dehşetle açılmıştı ki, Gölge Adam bu sayede sakinleşiyordu. Boş şişeyi kenara bırakıp cebinden çakmağını çıkararak yaktı.

Howard anlaşılmaz sesler çıkararak yalvarırken adamın boynunu tamamen geriye doğru eğdi ve çakmağın alevini ağızındaki sıvıya dokundurdu.

Ateş ağzının her yanını sarmış, dilini çevreleyen alkolü yakmaya başlamıştı. *Kadına dokunan dilini.* Howard çılgınlıkla atarak çırpınıyordu. Ancak alevler tıpkı uyuşturucunun Lyla'nın vücuduna girdiği gibi boğazına doğru ilerlerken, gölgelerin şeytanı onu olduğu yerde tutmayı sürdürdü.

“Ona dokunursanız ölürsünüz,” dedi sessizce. “Ona ne kadar kötü dokunursanız, o kadar kötü ölürsünüz. Bu basit bir şey, öyle değil mi? Neden hâlâ anlamadığınızı bilmiyorum.”

Howard acısına odaklanamayacak kadar kendini kaybettiği için Gölge Adam yavaşça geri çekildi. Kapıya doğru yürürken adamın yataktan kalkıp banyoya doğru gitmeye çalıştığını görmüştü. O daha ayağını yere koyamadan, elindeki çakmağı tekrar çaktı. Üzerinde Birlik'in yılan amblemi, *ouroboros** olan çakmağı yatağa fırlattı. Alevlerin sıırıslıklam çarşafkların üzerinde patlayıp dört bir yana yayılmasını, adamın her bir kemiğinin diri diri yanmasını ve çılgınlıklarının kulaklarını tırmalamasını memnuniyetle izledi.

Sistemdeki herkesin mesajı alması için çakmağını geride bırakmıştı. Sembollerini biliyordu, kim olduklarını biliyordu ve burada yaptığını onlara da yapmakta tereddüt etmeyecekti. *Lyla yasaklı bölgedeydi.*

Bu kez ana kapıdan çıktı. Kameralardan uzak durarak kendini yangın çıkışı merdivenlerinden binanın dışına attı.

İşler değişmişti.

Lyla'yı ait olduğu yere götürmeden önce son görevini tamamlaması gerekiyordu. Kadını kendi evine götürmeli, geç-

* *Ouroboros*, kendi kuyruğunu ısırarak bir yılan ya da ejderha şeklinde resmedilen semboldür. (ç.n.)

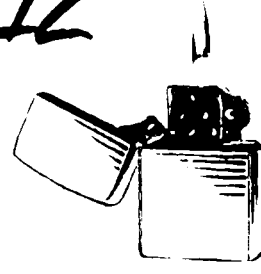
YOK EDİCİ

mişinin kapısını aralamadan önce onun güvenini ve sadakatini kazanmalıydı.

Ama bunu daha sonra yapacaktı. Olayları çözmek için ardında kırıntılar bırakıyordu, bu sayede kendine yeterince zaman kazandırmıştı.

Lyla şimdilik güvende olacak, zarar görmeyecekti. Bu onun için yeterliydi.

BÖLÜM SEKİZ

Lyla

Lyla başına ve vücuduna bir ton tuğla bağlanmış gibi uyan-
dı. Gözlerini kırpıştırarak açtığında karşısında tanıdık bir tavan
vardı. Yerleşkedeki sağlık odasıındaydı. Orada ne işi vardı?

Küçük bir pencereden içeri ışık süzülüyordu. Ancak o yu-
muşak yataktan kalkmak için uzuvlarını hareket ettirebilecek
durumda değildi. Zihni hatırlayabildiği son şeyi anımsamaya
çalışırken, sadece uzanmak ve bu rahatlığın tadını çıkarmak ha-
rika hissettirmişti.

Uyuşturucu. Ona uyuşturucu vermişlerdi.

Karanlık bir oda. Kameralar. Sıcaklık. *O.*

Bacaklarının arasına çöküp bilincini kaybedene kadar onu
tekrar tekrar mahveden adam. Bayıldıktan sonra onun kadın-
lığını daha ne kadar yaladığını bilmiyordu. Bu fikirle omur-
gasından aşağıya garip bir ürperti indiğini hissetti. Arzuladığı
her şeyi yapabilmesi için tamamen adamın merhametine kal-
mış olduğu fikri ürpermesine sebep olmuştu. Her şeyinin bir
başkasının elinde olması düşüncesi içini dehşet ve tiksintiyle
dolduruyordu. Ancak yine de gözlerini kapatıp karanlığın için-
deki görünmez âşığını hayal ettiğinde, bu düşüncayı tamamen
aklından çıkaramıyordu.

Tam bir aptaldı, hepsi o kadardı. Bulabildiği en tehlikeli
adama; onunla oynayan, hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağlılığı
olmayan bir adama güvendiği için kahrolası bir aptaldı. Yine

de Gölge Adam her ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmıştı, ona kurulmuş bir tuzak olmasına rağmen yine de onun için oraya gelmişti.

Nasıl bir oyun oynuyordu?

Lyla bu sorunun zihninde dönüp durmasına izin verdiği için kendine kızdı. Ardından ilacın kalıcı etkilerinin ağırlığı altında debelenerek doğrulmaya çalıştı.

Odanın kapısı açıldı. Patronu Üç, tanımadığı ama binada gördüğü kızlardan biriyle odaya giriyordu. Kadının yüzündeki aşağılayıcı ifade midelerini altüst etmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışarak onlara baktı.

“Neyin bu kadar özel anlamıyorum,” dedi Üç. Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. “Senin için sokakları cesetlerle doldurdu.”

Konuşmaya devam ederken genç kıza tepsiyi Lyla’nın yanındaki masaya koyması için işaret verdi. “Dün gece başına ne işler açtığını bilmiyorum ama sırf bu yüzden Bay H’i öldürdü.”

Lyla’nın nefesi kesildi. “Ne?”

Üç başını iki yana salladı. “Evet, aptal kız. Bay H senin yüzünden öldü. Kızlara ne kadar iyi davrandığını biliyor musun? Ne kadar cömert olduğunu? Sayende onu canlı canlı ateşe verdi.”

Lyla sessiz kaldı.

“Tebrikler. Üst makamlar artık bir şahin gibi gözlerini üzerinden ayırmayacak.”

İçi öfkeyle doldu.

Bütün bunlar nasıl onun hatası olabilirdi ki? Bay H erdem timsali bir peygamber sayılmazdı. Ona ilaç verip zorla dokunmuştu ve Lyla o adam öldüğü için üzgün değildi. Hiçbiri öldüğü için üzgün değildi. Ancak bir kez daha, başka birinin eylem-

YOK EDİCİ

leri hayatını etkiliyordu ve o bununla uğraşmak istemiyordu. Gerçi yaşadığı dünyada kapana kısılmışken başka ne seçeneği vardı ki?

Üç ona bir bardak meyve suyu doldurup yiyecekleri işaret etti. “Birkaç gün dinlen, sonra eşyalarını toparla. Emirler böyle. Yeni bir... görevin var. Taşınıyorsun.”

Lyla dudağını ısıırıp gözlerini kapıdaki kızdan Üç’e doğru çevirdi. Yeni görevi hakkında soru sormaması gerektiğini biliyordu. Korumaları onu gideceği yere götürdüklerinde öğrenecekti.

“Malini’den haber var mı?” diye sordu son kez idarecisine. Arkadaşının nerede olabileceğini bildiğini ya da en azından bu konuda bir fikre sahip olduğunu biliyordu. Eğer buradan taşınacaksa, arkadaşını son bir kez daha sorması gerekiyordu.

Üç’ün gözleri buz kesti. “Sözleşmesi var. Bir daha söylemeyeceğim.”

Ancak sözleşmeli birinin hiçbir eşyası için geri dönmemesi tuhaftı. Sahip oldukları şeyler, ne kadar az olsalar da oradaki her kız için önemliydi. Lyla bunu biliyordu. Bunlar yıllar boyunca biriktirdikleri şeylerdi. Başka hiçbir şeyin önemi olmadığı için onlara huzur veren küçük ıvrır zıvırlardı. Uzun süreli sözleşmelerle satılan tüm kızlara eşyalarını toplamaları ve veda etmeleri için son bir hak verilirdi. Malini’ye hiçbir hak verilmemişti. Bir sabah uyanmış, çevrimiçi bir müzayedede çalışmak için gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Alıcısının geri dönmesi için ona zaman tanımamış olması tamamen mümkün olsa bile, Lyla’nın içinden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyordu.

Arkadaşının başına başka bir şey gelmişti.

Düşüncelerini kendine saklayarak meyve suyunu içti ve Üç odadan çıkarken kızarmış ekmeğini yemeye başladı. Sarışın,

minyon kız kapı aralığında duraksamıştı. Gözleri işverenlerinin gözden kaybolduğu koridoru buldu.

“Seni nereye gönderdiklerini bilmiyorum ama iyi bir yer değil,” diye fısıldadı kız aceleyle. “Sadece... hazırlıklı ol.”

Bununla birlikte hızla dışarı çıktı ve Lyla’yı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Zihninde bir girdap dönüp duruyordu. Onu... iyi olmayan bir yere gönderiyorlardı.

Başına ne geleceğini bilmiyordu ve buna hazır olup olmadığına da emin değildi.

Sonraki birkaç gün boyunca dinlendi ve tüketmeye zorlandığı ilacın etkisinden kurtulması için vücuduna fırsat verdi. İşten birkaç günlüğüne izin almıştı. Bu yüzden sadece dinlenip evin içinde dolaşarak farklı konuşmalara kulak misafiri oldu. Mutfağın önünde durup içerideki konuşmaları dinleyebilmesinin sebebi de buydu.

“Gölge Adam ve Lyla arasındaki ilişki nedir sence?” diye sordu biri.

Lyla duvara yaslandı. Diğerlerinin bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordu.

“Tüm bunlar olana kadar o adamın gerçek olduğunu bile düşünmemiştim. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Bence o sadece bölgesini işaretlemeye çalışan bir müşteri,” dedi bir başka ses.

“Lyla’nın buraya geldiğinden beri hiç müşterisi olmadı ki,” diye belirtti bir kız. “Adam hepsini öldürüyor.”

“Belki de onu seviyordur.”

Kalbi hızla çarparken şortunu kavradı. Ne adam sevme ye-

tenegine sahipti ne de Lyla onun sevebileceğini hayal edecek kadar çaresizdi.

Mutfaktan yükselen iki kahkaha sesi derinlerine işledi. “Burada öyle bir şey yok, Millie. Belki de sadece onu buradan çıkarmak istiyordur.”

“O zaman neden şimdiye kadar çıkarmadı? Kaç yıl oldu... altı falan mı?”

Ah. Bu acıtmıştı.

“Bence onu sadece kendi amaçları için kullanıyor. Artık amacı her ne ise. Zaten iyi olduğumuz tek şey bu.”

Konuşmaları dinlerken büyük bir parçası onlarla hemfikir olmuştu.

Adamın bir amacı vardı ve o da her zaman olduğu gibi gözden çıkarılmış bir zayıattı.

Uyuşturucu olayından bir hafta sonra yerleşkeden atıldı, sınırları allak bullak olmuştu. Sorun yalnızca yeniden taşınması ya da kızın uyarısının kafasında çınlayıp durması değildi. Adamın ortalıkta olmaması da canını sıkıyordu. Olaydan beri onu görmemiş, hatta varlığını bile hissetmemişti. Yokluğu içini kemiriyor, zihnini bulandırıyor. Düşünceleri adamın farklı bir amacı olup olmadığı ve çarpık bir yolla ona gerçekten değer verip vermediği arasında gidip geliyordu. Onsuz geçen zaman arttıkça, ikinci düşünce aklından daha fazla geçmeye başlamıştı.

Rekor sürede tüm eşyalarını bir kutuya doldurdu ve korumalardan biri onu almaya gelene kadar binanın dışında bekledi. Sanki güvenli bir yere naklediliyormuş gibi gözlerini bağlamışlardı. Nereye gittiğini bilmemek kafasını karıştırıyordu.

Bunun o geceyle, Bay H'in ölümüyle ve gönderdiği mesajla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Bilmediği şey, bunun kendisi için iyi olup olmadığıydı. Koruma onu bir araca bindirdiğinde kontağın çevrildiğini duydu. Şimdiye kadar en uzun süre kaldığı yerden hızla uzaklaşıyordu. Bu yerleşkeye geldiğinde on yedi yaşındaydı. *Onunla* ilk kez tanıştığında ve kaderini belirleyen o gece tüm hayatını değiştirdiğinde on sekizindeydi.

Gözbağının ardındaki karanlıkta, gök gürültüsünü ve yağmur damlalarının üzerine sıçradığını hatırlayabiliyordu. Yerleşkenin etrafındaki ormana doğru koşarken adamla çarpıştığında umutsuzca kaçmaya çalışıyordu...

Araba sarsılarak düşüncelerini dağıttı. Lyla derin bir nefes alıp kendini toparlayana dek tüm düşünceler zihninde parçalara ayrılmıştı. Anıları onu her seferinde içine çekip karanlık yerlere sürükleyen güçlü bir girdaptı. Korkunç bir şeyin baskıcı ağırlığı olmadan mutlu hissettiği tek bir an bile hatırlayamıyordu. Artık nasıl gülümseyeceğini bilmiyordu. Kaşlarının arasındaki çizgiler kalıcı hale gelmişti.

“Kimin evine gidiyoruz?” diye sordu. Sadece düşüncelerinin monotonluğundan uzaklaşmak istemişti. Aslında bir cevap beklediği yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi koruma. “Ben sadece teslimatçıyım.”

Harika.

Araba uzun bir süre sonra durdu. Lyla korumanın kapısını açtığını ve yanına gelip onu dışarı yönlendirdiğini duydu. Adam onu alçak basamaklardan yukarı çıkarmadan önce bir anlığına güneşi teninde hissetmişti. Hâlâ gözleri bağlıyken kutudaki eşyalarını göğsüne bastırdı ve tökezleyerek ilerlemeye devam etti. Adam onu uzun bir geçitten aşağıya indirdiğinde ayaklarının altındaki zemin beton gibi sertti. Burun deliklerine

YOK EDİCİ

saldıran tüm kokular ayırt edilemeyecek kadar birbirine karışmıştı.

Saatlerce yürümüş gibi hissettiren yolun ardından nihayet bir sandalyeye oturtuldu.

Gözlerindeki bağ çıkarıldığında ani ışığa alışmak için hızla kirpiklerini kırıştırdı. Bir tür deponun ofisinde olduğunu fark etmişti. Oda ahşaptan yapılmıştı; içeride çiziklerle dolu, oldukça kaba görünen kahverengi bir masa vardı. Muhtemelen ondan daha yaşlı olan masanın etrafına sayabildiği kadarıyla dört sandalye yerleştirilmişti.

Bu yeni mekânın neresi olduğunu ve buradaki rolünün ne olacağını merak ederek beklemeye başladı.

Bekledi.

Daha fazla bekledi.

Uzun bir süre sonra kapı açıldı, içeri kot pantolon ve tişört giymiş üç adam girdi. Lyla çok gerilmişti, yabancı adamlara bakarken ayaklarını yere vuruyordu. Hepsi tehditkâr ve sert görünmesine rağmen, içlerinden biri çok daha kötü bir hava yayıyordu. Masanın başına otururken kel kafası parlamıştı, o gece kulüpteki adamla aynı yılan desenine sahip yüzüğü takıyordu.

Diğer ikisi adama saygı gösterircesine Lyla'nın sandalyesinin önüne geçmişti.

Lider olduğu açıkça belli olan adam, "Patronlarıma çok fazla paraya ve adama mal oldun, Lyla," diye söze girdi. "Seninle ne yapsak ki?"

Lyla sessiz kaldı. Kalbi delicesine atıyor, adamlara bakarken damarlarında korku kol geziyordu.

"Gitmene izin veremeyeceğimiz kadar önemlisin ama iş açısından hiçbir faydan yok. Bazı güçlü insanlara karşı bir kozdun, şimdi de Gölge Adam'a karşı bir kozsun." Adamın sesin-

deki heyecan onu dehşete düşürmüştü. “Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Lyla başını hızla salladı. Gölge Adam’ın kim olduğunu gerçekten de bilmiyordu.

Adam uzun bir dakika boyunca onu inceledi. “Gölge Adam yaklaşık on yıl önce bir anda ortaya çıktı. Yeraltı dünyasında bir efsane oldu. Tekrar tekrar yolumuza çıksa da bugüne kadar nihai amacının ne olduğunu anlayamadım. O yüzden başka şekilde ifade edeyim. Onun hakkında *herhangi bir şey* biliyor musun?”

Lyla tekrar başını iki yana salladı.

“Yalan söylemiyorsun, öyle değil mi?”

Söylemiyordu.

“Güzel,” diyerek gülümsedi adam. Yüzü onu hoş göstermesi gereken çizgilerle kıvrılmıştı. “Seni görmek için uzun bir yoldan geldik. Neden dizlerinin üzerine çöküp daha iyi hissetmemizi sağlamıyorsun?”

Lyla yutkunarak adamlara bakarken içinde bir parça güç bulmuştu. “Bu ölüm fermanını imzalamak olur. O herkesi öldürüyor.”

Adamlardan biri ona biraz daha yaklaşıp alanını daralttı. “Bu riski alacağız. Seni gerçekten önemsiyorsa, belki de bizi bulur. Eğer bunu yapmazsa, durum sadece bizim yararımıza olur.”

Sonra onu kolundan tutarak kel adama doğru sürükledi.

Lyla gözlerini odada gezdirdi. Kapana kısıldığını, buradan kaçış olmadığını anlamıştı. Günler geçtikçe hiçbir kurtuluşu olmayacağını bildiği için klostrofobik hissediyordu. Bu kez adamın neler olduğunu farkında bile olmadığına içten içe emindi.

Kolunu tutan adam onu dizlerinin üzerine itti, diğeri bir kamera çıkarmakla meşguldü.

YOK EDİCİ

Kel adam, “Canlı yayın aç,” diye talimat verdi masanın başından. “Küçük oyuncağını nasıl kırdığımızı görsün.”

Lyla gözlerini kapattı.

Hayır.

Adam söylediği, gösterdiği, söz verdiği gibi onu kurtarmak için orada değildi. Lyla kendini kurtaramazdı. Adam onu kendisine güvenmeye başlayana kadar sahte bir emniyet hissine sürüklemişti, şimdiyse adamın onu tehlikeye atması yüzünden kapana kısılmıştı.

Yalan söylemişti.

Adam sonrasında istediği herkesi öldürebilirdi ama bunu onun için yapmayacaktı.

Sadece kendisi için yapacaktı ve bu asla onun kırılan son parçasını geri getirmeyecekti.

Lyla gözlerini kapattı ve kara deliğin onu bütünüyle yutmasına izin verdi.

Odası küçüktü.

Yatağı küçüktü.

Hayatının değeri küçüktü.

Ayrıca bunun hiçbir önemi yoktu.

Lyla'nın bir önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu.

O kara deliğin bizzat kendisiydi artık. Işık alması mümkün olmayan sonsuz bir hiçlikti.

Odasına kimin geldiğini, kimin gittiğini, kimin ona ne yaptığını bilmiyordu.

Hiçbir şey hissetmiyor, tek kelime konuşmuyor, etrafında olanları görmüyordu.

Yalnızca çatlak tavana bakmaya devam ediyordu. Kendi içinde büyüyen, keskinleşen ve uzayan çatlakları hissediyordu.

Amaçsız.

Sonsuz.

Cansız.

Günler geçti.

Tavan hâlâ aynı durumdaydı.

Aylar geçti.

Tavan daha da kötüleşti.

Zaman kavramı anlamını yitirdi.

Vücudundaki son yaşam belirtisi, sakladığı kutu devrilip siyah güller yere saçıldığında ve içinde bir şeyleri alevlendirdiğinde ortaya çıkmıştı.

Öfkeyle odanın diğer ucuna koşarak çiçekleri parçaladı. Gözleri yanmaya başlayıp boğazı düğümlenene kadar yapraklarını ezdi.

Ondan gelen hiçbir şeyi istemiyordu. *Onu hatırlatacak hiçbir şey.* Güvende olduğu yanılsamasına inanmasını sağlayan ve sonra tehlikenin içine iten adamla ilgili hiçbir şey görmek istemiyordu. Gölge Adam ona defalarca ihanet etmiş, çakalların etinden beslenmesi için onu geride bırakmıştı.

Ayağa kalkıp banyoya gitti ve aynanın arkasındaki dolaptan bir tıraş bıçağı aldı. Kendisine, çökmüş gözlerine, solgun yanmasına ve adamın büyülediği saçlarına bakarak daha önce hiç kesmediği uzun tutamları kesmeye başladı. Dökülen her bir tutam saçla birlikte kendisinin de yok olduğunu, eskiden olduğu kişinin kaybolup yerini sessiz bir oyuncak bebeğin aldığını

YOK EDİCİ

hissediyordu. Kullanması, oynaması, bakması güzel olan ancak tamamen cansız bir oyuncak bebektir.

Saçının son tutamını da keserek adamın hatırasını, kendi benliğini ve onları birbirine bağlayan her şeyi ardında bıraktı.

Tavan bir kez daha çatladı.

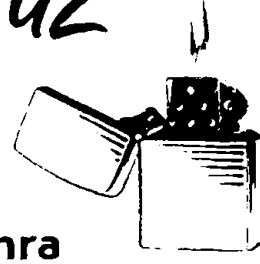
İKİNCİ KISIM

KORLAR

“Her seferinde yeniden başıma geliyorsun.”

-Edith Wharton, *Masumiyet Çağı*

BÖLÜM DOKUZ

Lyla, Altı Ay Sonra

Bu gece yapacaktı.

Bu işi bitirecekti.

Nasıl yapacağına karar vermesi aylar sürmüştü. En sonunda canını çok fazla acıtmayacak bir yol bulmuştu.

Arkada hızlı ritme sahip bir müzik çalıyordu. Şarkıyı bil-mese de sahnedeki ritme ayak uydurarak vücudunu sallamaya devam etti. Üzerindeki deriler tenine sürtünüyor ama yine de onu uykusundan uyandıramıyordu. En azından o böyle hissediyordu. Sanki tüm bunlar uykusunda gerçekleşiyordu ve bir gün uyandığında hepsi kötü bir rüyadan ibaret olacaktı.

Aylarca böyle hissetmişti. Adamların işine yaramayacağı anlaşılana, inandıkları gibi Gölge Adam'ın ona karşı bir zaafi olmadığı ortaya çıkana kadar bir odada esir tutulmuştu. Lyla bir koz değil, yalnızca gereksiz bir yükü. Bunu gördüklerinde onu nihayet başka bir yerleşkeye götürmüşlerdi. Şimdi bilmediği bir kulüpte dans ediyor ve binanın üst katındaki odalardan birinde yalnız yaşıyordu.

Fakat bir şeyler değişmişti.

Artık insanların yakınında olmaktan korkuyordu.

Çok uzun süre küçük, karanlık bir odada tek başına kaldığı için artık insanların arasına karışmaktan korkuyordu. Kulüpte olmak bile onu öyle çok terletiyor ve titretiyordu ki... Dans etmek için gözlerini kapatıp kendini yalnız olduğuna inandırması gerekiyordu.

Şarkılar değişmeye devam etti, aşağıdan gelen alkış ve tezahüratlar gözlerini açmasına neden olsa da kimseyi görmüyordu. Sadece otomatik pilotta hareket ediyordu. Ana kapının üzerindeki neon tabelaya bakıp tamamen ona odaklandı.

“Şeytanların oynamaya geldiği yer.”

Bu söze katılmıyor değildi. Şeytandı onlar. Her biri öyleydi. Ancak o nihayet bu cehennemden kaçacaktı.

Vardiyası olaysız geçti. Sadece ayakları acıyor, ona hâlâ kendi bedeninde olduğunu hatırlatıyordu. Lanetlenmiş gibi görünen yüzü terden sıırsıklam olmuştu. Haftalar önce kestığı dalgalı saçları ifadesini daha da acınası hale getiriyordu. Saçlarından, teninden, bedeninden, her bir parçasından nefret ediyordu. Aradan geçen süre içerisinde bedenine karşı sahip olduğu kayıtsızlık yeniden tiksintiye dönüşmüştü. Kendini kesmeyi defalarca kez düşünmüştü ancak nasıl olduğunu bilmese de acı hissi onu korkutmaya devam ediyordu.

En sonunda düşüncelerinden sıyrılıp sahneden inerek arka odaya yöneldi. Etrafındaki insanların varlığıyla boğulmamak için ağzından nefes alırken kıyafetlerinin olduğu yere odaklanmıştı. Orada giysileri dışında bir şey daha saklıyordu.

Neyse ki dolabına olaysız bir şekilde ulaştı. Etrafın temiz olup olmadığını kontrol edip kapağı açtığında birkaç gündür masalardan çaldığı mavi tozla dolu küçük poşetler ortaya çıktı. *Dört paket.* Ona ilk kez uyuşturucu verdiklerinde sadece bir tane kullanmışlardı. Şimdi hepsini tek seferde alacak, kalbi atmayı bırakırken zirveye ulaşacaktı.

Geride bırakacağı *tek bir kişi* için ufak bir suçluluk hissediyordu ancak hemen sonra başını iki yana salladı. Lyla tanımaya değer biri değildi, onun için yapılacak en iyi şey buydu.

Poşetleri cebine koyup dolabını kapattı ve oturma alanının kenarından odalara çıkan yangın çıkışına doğru ilerledi.

İnsanlara bakmaktan kaçınıyordu. Fakat yolunun açık olup olmadığını kontrol etmek için ara sıra başını kaldırıp etrafa göz gezdirmeyi ihmal etmedi.

“Hey, Lyla!”

Vücudu kaskatı kesilirken arkasını döndü. Garsonlardan biri ona içki dolu bir tepsi uzatıyordu.

“Mindy bileğini burktu. Bunu VIP bölümündeki dört numaralı masaya götür.”

Siktir.

Tamam, bunu yapabilirdi.

Başını sallayarak tepsiyi nemli elleriyle tuttu ve seçkin konuklar için ayrılmış özel bölüme doğru ilerledi. Poşetler şortunu yakıp geçerken adımlarına odaklanmaya çalışıyordu.

Bu kulüp geçmişte çalıştıklarından daha lükstü, dolayısıyla çok daha geniş bir müşteri kitlesine sahipti. Neon ışıklarla aydınlatılmış alçak basamakları tırmanıp arkadaki masaya doğru yürümeye başladı. Koltuklarda oturan kadın ve erkek grubuna bakarken adımları duraksamıştı. Gördüğü üç çiftle yanlarındaki yalnız adam dünyanın bu kısmına hiç uygun görünmüyordu. En azından göz bandı olan dev adam dışında hiç kimse öyle değildi, o tam olarak burası için yaratılmış gibiydi.

“Anlamıyorsun!” diye bağırdı gözlüklü esmer kadın. Gözlerini yanındaki kişiye dikmişti, adam elindeki tablete bakıyordu. “Bunu nasıl göremezsın?”

Manken gibi güzel olan diğer kadın takım elbiseli bir adamın kolunun altında oturuyordu. Karşısındaki çifti izlerken gözle görülür bir şekilde keyifliydi. “İlk seferinde ben bile anlamamıştım. Herkes detayları senin gibi yakalayamıyor, Morana.”

Ne kadar güzel bir isim.

Göz bandı takan adam onların tam karşısındaydı, yanında

da mavi saçlı bir kadın oturuyordu. “Bunu bana geçen hafta gönderdi. Hector’un bizden daha fazla peşindeymiş.”

“Neden acaba?” dedi gözlüklü esmer. “İlk kez bu işten bir çıkarı olduğunu hissediyorum.”

Çok garip bir dinamikti. Lyla’nın daha önce hiç görmemesine rağmen hemen tanıdığı bir dinamiğe sahipti bu grup. Göğsünde boş bir sızı hissetti. *Arkadaşlar. Aile.* Birlikte bir aile gibi görünüyorlardı.

Kadehleri sessizce masaya bıraktı, ne de olsa fark edilmekte ustaydı. Ardından başını eğerek masanın etrafından dolaştı.

“Teşekkür ederim,” dedi güzel kadın usulca ama Lyla kafasını kaldırıp bakmadı bile. Boğazı düğümlenirken bu nazik sözü de yanına alıp gitmek üzere arkasını döndü. Sohbet eden arkadaş grubu aklından çıkmıyordu. Başka bir hayatta, o da arkadaşlarıyla içki içmek için dışarı çıkan bir kız olabilirdi. Başka bir hayatta, ona değer verdiği belli olan bir adamın kolunun altına sokulmuş bir kadın olabilirdi. *Başka bir hayatta.* Belki bir sonraki hayatı ona karşı daha nazik olurdu.

VIP alanının köşesinden döndü ve görüş alanından çıkarken son bir kez daha masaya baktı.

Hayatının son gecesinde bunu görmek güzeldi.

Bu etkileşime tanık olmanın verdiği neşeyi tepsiyi tezgâha bıraktı. Ardından nihayet odasına ilerlemeye başlayarak yangın çıkışıındaki merdivenleri tırmanıp birinci kata çıktı. Kaldığı yer koridorun sonundaydı.

Kolu çevirerek içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Doğruca odadaki tek mobilyaya, küçücük yatağına ilerledi. O kadar küçüktü ki, uzun boylu bir kadın üzerinde uymakta zorlanırdı.

Şortundan mavi tozla dolu paketleri çıkardı, kucağına yerleştirdi ve onlara bakmaya başladı. Odanın zemininde, bacağının hemen yanında bir su şişesi vardı. Kapağı açıp paketleri yırtarak hepsini suyun içine boşalttı, ardından titreyen elleriyle iyice çalkaladı.

Kalbi hızla çarpıyordu. Ellerin titremesi her geçen saniye artarken gözlerini şişenin içindeki sıvıya dikmişti.

Bu kadardı işte.

Hayatı bu şekilde sona erecekti.

Derin bir nefes alarak şişeyi dudaklarına götürdü.

Boğazından aşağı inen sıvı acıydı. Midesi tamamen dolana dek içebildiği kadarını içmişti.

Boşalan şişeyi yere bırakıp yatağa uzanarak tavanı izlemeye başladı.

Güzel bir tavandı bu. Vantilatörün etrafındaki sahte süslemeler güzel görünüyordu. Önceden baktığı çatlak, soyulmuş tavanlar gibi değildi. Göreceği son tavan gerçekten de güzeldi. Neden tavanları düşünüyordu ki?

Karanlıkta tek başına yatarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı odaya gölgeler düşürdüğünde onu anımsadı.

Aylardır ilk kez kendine onu düşünme izni veriyordu. Hayatını en azından bir süreliğine hem iyi hem de daha kötü yönde değiştirmiş olan isimsiz adamdı o. Lyla'yı kendi çarpık yöntemiyle de olsa bir şeye değer olduğuna, hayatının birileri için önemli olduğuna, önemsendiğine inandıran kişiydi.

Kalbi bu yüzden mi böylesine kanıyordu? Adam onu terk ettiği, onu hayatındaki diğer her şey gibi kayıp ve başıboş bıraktığı için miydi? Adam yüzünden önemsemeye başladığı, sonrasında bunun bedelini yine kendisi ödediği için miydi? Onca ay boyunca bir kez bile onu aramaya gelmediği için miydi?

“Senin için her zaman geleceğim.”

Yalancı.

Yeni bir saplantı, uğruna öldürecek yeni bir kız mı bulmuştu? Yoksa onun tadına bir kez baktıktan sonra oynadıkları oyundan sıkılmış mıydı? Lyla’yı bir şekilde elde etmiş olması avın heyecanını mı kaçırmıştı?

Bir anlığına adam öldüğü ya da yaralandığı için durumun böyle olduğunu düşündü. Fakat adamı tanıyordu, o yüzden bunun üstüne bir saniyeden fazla düşünmedi. Saplantısının yoğunluğu, gözünün önünden kaybolsa bile adamın onu bulmak için sürüneceğine inanmasını sağlamıştı. *Hayır.* Adam hayat-taydı, onu terk etmişti.

İlk sıcaklık dalgası vücuduna çarptığında derisi karıncalanıp gerilmeye başladı.

Gözlerini kapatıp yatağın kenarlarına tutundu. Dalga dalga yayılan alevler bedeninin sıcaklığını yükseltiyordu. Kalbi göğsünde o kadar hızlı ve yüksek sesle çarpıyordu ki, kulaklarındaki çarpıntıdan başka bir şey duyamıyordu.

Ani ve ısrarcı darbelerle sarsılırken bakışları kapıya döndü.

Biri gerçekten de kapısına vuruyordu. *Ne oluyordu böyle?*

“Hey, Lyla! Kapatıcın var mı? Şu adam beni fena benzetti.”

Kattaki diğer kızlardan biriydi. Onu görmezden gelmeye karar verirken olduğu yerde kaldı. Zaten denese bile ayağa kalkabilecek gibi hissetmiyordu. Vücudu yavaşça çökerken orada öylece yatmak iyi hissettiriyordu.

Kapıya inen darbeler kulaklarında yalnızca kendi kanının uğultusu kalana dek yavaşça sönüp gitti. Ağırlaşmaya başlayan gözlerini kapatmaya karar verdi, yeryüzü altında sallanıyormuş gibi hissediyordu.

Hayır, gerçekten de sallanıyordu.

Lyla sallanıyordu.

Bir şey onu sallıyordu.

“Bana bak!”

Yüksek sesli, keskin bir komutla göz kapakları hafifçe aralandığında şeytanın bakışlarıyla buluştu.

Sonunda ölüm onu almaya gelmişti.

Lyla gülümsedi.

“Nazikçe al beni, ölüm. Seni bekliyordum,” diye fısıldadı. Zihni öyle sersemlemişti ki, gözleri hemen sonra tekrar kapandı.

“Gözlerini aç, flamma.”

Alçak, gırtlaktan gelen bir sesin ardından yanağına dokunan elle kirpikleri tekrar aralandı. Adam gözlerini kontrol edip elini boynuna koyarken, *“Sikeyim!”* dedi hırlayarak.

Lyla boynunun yan tarafında bir sızı hissetse de önemsemedi. Birkaç dakika önce adamı düşündüğü için son anlarında beyni ona nazik davranıyordu. Bu bir lütuftu sadece. Sanrıları bile ona acıyordu. Şikâyet ettiğinden değildi elbette.

“Sen...” Sesi zar zor duyuluyordu. Adamın kollarıyla sarmalandığında ağırlığı onun üzerine düştü. “Söyle bana... onun nerede olduğunu söyle...”

Adam her zamanki gibi, “Benim için yaşarsan söyleyeceğim,” diye pazarlık etti. Bedenini kendine doğru çekmişti. Aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı ve çok ama çok sağlam hissettiyordu. Lyla pek çok gecede ona sarılabilmeyi dilemişti.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken burnunu adamın boynuna yaslayarak o özgün kokuyu içine çekti.

“Lütfen. Bu benim son arzum,” dedi usulca ağlayarak. Adamın kollarının onu sıkıca sardığını hissedebiliyordu. Adamın hayalinde gördüğü bu hali de güzeldi, neredeyse onu kendisi için endişelendiğine inandıracaktı.

“Daha arzulayacağın çok fazla şey var, *flamma*. Her birini ayaklarının altına sereceğim. Sikeyim... sadece *nefes almaya* devam et, anladın mı?”

Bu karanlık, gırtlaktan gelen ses başka bir sıcaklık dalgasıyla ona çarptı. İnleyerek vücudunu adama daha da bastırdı. Son anlarında yalnız hissetmemesi için adamı çağıran zihnine minnettardı.

Çok hızlı bir tempoda ilerliyorlardı. Sesler ve görüntüler bulanıklaşırken kollarıyla bacaklarının giderek ağırlaştığını, kalbinin yavaşladığını, başının döndüğünü hissedebiliyordu.

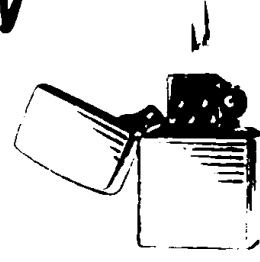
En büyük korkusunu dile getirirken, “Sen... başka biriyle mi birlikteydin?” diye sordu hıçkırarak. Adam onu bir yere yatırıp kemerlerle bağlamıştı, ceketinin üzerindeki parmakları artık daha sıkıydı. Zihni nasıl bir oyun oynuyordu? Neden adamın onu bağladığını hayal ediyordu?

Adam kıpırdayamaması için kemerleri iyice sıktı ve yüzünü kavrayıp bir saniyeliğine o uyumsuz şeytani gözlere odaklanmasını sağladı.

“Sen her zaman tek saplantım oldun. Hâlâ öylesin ve öyle de kalacaksın, Luna Caine.”

Başka bir kızın ismini söylemişti. Her şey kararmadan önce, Lyla kalbini delip geçen bu gerçek yüzünden keskin bir acıyla haykırdı.

BÖLÜM ON

Gölge Adam

Kahretsin ki çok yaklaşmıştı.

Neredeyse onu kaybedecekti. Hatırlayabildiği kadarıyla göğsü ilk kez *acıyla* doluyordu. Duygular normalde hissettiği bir şey olmasa da şu anda *hissediordu*. En çok da onu daha önce bulamadığı, yarım kalmış işleri tamamlamakta bu kadar geciktiği için kendine kızıyordu. Ayrıca onu bırakacağını, ölümün pençesinden onu çekip almayacağını düşündüğü için kadına da kızgındı. Ölüm bu kadını onun ellerinden alamazdı. Vazgececeği ana kadar *hiçbir şey* Lyla'yı onun ellerinden alamazdı.

Geçmişlerinin ikisine de öğrettiği bir şey vardı, ilişkilerinde zaman hiçbir şey ifade etmiyordu. Adam doğru zamanı yakalamak için yıllarca bekleyebilirdi ama kadının bu sabrı göstermemiş olması çok önemli iki şeye dikkat çekiyordu. Lyla tahmin ettiğinden daha fazla kırılmıştı ve onu tekrar hayata döndürmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Eğer kadın yeniden nefes almazsa, tüm dünyayı yok edecekti.

Hayatına sanki kendisine aitmiş gibi öylece son veremezdi.

Lyla'yı helikopterde bağladığı koltuğa baktı. Şehrin ve doğudaki arazilerin üzerinden geçerken kadını her zaman olması gereken yere götürüyordu.

Lyla acı içinde inledi. Sesi kulaklığından net bir şekilde duyuluyordu. Titreşimleri dalgalar halinde kollarından aşağı süzülmuş, ağzında tatlı bir aroma bırakmıştı.

Bunu özlemişti. *Lyla'yı* özlemişti ve neredeyse onu kaybedecekti. Bunu kabul edemezdi. Bu kabul edebileceği *son şey* bile değildi.

Karanlık ormanın üzerinde uçarken bu geceyi pek çok açıdan ne kadar kıl payı atlattıklarının farkına vardı. Tristan Caine ailesinin geri kalanıyla birlikte çok yakındaydı. Ayrıca o da *henüz* kadının gitmesine hazır değildi. Lyla oradan çok erken ayrılırsa neler olacağını biliyordu. Bir aile ve onu sonsuz seven insanlar bulacaktı. Onu sevgisiyle iyileştirecek bir adamla karşılaşacaktı... Bu kişi muhtemelen aylardır kadının izini süren Dante'nin köpeği ya da başka biri olurdu. Belki de o adam, Lyla'nın şeytanlarını bir süreliğine susturabilirdi. Ancak o biliyordu ki, iblisler hep geri dönecekti. Hiçbiri bunu anlayamazdı. Lyla'yı ve onun cehennemini anlayamazlardı. Hiçbiri bunu yaşamamıştı, nasıl olduğunu bile görmemişlerdi. Lyla'nın iyileşmek için kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve kimse onun daha güvende hissetmesini sağlayamazdı. Çünkü o insanların vicdanları, ahlakları, değerleri vardı. Peki ya o? Onun için ise yalnızca bu kadın vardı.

Lyla asla başkasına ait olamazdı. O daha gün ışığına bile adımını atmadan önce gölgelerdeki bir şeytan tarafından sahiplenilmişti.

Tüm o sevgiyle sarmalanmış olsa bile, Lyla hep kendini yalnız hissedecek ve iyi olamayacak kadar yaralı olup olmadığını sorgulayacaktı. O bunu kabul edemezdi. Lyla'nın bir süredir-çoğunlukla düşüncelerinde olmak üzere- kendine zarar verme eğilimine sahip olduğunu biliyordu. Bildiği kadarıyla bu geceden önce hiç harekete geçmemişti. Kadının her şeyden çok istediğini bildiği tek şeyi, *istediği cevapları* yaşaması için bir teşvik olarak sürekli önüne koymasının nedenlerinden biri de

buydu. Planı bir süreliğine işe yaramıştı. Şimdi kadına yeniden uğruna yaşayacağı bir şey vermeliydi.

Lyla'nın zihni muhtemelen hepsini birden kaldıramazdı, o yüzden henüz geçmişiyile yüzleşmeye hazır değildi. Fakat bir gün hazır olacaktı ve o gün geldiğinde, tüm gerçeği kadının ayaklarının altına serecekti.

Helikopteri yılların uçuş deneyimi sayesinde kolayca idare ediyordu. Denizin önünü kaplayan sağdaki dağlara yönelip yıllar boyunca ikisi için inşa ettiği eve doğru ilerlemeye başlamıştı. Ateşle oynamak ve Lyla'yı takip etmek dışında keyif aldığı yegâne şeylerden biri uçmaktı.

“Öldüm mü?” diye mırıldandı saplantısı. Kadına doğru döndü ve tekrar bayılmadan önce kirpiklerini kırıştırdığını gördü. Kısa saçları güzel yüzünün etrafına yapışmıştı.

Saçlarını neden kestğini biliyordu, tıpkı güllerini neden parçaladığını bildiği gibi. Genç kadının zihnindeki mantıklı bir parça ondan nefret ediyordu ancak yumuşacık kalbi ona karşı bir açlık duyuyordu. Lyla'nın tekrar ona karşı bir şeyler hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Birlik'in elinde yaşadıklarından ve onu ortaya çıkarmak uğruna yapılanlardan sonra, genç kadını nefreti yüzünden suçlamıyordu. Lyla'yı bulabilseydi bile ortaya çıkması mümkün olmazdı. Böyle bir hareket, yıllardır yaptığı dikkatli planı ve doğru noktalara yerleştirdiği tüm doğru parçaları mahvederdi. Düşüncesizce yapacağı tek bir hareket her şeyi altüst edebilir, Lyla'nın varlığından bihaber olduğu ailesi de dahil olmak üzere herkesin ölümüne neden olabilirdi.

Hayır, seçim yapmak zorundaydı. Kısa vadede genç kadını seçmemişti. Ancak yine de, Lyla her zaman onun tek tercihiydi.

Son altı yıl boyunca yaptığı her şeyi onun için yapmıştı. Bir gün sürekli arkasını kollamadan özgürce yaşayabilsin diye çabalamıştı.

Kadına yaptıkları onca şeyden sonra, o kahrolası Birlik'i yakıp kül edecekti.

BÖLÜM ON BİR

Lyla

Yabancı yataklarda uyanmak ve yabancı tavanlara bakmak kötü bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Lyla gözlerini kırpıştırarak açtı, uzuvları hareket etmeye çalışamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Üzerinde onu olduğu yerde tutan *gerçek* bir ağırlık olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Kamının üzerinde duran kaslı kola panikle baktı. Kalçasına çapraz olarak uzanan yaralı, siyah tüylerle kaplı bir koldu. Uzun parmaklarıyla vücudunu kavrayan büyük, erkeksi bir el görüyordu. Gördüğü elin üstündeki bazı yerlerde yanık izleri vardı.

Kolun sahibi olan adamı görmek için yukarı baktı. Sessizce ona bakan biri siyah, diğeri altın-yeşil olan uyumsuz ve şeytani gözlerin esiri olmuştu.

Gerçektir.

Gördüğü hayal gerçektir.

Onun için gelmişti. Aylar olmuştu ama yine de onun için gelmişti.

Beyni birçok gerçeği aynı anda fark etti. Adam gömleksizdi ama onun üzerinde yumuşak kıyafetler vardı. Adamın vücudu onun bedenine, yüzü ise yastığına yakındı. Bir yerlerden doğal, gri bir ışık geliyordu.

İlk iki gerçeği görmezden gelerek adamı yok saydı ve ışığın kaynağını bulmak için boynunu çevirdi.

Nefesi kesilmişti.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük pencerelerin ardında, daha önce yalnızca resimlerini gördüğü türden bir manzara vardı. *Dağlar. Uzun, görkemli, gri dağlar.*

Hızla yataktan fırladı. Adamın kolunu itip ayaklanmaya çalışırken dizlerinin bağı çözülmüştü. Güçlü kollar onu geçirdiği nöbet sırasında olduğu gibi zahmetsizce kucaklayıp yukarı kaldırmadan önce neredeyse yere düşüyordu.

“Sakin ol,” dedi adam yumuşak bir sesle. Ancak o adamı duymazdan gelerek önündeki açık manzaraya odaklandı.

Adam onu pencereye değil, bir çift kapı olduğunu fark ettiği camlara doğru taşıdı. Ayağıyla iterek kapıyı açtıktan sonra onunla birlikte dışarı adım attı. Bir soğuk hava dalgası Lyla’nın tenine saldırmış, içgüdüsel olarak yanındaki vücuda sokulmasına neden olmuştu. Adamın ona giydirdiği ipek şort bu havaya karşı koyamayacak kadar inceydi.

Adam kenara kadar yürüdükten sonra onu ayaklarının üzerine bıraktı. İki koluyla Lyla’yı metal korkuluklarla gövdesinin arasına hapsetmişti. Arkasındaki şeytanın varlığı, soğuğa karşı yakıcıydı.

Ancak o sadece manzaraya, dışarıda olma hissine odaklanmıştı.

Gözleri önündeki dağları açgözlülükle seyrediyor, her santimetrekaresini aklına kazırken böyle bir yerin nasıl var olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Sağ tarafında gözlerinin görebildiğinin ötesine uzanan büyük, güzel, gri renkli dağlar vardı. Yan tarafta kayboldukları noktaya kadar etrafını tamamen sarıyorlardı. Solundaki gri deniz gökyüzündeki bulutların altında durmadan çalkalanıyor, dalgalar uzaktaki kayalık kumsala çarpıyordu. Dağların doğal

eğimi sayesinde oluşan bir kumsaldı bu. Hemen altındaki uçurum, denizle birleşen uzun ve dar bir su kütlesine karşı dimdik duruyordu.

Her şey mükemmel, gerçeküstü ve inanılmazdı.

“Burası neresi?” diye fısıldadı hayranlıkla. Kendi gözlerine inanamıyordu.

“Buraya Bayfjord deniyor,” dedi arkasındaki adam. “Burası Demir Dağlar, şurası da Kara Körfez.”

Uzun bir süre adamın kollarının arasında durarak manzarayı seyretti. Gördüklerini algılayamıyordu. Yalnızca hayatta değil, aynı zamanda cennette ve *onunla* birlikte olduğunu algılayamıyordu.

İçinde oldukları evi görebilmek için isteksizce geriye doğru döndü. Pürüzlü gri kayalara bakarken nefesi kesilmişti.

Dağın içindeki yarıklardan birine inşa edilmiş bir tür terasta duruyorlardı. *Dağın içinde.*

“Nasıl... biz... dağın içinde miyiz?”

Kesik sözcükleriyle birlikte adam hafifçe geri çekilip onu uçurumun kenarında yalnız bıraktı. Lyla anında aşağı düşmekten korkarak eline yapışmıştı. Bu hareket, yaşamını sona erdirmeye karar vermiş bir kadın için oldukça tersti.

Adamın birleşen ellerine baktığını gördü. O iri, esmer ve yarık eller; Lyla’nın küçük, yumuşak, solgun ellerini sarıyordu.

“Benimle gel.” Adam onu ileriye doğru çektiğinde gönulsüzce takip etti. Kendi zihnine ya da o anda adam hakkında hissettiklerine geri dönmeye hazır değildi. Önünde deneyimlenecek yeni, *iyi* bir şey vardı ve buna iki elle sarılacaktı.

Adam cam kapıları kapatarak onu sıcak yatak odasına geri götürdü. Lyla etrafına bakıp her şeyi incelemek için hiç acele etmiyordu. Burası o güne kadar gördüğü en büyük yatak oda-

sıydı, ayrıca içerideki her şey çok şıktı. Aynı renkte bir başlığa ve komodinlere sahip olan siyah renkli, büyük, ahşap bir yatak hemen sağ tarafındaydı.

Kurtarıcısı yolu gösterircesine pencerelerin karşısındaki geniş, koyu renk kapıları işaret etti. “Burası giyinme odası.”

Kapıyı kaydırarak açtığında, Lyla her iki tarafı da giysilerle kaplanmış geniş odaya hayretle baktı. Sağ taraf tamamen erkeksi kıyafetlerle doluydu. Sıra sıra gömlekler, takım elbiseler ve ceketler vardı. Ayrıca hepsi siyah, gri ve beyaz olarak seçilmişti. Sol taraf ise tamamen kadınsıydı. Çoğunlukla siyah-beyaz olan giysilerin arasında renkli elbiseler, bluzlar ve tişörtler de vardı.

Bu manzara göğsüne keskin bir bıçak gibi saplandı.

Adam başka biriyle birlikte yaşamasına, onunla aynı dolabı paylaşmasına rağmen orada durup onun elini tutmaya devam ediyordu. Lyla gözlerini sıkıca kapattı. Hiçbir şey hissetmeye hakkı yoktu. Onların dünyasında işler böyle yürüyordu işte. Adam emrinde milyonlarca kadın olsa bile, yine de ona sahip olabilirdi ve Lyla adamı reddedemezdi.

Ancak bu değersiz hissetmediği anlamına gelmiyordu ve... “İstersen senin tarafına daha fazla renk katabiliriz.”

Bekle, ne?

Çılgın düşüncelerine ara verip gardırobu tekrar inceledi. Bunlar onun için miydi? *Neler oluyordu böyle?*

Adam onun düşüncelerinden habersiz bir şekilde -belki de tam tersiydi- elini bırakıp girişin karşısındaki büyük aynaya doğru yürüdü.

“Gel.”

Lyla merakla yanma gitti. Ayaklarının çıplak olduğunu ve parmaklarının altındaki halının ne kadar yumuşak hissettirdi-

ğini şimdi fark etmişti. Hemen yanında durduğunda, adam onu kalçalarından tutup göğsüne doğru çekti ve Lyla irkilerek aynadaki yansımalarına baktı. Adama göre çok daha küçük görünüyordu, başının tepesi ancak çenesine geliyordu. Onun geniş gövdesinin yanında çok inceydi. Adam çok aşırı olmasa da hem güçlü hem de zarif görünecek kadar kaslı duruyordu.

“Bana ne gördüğünü söyle.”

Lyla bu tuhaf istek karşısında kaşlarını çattı ve yansımalarını gördüğü fazlasıyla bariz olduğu için başını iki yana salladı. Neredeyse omuzlarına kadar uzanan saçları yüzüne yapışmıştı. Gözleri yorgundu, omuzları aşağı doğru çökmüştü. Ancak yanındaki adam her zamanki gibi keskin, tehlikeli ve ölümcül görünüyordu. Çıplak göğsü ve siyah eşofman altı ona aurasından hiçbir şey kaybettirmemişti.

“Ne görüyorsun?” diye üsteledi.

Lyla kendi yansımasına baktığında kirpiklerini kırıştırdığını gördü. “Arkamda sen varsın.”

Arkasındaki beden eğilip yansımasını onunkine yaklaştırdı. Lyla adamın yüzü yanında belirdiğinde irkildi. “Aynen öyle. Sen göremesen bile ben her zaman arkadayım.”

Lyla boğazının düğümlendiğini hissetti. Sığındığı kara delik her zamanki gibi içindeydi, ona hayatından vazgeçmeye karar verdiği ana kadar geçen ayları hatırlatıyordu. Adamın bir şekilde geri dönmeye ve onu bulmaya karar vermiş olması temize çıkmasını sağlamıyordu. Adam ona ihanet etmişti. Bu unutulmayacağı bir şey değildi.

Dişlerini sıkıp aynada gördüğü parlak yeşil gözlere bakarak konuştu. “Bana tecavüz ettikleri sırada da arkamda mıydın?”

Kalçalarındaki parmaklar sıkılaştı. Adamın yüzü hâlâ ifade-sizdi. “Evet.”

Lyla'nın dudaklarından acı bir kahkaha yükseldi. "Bu daha da kötü. Çünkü bu onları durdurmak için hiçbir şey yapmadığının anlamına geliyor. Bu da umurunda olmadığını gösteriyor." Gözleri onunla buluştu. "Yani kahrolası süslü evini, süslü kıyafetlerini ve süslü manzarayı alıp benden uzak durabilirsin. Artık senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Adamın gözleri bir anlığına parladı. Lyla hemen sonra ellerinden kurtulmak için harekete geçtiğinde ona izin verdi.

Lyla giyinme odasından çıkıp evin içine açıldığını varsaydığı kapıya yöneldi. Adamdan uzaklaşmaya, dikkatini dağıtmaya, onunla konuşmaktan başka herhangi bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Artık enerjisi kalmamıştı.

Siyah kapıyı çekip açtığında küçük, mağarayı andıran bir alana çıktı. Birkaç alçak basamağın altında *devasa* bir salon vardı. İlk fark ettiği şey yüksek tavan olmuştu. Ancak bu seferki, terasta olan kaya oyma tavanın aksine gayet normaldi. Burası dağın bir parçası değil miydi?

Büyük salona doğru indi. Etrafındaki çok sayıda pencereden içeri dolan doğal ışık karşısında içi merakla dolmuştu.

Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Hatta böyle bir şey görebileceğini hiç düşünmemişti bile.

Yatak odasının olduğu yerden sağına doğru uzanan kısa koridoru görebiliyordu. Bulunduğu noktadan anlayabildiği kadarıyla orası başka bir yatak odasıydı. Bunu görmezden gelerek salona doğru birkaç adım attı ve her şeyi algılayabilmek için olduğu yerde döndü. Sağında, uzun ada tezgâhı ve altı kişilik yemek masasıyla salondan ayrılmış büyük bir mutfak vardı. Sol köşede ise siyah kanepelerle ahşap sehpadan oluşan bir oturma alanı bulunuyordu. Bir dizi pencere ile hayatında gördüğü en büyük televizyonun hemen önündeydi.

Ekrana doğru baktı. En son ne zaman bir film izlediğini hatırlayamıyordu. Yerleşkelerinin ortak salonunda küçük bir televizyon vardı ama oraya pek yaklaşılmazdı. Çoğunlukla kızlar ne izleneceğine karar vermek için kavga ederdi, o hiçbir zaman çatışmaya giren biri olmamıştı. Yalnızca arkasına yaslanıp her şeyi içinde tutar, akışına bırakır, başını öne eğer ve hayatta kalırdı. Hayatta kalmanın en iyi yolunun bu olduğunu zamanla anlamıştı: Fark edilmemek ve tedbirli davranmak.

Bu sana ne kazandırdı? diye alay etti kafasının içinden bir ses.

Titrek bir nefes alarak odanın diğer köşesine, başka bir yöne uzanan koridora doğru döndü. Yavaş adımlarla hareket ederken pencerelerin dışındaki manzaraya hayranlıkla bakıyordu. Evin bu kısmı normal görünürken terasın nasıl dağın altında kaldığını anlayamıyordu. Burası tam olarak nasıl inşa edilmişti?

Bu soruyu şimdilik bir kenara bırakarak koridora girdi. Yolun sonunda görebildiği büyük kapının diğer tarafında ne bulacağını merak ediyordu. Kilitten gelen *tık* sesiyle kapı kolu elinin altında döndüğünde girişte donup kaldı.

Burası bir oda değil, adeta devasa bir salondur. Kapının hemen karşısında eşyalarla dolu alanı aydınlatan pencereler vardı. *Çok fazla* şeyle doluydu. Bir ucundaki raflarda kitaplar sıralanmıştı. Diğer ucunda ise masif ahşap bir masa, bir sandalye ve birden fazla bilgisayar duruyordu. Hemen ortalarında şövale üzerine yerleştirilmiş bir tuval, parlak kristallerle metal kablolarla oluşan bir kutu ve beyninin ne işe yaradıklarını hesaplamadığı öyle çok şey vardı ki...

“Burada senin için bir şey var.”

Ses arkasından geliyordu. Etrafında döndüğünde adamın gövdesinin hâlâ çıplak olduğunu gördü. Kaslı üst bedeni, bal

rengi teni, sert kasları ve göğsündeki bir tutam siyah tüy gözle-
rinin önündeydi. Adam ellerini eşofmanının ceplerine yerleştir-
mişti, onun etrafı incelemesini seyrediyordu.

“Masanın üzerinde beyaz bir tablet var. Senin için. Burada zamanını nelerden hoşlandığına karar vererek geçirebilirsin.” Lyla cevap vermediğinde devam etti. “Okumak, resim çizmek, takı yapmak, televizyon izlemek, video oyunları oynamak, in-
ternette gezinmek. Her şeyi dene ve neyi sevdiğini bul. Eğer denemek istersen dışarıda küçük bir bahçe de var ama havanın ısınması için birkaç ay beklemen gerekecek. Eğer hiçbirinden hoşlanmazsan daha fazla seçenek ekleriz. Hepsi sana ait.”

Lyla bütün dünya üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu, düğümlenen boğazıyla orada dururken adama bakmaya devam etti. İsteddiği şeyi her zaman nasıl tam olarak bildiğini anlaya-
mıyordu. Neyi sevdiğini keşfetmek için bir şansı olmasını, te-
levizyon kumandası kullanmayı öğrenmeyi, dışarıyı görmeyi istediğini nereden biliyordu?

“Nasıl... nasıl bildin?” diye kekeledi. Daha önce hiç kimse-
ye sözel olarak ifade etmediği küçük şeyler hemen önündeydi.

Adam tam o anda öne doğru yürüdü. Yavaşça, neredeyse miskin ama zarif adımlarla Lyla’nın kişisel alanına girdi ve şey-
tani gözleriyle ona baktı. Ellerinden biri her zaman yaptığı gibi çenesini kavramak için yukarı uzanmıştı, başparmağı dudak-
larında geziniyordu. Yumuşak, şefkatli denilebilecek bir doku-
nuşla aralanan dudakları aylardır bir şey hissetmekten acizdi. Adam başparmağını hafifçe içeri daldırdığında hareketsiz kal-
dı. Kalbi hızla çarpsa da diline hâkim olarak hiç tepki vermedi. Bir an sonra adam parmağını geri çekti ve dudaklarını kendi tü-
kürüğüyle ıslattı. Gözleri parlayan dudaklarını bulduğunda açık
renkli gözbebeği genişlemişti. Lyla ise büyülenmiş bir halde adamı seyrediyordu.

“Seni tanıyorum, *flamma*,” diye hatırlattı ona. “Kalbinin en derin arzularını, ruhunun en masum sırlarını, zihninin en acımasız parçalarını. Hepsini biliyorum, hepsi bana ait. Her arzu, her sır, her düşünce.”

Lyla bunu inkar edemezdi ama yine de acısı dinmiyordu.

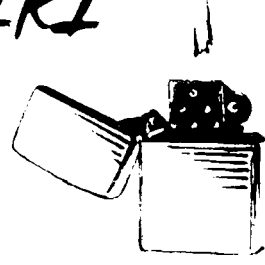
“Her ne yapıyorsan amacına uyuyorum, değil mi? Senin işine yarıyorum. Benim için gelmenin sebebi buydu, o yüzden buradayım.”

Adam hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti. Lyla bunun bir tür kabullenme mi, yoksa bir inkâr mı olduğunu anlayamıyordu.

Onunlayken hiçbir şeyi anlayamıyordu.

Pahalı evin kapısında dururken, yüzünü sıkıca kavrayan adamla sıkışıp kaldığının farkına varmaya başladı. Az önce bir tür hapishaneyi daha tehlikelisiyle takas etmişti. Bu adamın karşısında zayıf olduğunu biliyordu. Zaten onarılamayacak kadar kırılmış olsa bile, adam hâlâ onu kırabilecek güce sahipti.

BÖLÜM ON İKİ

Lyla

Kısa turun ardından yatak odasına çekildi ve kapıyı arkasından kilitleyip uyumak için yatağına gitti. Hâlâ oldukça halsiz ve yorgundu. Vücudu bitkin düşmüştü, zihni bu hızlı değişimlerle başa çıkabilecek durumda değildi. Değişimlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Böyle anlarda her zaman kendini ve ne kadar az olursa olsun öz değerini sorgulardı.

Şu anda... *her şeyden* uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Yeni durumunu, ne yapacağını, adamı tekrar görmenin içinde uyandırdığı tüm duyguları sindirmek için alana ihtiyacı vardı. Aslında... neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Pencereden dışarıdaki manzaraya bakarken gözlerinde yaşlar birikmişti. Hem ona *bunu* verdiği hem de adam için ne kadar yararlı olursa olsun hâlâ bir önemi olmadığı gerçeğiyle duygusallaşmıştı.

Adama karşı her açıdan savunmasızdı ve bunun farkında olmak göğsünü yakıyordu.

Dağlara bakarken kaçmak için gerçekten uçurumdan atlayacak cesareti olup olmadığını düşündü. Uyuşturucu çalmak ve o karışımı içmek depresyonunun en dip noktasıydı. O kadar yalnızken sonunu düşünemeyeceği bir boşluktu. Fakat adam onu ölümün pençesinden almıştı ve gerekirse bunu tekrar yapacağından hiç şüphesi yoktu. Açıkça belliydi ki, Lyla ne olduğunu hayal dahi edemese de adamın planları için önemliydi.

Fakat bu yüzden ondan nefret etse bile, içten içe varlığından

memnundu. Yaşamasına sebep olduğu şeylere rağmen adamın yanında kendini yalnız hissetmiyordu. Vücudunu insanlarla paylaşarak hayatını sürdüren birine göre hep fazlasıyla yalnız olmuştu. Şimdi gerçekten tek başına kalmışken bir şekilde kendini o kadar da kederli hissetmemesi garipti. Adamın evin içinde bir yerlerde olduğunu bilmek ona... bir şeyler hissettiriyordu. Bu kadar uzun süre kendini bırakmışken tekrar *hissetmek* çok iyi gelmişti.

Ne zaman uykuya daldığının farkında bile değildi. Fakat gözlerini açtığı anda yanında bir lamba yanıyordu ve dışarısı karanlığa bürünmüştü. Açık teras kapılarından serin bir esinti içeri süzülürken yatakta doğrulup uykulu gözlerini ovuşturdu. Hemen sonra dışarıdaki soğuk korkuluklara yaslanan adamın karanlık silüetine baktı.

Hayatında gördüğü en yumuşak ve ince battaniyeyi etrafına sararak o tarafa doğru yürüdü. Kendini ışığa doğru çekilen, yanacağını bilse de hissettiği çekime karşı koyamayan bir güve gibi hissediyordu.

Dışarısı çok ama çok karanlıktı. Ay gökyüzünde ince bir hilal şeklindeydi ve etrafı aydınlatmaya yetmiyordu. Dağlar gökyüzünden biraz daha siyahtı, güçlkle parlayan dalgaların sesi yüksekti. Lyla kıyıya vuran suyun rahatlatıcı uğultusunu duyuyordu. Yüzüne çarpan yumuşak ve soğuk rüzgârın altında derin bir nefes aldığını hissederek ilk kez bu şekilde dışarıda olmayı deneyimliyordu. Hâlâ yanında ona eşlik eden biri vardı. Kendini öldürmeye çalışmasının ardından, adamın terasa bu kadar yakın bir yerde yalnız kalmasına izin vereceğinden şüpheliydi. Buna rağmen adamın varlığı normal bir korumanınki gibi değildi. Bu anı onunla paylaşmak hoşuna gidiyordu ve nedeni ne olursa olsun, adam ona değerli bir şey vermişti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı sessizce. Kelimeleri anı bozmamak için kısık sesle söylemişti.

Adam hiçbir şey söylemeden sadece karanlığa baktı. Dirsekleri korkuluktaydı, elleri gevşekçe aşağı sarkıyordu. Lyla onun kot pantolon ve *sweatshirt* giydiğini fark etmişti, adamı hiç böyle günlük bir kıyafetle görmemişti.

Hatırladığı kadarıyla, onu en rahat gördüğü zamandı bu.

Aklı sorularla dolup taşıyordu. “Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Birkaç aydır.”

Adama bir adım daha yaklaştı. “Peki ne kadar zamandır sana ait?”

“Yaklaşık beş yıldır. İnşa etmesi bir yıl sürdü.”

Bu uzun bir süreydi. Lyla korkuluklara doğru yaklaştı, önündeki hiçlik karşısında kalbi şiddetle çarparken battaniyeyi sıkıca kavradı. “Neden öncesinde burada yaşamıyordun?”

Adam ona bakmak için boynunu çevirdi. “Sen burada değildin.”

Nefesi boğazında düğümlendi. Adam böyle şeyler söylediğinde sanki bir avuç yalan değil de doğrular hakkında konuşuyormuş gibi nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Adamdan şefkat görmek için yanıp tutuşan kalbi bunlara, onun kendisi için uydurduğu bu hikâyeye inanmaktan başka bir şey istemiyordu. Fakat onu çok uzun süredir tanıyordu. Bu adamın bir manipülasyon ustası olduğunun, o kolay bir kukla olduğu için hangi ipleri çekeceğini bildiğinin farkındaydı.

Yüzünü diğer tarafa çevirirken hiçbir şey söylemedi. Sessizliği bozmadan önce uzun, çok uzun dakikalar boyunca karanlıkta öylece durdular.

Adam parmaklarını birbirine geçirirken, “Duyguları anla-

mıyorum,” diye söze girdi. “Hiç anlamadım. Onları kendim için pek yararlı bulmuyorum, o yüzden kimseye de bağlanmadım. İnsanlar benim için hep ya faydalı ya da faydasız şeyler oldu.” Tam olarak dönüp ona bir kez daha baktı. “Planlarıma fazlasıyla uyuyor olsan da, bu tamamen tesadüfi. Uymasaydın bile, yine de burada olurdun.”

Lyla dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen bir yalancısın.”

“Öyleyim,” dedi adam hiç duraksamadan. “Ama sana yalan söylemiyorum.”

Lyla’nın dudaklarından karanlık bir ses kaçıp gitti, öldüğünü sandığı umut yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Adamın çenesinin kasıldığını gördü.

O kapıya doğru ilerlemeden önce gergin bir sessizlik oldu. “Sen beni davet edene kadar diğer odada uyuyacağım. Bu yatak odası senin. Bütün ev senin. Mutfakta yemek var. Keyfine bak.”

Bununla birlikte cam kapılara yöneldi. “Ah, ayrıca sakın bir daha kendini öldürmeye çalışma. Uzun zamandır beklediğin çoğu cevabı almaya çok yakınsın. Onları kaçırmak istemezsin, özellikle de bu kadar yaklaştımsın.”

Pislik.

Gerçekleri her zaman gözünün önünde, yalnızca bir adım uzağında tutuyordu. Ancak ona hiçbir zaman açıkça yakında cevaplarını alacağını söylememişti, sürekli “bir gün” diyerek geçiştirmişti. Lyla adamın bunu onu kandırmak için mi söylediğini, yoksa gerçekten ciddi mi olduğunu bilmiyordu. Adamla ilgili sorun da buydu işte, Lyla ne demek istediğini asla anlayamıyordu. Ancak bir kez oltaya takılmıştı ve cevapların cazibesi ölümden daha baskındı. En azından *şimdilik*.

Kendi kendine başını salladı ve bir süre sonra adamı içeri kadar takip etmeye başladı. Cam kapıları arkasından kapattı-

ğında hem kirli hem de aç olduğunun farkındalığı ona çarpmıştı. İlk olarak, odada açmadığı tek kapıya doğru ilerledi. Odanın bir köşesinde, dolabın diğer tarafına sıkışmış bir kapıydı. Banyo olduğunu varsayarak içeri adım attı.

Bu evde birkaç tane olduğunu anladığı kısa bir koridora ve oradan da daha önce hiç görmediği bir banyoya çıkmıştı. Çenesi şaşkınlıkla aşağı inerken olduğu yerde donakaldı. Asma tavanadaki otomatik lambalar varlığıyla açılarak devasa alanı loş, sarı bir renkle aydınlatmıştı.

Evdeki diğer dekorlar gibi burada da her şey siyah, metal ve camdandı. Serveti ve zarafeti haykıran bir estetiğe sahipti. Lyla daha önce de lüks banyolar görmüş, birçoğunda zamanını yıkanarak geçirmişti ama bu tamamen başka bir şeydi.

Karşısındaki duvarın dörtte üçünü kaplayan pencere denize bakıyor, diğer kısım ise büyük bir aynaya ev sahipliği yapıyordu. Aynanın önündeki siyah granit tezgâhın üzerinde aynı renkte bir lavabo vardı. Dolaplar tezgâhın altındaydı ve koyu renkli ahşap panellerle çevrilmişti. Pencereilerin önünde on kişinin sığabileceği, buzlu bir cam panelle son bulan bir duş alanı bulunuyordu. Buzlu camın diğer kısmına tuvalet yerleştirilmişti. Siyah bir tuvaletti. İşte bunu daha önce hiç görmemişti.

Duş ve lavabonun arasında, pencerelerin tam karşısında aynı siyah granitten büyük bir gömme küvet vardı.

Uzun dakikalar boyunca hayranlıkla kirpiklerini kırptırdıktan sonra hareket etmesi biraz zaman aldı.

Vay canına.

Vay canına.

Battaniyeyi girişe yakın bir yere bırakıp küvete doğru ilerledi ve musluğun üzerindeki süslü işlemelere baktı. Bu küvete bakmak gördüğü diğer küvetlere, suya ve altında yatan ölümcül cazibeye dair geçmiş hatıralarını canlandırmıştı.

En sonunda duşa yönelerek soyunmaya başladı. Paneldeki düğmeleri çözmesi biraz vaktini almıştı. Ancak bir kez anladığında, su yukarıdan aşağıya tıpkı yağmur gibi akmaya başladı.

Sıcak suyun altına girerken ısının kaslarına sızdığını ve uzun zamandır ilk kez rahatladığını hissederek derin bir iç çekti. Buharın camı buğulandıracağı kadar uzun bir süre duşun altında bekledi. Halinden memnun bir şekilde şampuan almak için köşedeki raflara uzandığında duraksadı. Küçük şampuan, saç kremi, vücut losyonu şişeleri rafa dizilmişti ve farklı markalardan bir sürü yeni ürün vardı.

Merakla rafı inceledi.

Adam sevimli şişeleri sevdiğini bilmekle kalmamış, ona deneyebileceği seçenekler de sunmuştu. *Yine*. Lyla'ya deneyip neyi sevdiğini görme şansı veriyordu.

Kimdi bu adam?

Bu soruyu daha sonrası için bir kenara iterek farklı şişeleri inceledi ve her bir etikete, tüm kokulara sırasıyla baktı. Yase-min, hindistan cevizi, çiçek, narenciye... Liste uzayıp gidiyordu. Üzerinde “şeftali ve krema” yazanı seçip eline biraz dökerek burnuna yaklaştırdı.

Ah, bu hoşuna gitmişti. Gerçekten güzel kokuyordu.

Losyonu vücuduna sürerek temizlendi ve hayatının en uzun, en rahatlatıcı duşunu aldı. Şampuan ve saç kremi için de aynı kokuyu kullanmış, sıcak suyun tadını çıkarırken bunu yapabildiğine hayret ettiği birkaç muhteşem dakika geçirmişti. Yerleşkede bulunduğu tüm evlerde duşlar ortaktı. Bu yüzden herhangi bir zaman ya da mahremiyet bulmak söz konusu dahi olmamıştı. Bu onun için öylesine yeni bir deneyimdi ki, duş alırken hiç acele etmedi. Midesi guruldayana kadar çağlayan suyun altında kaldı.

Suyu kapattıktan sonra dışarıdaki sehpadan bir havlu aldı ve kurulanıp aynaya doğru yürüdü. Yüzü şimdi tertemiz ve dinlenmiş görünüyordu. Aylardır olmadığı kadar iyi durumdaydı ama hâlâ çok zayıftı. Aylar içinde verdiği kilolar çıkık köprücükkemiklerinden, hatta yuvarlaklığının bir kısmını kaybetmiş olan yüzünden bile belli oluyordu. Artık omuz hizasında olan saçları düzensiz olsa da eskisine göre çok daha çabuk kuruyordu. Buklelerini olduğu gibi bırakarak banyodan çıktı. Işıkların arkasından otomatik olarak kapandığını fark etmişti.

Yerden battaniyeyi alıp sağa dönmeden önce onu yatağın üzerine bıraktı. Dolapta atlet ya da şort gibi giyebileceği rahat bir şeyler arasa da bulamamıştı. Tereddütle dudağını ısırıp ve gardırobun içine bakındı. Orada asılı duran pahalı kıyafetlerden biriyle uyumasına imkân yoktu. Asla olmazdı. Ama başka ne giyecekti ki?

Gözleri adamın kıyafetlerinin bulunduğu tarafa, muhtemelen kırışık olduğu için alt kata katlanmış olarak bırakılan bir tişörte kaydı. Tişörtü alıp hafifçe çırpıp ve hızlıca üstüne geçirdi. Geçmiş deneyimlerinde iç çamaşırına pek de öncelik verildiği söylenemezdi. Bu yüzden külot giymeyi atlayarak köşedeki çamaşır sepetini buldu ve havluyu içine bıraktı.

Temiz ve giyinik bir şekilde çıplak ayaklarıyla odadan dışarı çıktı. Birkaç gece lambası dışında ev fazlasıyla karanlıktı. Sessizce mutfaka doğru ilerlerken yanından geçtiği ışıklar hemen yanmaya başlamıştı. Çok güzeldi ama alışması için biraz zaman gerekiyordu. Otomatik ışıklar önceden deneyimlediği bir şey değildi. Her zaman ışığı açıp kapatmak için eski tip düğmeler kullanmıştı.

Evdeki her şey gibi mutfak da geniş, temiz ve moderndi. Ancak burada siyah beyaz dekorun arasına biraz da krom ser-

piştirilmişti. İçinde ne olduğunu görmek için çift kapılı buzdolabına doğru ilerledi. Daha önce hiç yemek yapmadığı için nasıl bir şey pişireceğini bilmiyordu. Yerleşkede kızlara gün boyunca tayın benzeri yetersiz yemekler verilirdi. Daha önce çay için su bile kaynatmamıştı. Acaba çay sever miydi? Hiç tatmamıştı, o yüzden bilmiyordu.

Ancak şimdi bu düşünce aklına geldiği için etrafı incelemeye karar vermişti. Ayak parmaklarının ucunda yükselerek dolapları teker teker açtı. Açılığını bir an için kenara bırakmıştı. İlk dolapta üzerinde etiketler olan kavanozlar vardı. Un, pirinç, makarna... Burası erzak dolabı olmalıydı. İkincisinde akla gelebilecek her türlü baharat vardı. Üçüncüsünün rafları ise tabaklar, kâseler ve bardaklarla doluydu. Ancak hiçbirinde çay bulamamıştı.

Morali bozulmuş bir halde kendini tekrar topuklarının üzerine bıraktı. Çekmeceleri açıp delirmişçesine içlerine baksa da o kadar eşyanın arasında çay yoktu.

Açtığı her yerde aynı şeyleri buluyordu. Eşya, eşya ve daha fazla eşya.

Ama onun çaya ihtiyacı vardı. Çay sevip sevmediğini öğrenmesi, su kaynatıp demleyebildiğini ve tamamen işe yaramaz olmadığını kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Dudakları titrerken tezgâhı kavradı. Neden böyle hissettiğini anlamak için derin bir nefes aldı. Göğsündeki bu garip gerginlik ve boğazındaki duygu yumağı öyle yoğunlu ki, sonunda patlayıp her şeyi yok edecekmiş gibi hissediyordu. Tezgâhı kavrayan gergin kolları titremeye başlıyordu. Zihni buna bir anlam vermeye çalışırken nefesleri sıkışmıştı. Bu ilaçların kalıcı bir etkisi miydi? Yoksa sinir krizi mi geçiriyordu? Ama sebebi neydi? O kadar şey varken bir çay için miydi? Ona hiç-

bir şey olmamıştı. Güzel bir yerdeydi ve herhangi bir tehlike hissetmiyordu. O zaman neden tüm vücudu çökecekmiş gibi geliyordu?

Boğazındaki yumak ağırlaşırken dizleri büküldü ve titreyerek yere yığıldı. Burnu yanmaya, gözleri sulanmaya başlamıştı. Zihni hem bilinçsizdi hem de her bir saniyenin farkındaydı.

Neler olduğunu anlamadığı için korkuyordu. Bu kara delik değil, tamamen başka bir şeydi. Tanıdık olmayan bir şeydi.

Mutfağın zeminine uzandı. Soğuk mermer alev alan yanaklarını rahatlatıyordu. Titreyip hıçkırırken kendini huzur dolu bir hiçliğe bıraktı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Lyla

Duyduğu bir sesle uyandı.

Daha doğrusu, birkaç farklı sesteki kulağına çalınan. Bir makinenin vızıltısı ve iki kadının konuşması gibi yüksek şiddetli bir gürültüydü.

Kendine gelirken pencerelerden içeri süzülen güzel gün ışığına alışmak için kirpiklerini kırıştırdı. Dün görkemli, hatta tehlikeli olan manzara bugün büyüleyici ve davetkâr görünüyordu.

Yataktan fırlayarak terasa çıktı ve körfezin parıltıdan gri-mavi sularıyla muhteşem kayalık zirvelerine baktı. Tenine vuran güneş ışığı onu iliklerine kadar ısıtıyordu.

Derin bir nefes alıp topuklarının üzerinde döndü. Güne bu gürültünün ne olduğuna bakarak başlamaya karar vermişti.

Ancak yatağının başucundaki komodinin üzerinde, bir önceki gece orada olmayan koyu kırmızı bir gül dikkatini çekti. Dikenlerine dikkat ederek çiçeği eline alıp inceledi. Kurutulmuş değil, yeni kesilmiş bir güldü. Yan tarafında ise bir not duruyordu.

“Evini beğendin mi?”

Lyla gözlerini kırıştırarak kelimeleri bir kez daha okudu. Evini mi? *Hayır...* “Evimi” demek istiyor olmalıydı.

Saatın kaç olduğunu, ne kadar zamandır uyduğunu, adamın içeri girip gül ve notu bıraktığını nasıl duymadığını merak

ederek odadan çıktı. Ancak iki kişiyle -genç bir kız ve yaşlı bir kadın- karşılaştınca adımları duraksadı.

Tekrar savunma duvarlarını yükseltirken burada geçirdiği bir gün içinde kendini ne kadar serbest bıraktığını fark etti. Bu kişilere kim olduklarını ve orada ne yaptıklarını sormak istiyordu ama boğazı düğümlenmişti. Yabancılar onu korkuttuğu için artık insanlarla konuşamıyordu. Çalıştığı zamanlarda daha farklıydı. O zamanlar kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Ancak şimdi kendisinden ne beklendiğine ya da nasıl bir tepki vereceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Tek kelime etmeden yavaşça odasına çekilmek üzereyken yaşlı kadın yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Günaydın, Bayan Blackthorne!”

Lyla donakaldı. *Ne demişti o öyle?*

Ona nasıl hitap ettiklerini duyunca irkilerek kadına hayretle baktı. Adam onlara karısı olduğunu mu söylemişti, yoksa onlar mı öyle düşünmüştü? Bu sorunun cevabını bilmiyordu ama nedense kadını düzeltmeye yeltenmedi.

“L... lütfen bana Lyla deyin,” diye karşılık verdi. Kekelese de çabuk toparlanmıştı. Kadının sıcak gülümsemesi ona garip hissettiriyordu.

“Tabii, Lyla,” dedi kadın anlayışla. “Ben Bessie, bu da...” Genç kıızı işaret etti. “Nikki.”

Muhtemelen hayatında ilk kez böyle bir konuşma yaptığı için nasıl kibarca havadan sudan konuşacağını pek bilmiyordu. Bu yüzden yalnızca küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. Dudakları hafifçe kıvrıldığında yüzünde tuhaf bir şeyler hissetmişti, kaslarını uzun süredir kullanmıyordu. Tatlı Bessie yanaklarına ulaşan gülümsemesiyle ona bakmadan önce odayı tuhaf bir sessizlik doldurdu.

“Bay Blackthorne’un ara sıra bahçeyi kullandığını görüyorum. Siz daha görmediniz, değil mi?”

Lyla başını onaylarcasına salladı. Yaşlı kadın belki neler olduğunu sezdiğinden, belki de sadece anlayışlı biri olduğundan onun tepkisizliği hakkında herhangi bir yorum yapmıyordu. Bir eliyle ileriye doğru işaret ederken elinde tuttuğu elektrik süpürgesini –gürültünün kaynağıydı- bir kenara bırakmayı tercih etmişti. Lyla tereddütlerle ilerlerken onu yerleşkedeki kızlar gibi soğuk gözlerle izleyen Nikki’ye doğru baktı.

“Birkaç gün öncesine kadar evli olduğunu bile bilmiyorduk,” diye konuşmaya devam etti Bessie. Onun dikkatini tekrar üzerine çekmişti. “Burada hep yalnızdı. Hepimiz onu şu bekârlardan biri sanıyorduk, anlıyorsunuz ya?”

“Hepiniz derken?” diye sordu Lyla. Bessie evin çift kanatlı ana kapısına yönelirken kadının adımlarını takip ediyordu.

“Çoğunlukla köylüler. Bay Blackthorne bu araziyi satın alıp evi inşa etmeye başladığında birçoğumuza iş verdi. Ben evle ilgileniyorum. Kocam bahçeden, Nikki de mutfaktan sorumlu.”

Bessie’nin sakin ve rahatlatıcı konuşma tarzı biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. “Kaç kişi...?”

“Kaç kişi mi burada çalışıyor?”

Lyla başıyla onayladı.

“Yaklaşık altı,” diyerek kapıyı açtı Bessie. “Köy sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğu için tüm gün çalışıyoruz. Geceleri ana kapıda yalnızca güvenlikler kalıyor. Onları da Bay Blackthorne getirdi.”

Büyüleyiciydi.

Her zaman yalnız bir kurt gibi görünen adamın emrinde çalışan insanlar olduğunu hiç düşünmemişti. Ancak bu ona uyuyordu, adam kesinlikle emir veren biriydi.

“Hep burada mı kalıyor?”

Bessie’nin tuhaf bakışlarıyla açık verdiğini anlamıştı. Eğer adamın karısı olsaydı, bunu zaten biliyor olurdu. Ani bir kendini düzeltme dürtüsü hissettiğinde dilini ısırarak dışarı döndü ve kısa bir süreliğine durdu. Uzun bir veranda evin etrafını sarıyor, merdivenler aşağıdaki patikaya iniyordu. Yolun uçuruma doğru inen tarafı tamamen çimentoyla kaplanmıştı. Ayrıca orada büyük, siyah bir helikopter duruyordu. *Bir helikopter.*

Hayretle patikanın diğer tarafına baktı. Yamaçta yemyeşil çimler boy göstermeye başlamıştı. Gözleri biraz aşağıdaki camdan yapılmış kulübeye takıldı.

“Orası sera.”

Elbette, bir serası vardı. Açtığı bir sonraki kapı altından yapılmış bir taht odasına çıkarsa hiç şaşırmayacaktı.

Kendi alaycı düşüncelerine şaşıarak başını iki yana salladı. Alaycılık tanıdık bir duygu olmasa da iyi hissettiriyordu.

“Doktor Manson yarın sizi görmek için burada olacak.”

Lyla gözlerini kırıştırdı. “Doktor Manson kim?”

Bessie sera yolunda ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Eminim Bay Blackthorne size söylemiştir.”

Hayır, söylememişti. Lyla hiçbir şeyi ele vermemek için dilini ısırды.

Sabahı böyle geçip gitti. Bessie ona serayı gezdirerek orada çalışan yaşlı beyefendiyle –kocasıyla- tanışmasını sağladı. Arzinin sınırı evden oldukça uzaktaydı ve etrafı dikenli tellerle çevriliydi. Lyla bir an için adamın İki ve Üç Numara’yı boğarken kullandığı dikenli telleri oradan alıp almadığını merak etti.

Dünyaya karşı ne kadar zarif görüldüğü fark etmezdi, Bessie ve diğer çalışanlar -Ah, onları çok fena kandırmıştı- patronlarının harika bir adam olduğuna ne kadar emin olsa da

durum böyle değildi. Bu karanlık düşünce, adamın hâlâ bir şeytan olduğunu ve bu evin de hâlâ onun hapishanesi olduğunu bir hatırlatıcısıydı.

Bessie ona çayın yerini ve tableti nasıl kullanacağını göstermişti. *“Bay Blackthorne çok düşünceli.”*

Gerçekten öyleydi. Her şeyi düşünüyordu ve onu bu kadar iyi yapan da buydu. Çalışanlar ağzının içine bakıyordu, Nikki de adamın onu becermesini istiyordu. Bu kızı çoktan becermiş olabilir miydi? Bu düşünce onu tedirgin etmişti.

Orada bulunduğu bir gün içinde anlayabildiği şeyler bu kadardı.

Ah... ayrıca hazırda bekleyen bir de helikopteri vardı.

Hâlâ önüne çıkan yeni bilgilerle boğuşurken kendini toplamaya çalıştı.

Verimli ama yorucu geçen bir günün ardından nihayet evde yalnız kaldığında, bir tavaya su doldurup kaynaması için gösterişli ocağın üzerine koydu. Bessie ona düğmeleri nasıl kullanacağını göstermiş, Nikki'nin çoğunlukla gün içinde gelip yemekleri hazırladığını söylemişti.

İçindeki savaş susmak bilmiyordu. Bir yanı kaçmak ve adamı bir daha asla görmemek istiyordu. Bir yanı öfkeli, kırgın ve ihanete uğramış hissediyordu. Diğer bir yanı -yıllardır adama âşık olan yanı- onunla kalmak, onunla birlikte olmak, kendini onunla birlikte bulmak istiyordu. Lyla gerçekten ona mı âşıktı? Yoksa temsil ettiklerine, yaydığı güvenli hisse, gücüne, kontrolüne ve kendisinin sahip olamadıklarına mı âşık olmuştu?

Bilmiyordu.

Mutfak tezgâhının üzerinde duran tableti aldı ve arama çubuğuna bir şeyler yazdı.

“Blackthorne.”

Binlerce sonuç çıkmıştı ama adamla ilgili hiçbir şey bulamadı. Tekrar denedi.

“Gölge Adam.”

Sonuçlar yine aynıydı, fazlasıyla yetersizdi. O yüzden bunu araştırmaktan vazgeçti.

Yanıp sönen imlece bakarak tekrar yazdı.

“İntihar düşüncelerine nasıl son verilir?”

Ekranda makale üzerine makale ve telefonu olmadığı için arayamadığı bir yardım hattının numarası belirmişti. İlk makaleye tıklayıp yavaşça okudu. Anlama hızı normal insanlarınki kadar yüksek değildi.

1- Arkadaşlarınızla ya da ailenizle konuşun.

Tableti bırakıp derin bir nefes aldı. Gözleri dolmuştu. Arkadaşları ve ailesi olsaydı zaten intihara meyilli olmazdı. Sahip olduğu tek kişi adamdı ve onunla konuşmak... Onunla hiç gerçekten konuşmamıştı. Denemeli miydi? Yeni gerçekliği bu olduğuna göre, geçmişini unutup kendi huzuru için bunu yapmaya çalışmalı mıydı?

Hazır olduğu bir gün bunu yapmaya, rahatça konuşabileceği tek kişiyle konuşmaya karar vererek kaynamakta olan suya döndü. Tekrar kirpiklerini kırıştırarak gazı kapattı ve yeniden arama çubuğunu açtı.

“Çay nasıl yapılır?”

Adımları takip ederek birkaç dakika içinde dumanı tüten içeceği hazırlamıştı. İçine bir kaşık dolusu şeker atıp dehşet içinde kupanın ağzını dudaklarına yasladı ve küçük bir yudum aldı.

İşte o anda âşık oldu.
Kendine güzel bir çay yapmıştı.
Her gün ufak adımlar atacaktı.

Doktor Manson yaşlı, kırıksıklıkları olan siyahi bir adamdı. Lyla'ya keskin ama sıcak bir ifadeyle bakıyordu. Ertesi gün gelip seraya oturduğunda, Lyla ne yapacağını bilemediği için donup kalmıştı.

Yaşlı adam gülümseyerek, “Bessie,” dedi ona eşlik eden kadına. “Ben sevimli Bayan Blackthorne’u tanırken bize biraz çay getirebilir misin lütfen?”

“Lyla,” diye düzeltti istemsizce. Yaşlı adam ise nazikçe gülümseyerek önündeki sandalyeye oturmasını istedi. Sera güneş alıyordu ve soğuk havada rahatça oturulabilecek kadar sıcaktı.

Lyla diğer kadın uzaklaşırken ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden usulca oturdu.

Doktor Manson birkaç dakika sonra, “Ben emekli bir psikologum,” dedi sessizliği bozarak. “Eşimle birlikte yıllar önce Bayfjord’a taşındık. Artık danışan almayı bırakmıştım ama Bay Blackthorne oldukça ikna ediciydi.”

Lyla bir an için dudağını ısırarak ona baktı. “Tam olarak... tam olarak ne iş yapıyorsunuz?”

“İnsanların zihinsel sorunlarla başa çıkmalarına yardımcı oluyorum.”

Lyla’nın zihinsel sorunları vardı, öyle olduğunu biliyordu. “Ne tür sorunlar?”

Doktor Manson başını yana eğdi. “Ne tür bir sorun için yardıma ihtiyacın varsa. Ancak sadece yardımımı istersen bunu yapmam mümkün olabilir. Yardımımı istiyor musun, Lyla?”

Lyla tereddütle başını salladı.

Yaşlı adam gülümsedi. “Harika. Öyleyse şunu bilmelisin ki, şu noktadan sonra bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak. Beni Bay Blackthorne işe almış olsa da konuştuğumuz hiçbir şeyi bilmeyecek. Bu senin için uygun mu?”

Ona bu kadar çok soru sorulması tuhaftı. Adam sanki bu sorulardaki tercihi önemliymiş gibi davranıyordu. Lyla tekrar başını salladı.

“Güzel. O zaman bana kendin hakkında bir şeyler anlat.”

Lyla derin bir nefes alarak yaşadığı travmalardan bazılarını kekeleyerek anlatmaya başladı.

İlaçların yan etkilerinden kurtulması birkaç gününü almış, gece gündüz sürekli uyumuştı. Doktor Manson öğleden sonraları onu seraya çağırmadığı sürece çoğunlukla odasında kalıyor ya da terasta oturup manzarayı seyrediyordu. Yaşlı adamla her şey hakkında konuşmamış olsa da, birazını anlatmak bile yavaş yavaş kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Çay olayını anlattığında Doktor Manson bunun büyük olasılıkla bir anksiyete atağı olduğunu, yavaş iyileşme sürecinde daha fazla ani atak geçirebileceğini açıklamıştı. Ayrıca adama değer verdiği çok bariz olduğundan Bay Blackthorne’la konuşmasını, aralarında bir orta yol bulmaya çalışmasını da söylemişti.

Bay Blackthorne ondan süratle kaçmasa bunu yapardı elbette. Sadece yemek tepsileriyle odasına geliyor, yediğinden emin oluyor ve sonra onu rahat bırakıyordu. Lyla bir nedenden ötürü adamın yaptığını takdir etse de bundan nefret etmeye başlamıştı.

YOK EDİCİ

Hayatını sona erdirmeye çalıştığı gerçeğiyle yüzleşmek için zaman harcıyordu ama içine düştüğü kara deliği düşününce kendini suçlamıyordu. Ancak geçirdiği günlerle birlikte, bu güzel yerde tek başına zaman geçirirken bir şekilde asla yalnız hissetmediğini fark etmişti. Adamın evin bir yerinde olduğunu biliyordu. Ayrıca nihayet kendine o delikte kalmak istemediğini de itiraf etmişti. Oradan çıkmak ve yaşamak istiyordu. Hayatın güzelliklerini deneyimlemek, bir yere ait olduğunu hissetmek istiyordu. Adamın ona sarılmasını ve bir daha asla incinmeyeceğine dair söz vermesini istiyordu. Geçirdiği son altı aya rağmen buna inanırdı çünkü o adamı tanıyordu. Üstelik elinde son birkaç yıla ait kanıtlar vardı.

Birkaç gün sonra ilk kez yatak odasından çıktığında onu koltukta televizyon izlerken buldu. Bir an için tereddüt etse de bir kolunu kanepenin arkasına yaslayıp, diğeriyle uzaktan kumandayı tutan adamın oturduğu yere doğru yürüdü.

Adam onu görünce sesi kapatmıştı ama ekrandaki çift öpüşmeye devam ediyordu.

Lyla büyülenmiş halde kanepenin köşesine yerleşirken gözleri görüntüye takılıp kalmıştı. Ekrandaki adamın kadının yüzünü kavramasını ve arka planda uçaklar uçarken dudaklarıyla nazikçe ilgilenmesini izledi.

“Ne izliyorsun?” dedi kuruyan boğazına rağmen.

“Romantik bir film.”

Onca insanın içinde karşısındaki adamın verdiği bu cevap öyle saçma gelmişti ki, dudaklarından bir kahkaha kaçmasını engelleyemedi. Ancak fark ettiği anda sesi hafifçe solup gitti.

Eli boynuna giderken gözleri hızla adamın kileri buldu, o bakışların yoğunluğunu gördüğünde vücudu kaskatı kesilmişti.

“Ben... güldüm,” diye mırıldandı. Hâlâ şok içindeydi.

“Tekrar yap.”

“Ne?”

“Tekrar duymak istiyorum.”

Bu çok saçmaydı. “Tekrar yapamam.”

Göz açıp kapayıncaya kadar kendini kanepede sırtüstü uzanırken buldu. Adam tepesine çıkmıştı, bir eliyle bileklerini başının üstünde tutuyordu. Diğerini de kaburgalarının üzerine yerleştirmişti. Lyla kalbinin delice attığını hissederken nefesi kesildi. “Ne yapıyorsun?”

“Seni tekrar güldürüyorum.” Bu sözlerle birlikte kaburgalarının yan tarafını hızlı hareketlerle dürtmeye başladı. Bu onun cıyaklayarak adamdan uzaklaşmak için mücadele etmesine neden olmuştu.

Onu gıdıklıyordu. Herkesin korkulu rüyası Gölge Adam onu gıdıklıyordu.

Parmaklarının hareketine eklenen bu düşünce çok komik olduğu için gülmeye başladı. “Dur, dur, dur, lütfen!” Kahkaha nöbetleri arasında yalvarıyor, adamın elinden uzaklaşmaya çalışıyordu ama çabaları sonuçsuz kaldı. Kendini bırakmasıyla gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. Kafasında daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesli bir uğultu vardı.

Adam uzun dakikalar sonra durdu. Her iki elini de onun başının iki yanına yerleştirmişti. Lyla nefeslerini düzene sokmaya çalışırken o kolların arasına hapsolmuştu. Adamın hipnotize edici gözlerinde sıcak bir ifade vardı, yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı ve Lyla’nın gözleri onun dudaklarına kayıyordu.

Bir keresinde öpüşmek hakkında düşündüğünü, bunun içten olmasını istediğini anımsamıştı. Kalbi hâlâ yaralıydı.

Bu hatıra onu kendine getirdi.

“Beni incittin,” diye fısıldadı aralarındaki sessizliğe. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Adam ağırlığını bir koluna verdi ve diğeriyle kısa saçlarını ıslak yanaklarından uzaklaştırdı.

“Biliyorum.”

Bu teslimiyet karşısında, Lyla hissettiklerinde haklı olduğu ve adamın bunu kabul ettiği gerçeğini sindirerek derin bir nefes verdi. Bu anı aklına kazıdığı sırada adam yalnızca başparmağıyla gözyaşlarının izini sürdürdü. Gözleri gözlerinde, vücudu onunkinin üzerindeydi ve Lyla savunmasının geçici olarak düştüğünü hissedebiliyordu.

“Beni mahvettiler.”

Kelimeler onu terk ettiğinde adamın başparmağı titreyen altdudağını bulmuştu. Parmağını tenine bastırırken keskin gözleri onunkilerin üzerindeydi.

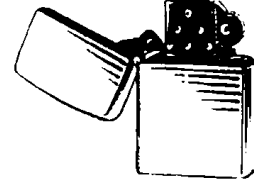
“Bunun bedelini ödeyecekler.”

Bu sözler, onu uyuşturan adamı ateşe vermeden önce söylediklerinin aynısıydı. Lyla onun intikam sözünü yerine getireceğini biliyordu çünkü her zaman öyle olmuştu. Son birkaç ay boyunca onu yalnızlığa terk etmiş olsa bile, yıllar boyunca onun için oradaydı. İçindeki savaşın tarafları her iki gerçeği de unutmamak için savaşıyordu. Bunlar çok uzun zaman önce olsa da hâlâ dün yaşanmış gibi hissettiriyordu.

Adamın karanlık yeminine yürekten inanmıştı. Kollarını üzerindeki sert bedene dolayıp yüzünü adamın boynuna yaslayarak kokusunu içine çekti. Kucaklanmayalı, birine sarılmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki; bedeni, zihni, ruhu bir başkasına dokunmanın ve güvende hissetmenin açlığıyla sızlıyordu. Hâlâ tam olarak toparlanmış değildi ama sabahki halinden biraz daha iyiydi. Belki de asla bir bütün olamayacaktı. Ancak belki bir gün o kadar kırık dökük bir halde olmazdı. Yalnızca bu ihtimal bile ona biraz umut veriyordu.

Her gün ufak adımlar.

BÖLÜM ON DÖRT

Lyla

Doktor Manson yavaş yavaş en sevdiği kişi haline geliyordu. Anlaması biraz zaman alan tuhaf bir mizah anlayışı vardı ama nazik, sıcak ve samimiydi. Geçmişinin derinliklerine henüz inmemiş olmasına rağmen onunla konuştuğunda daha fazla açıldığını hissediyordu. Psikoloğu tecavüze uğradığından ve kendini öldürmeye çalıştığından haberdardı ancak Lyla bunun ötesini dışarıdan birine nasıl açıklayacağını bilmiyordu bile. Buna rağmen yaşlı adam yalnızca bildikleriyle ona yardım ediyordu.

Neredeyse gece yarısıydı ve dışarısı karanlıktı. Lyla sessiz evde televizyon izliyordu. Tabii ki öncesinde *mutlaka izlenmesi gereken en iyi filmleri* araştırmıştı. Ana kapı açıldığında rahat bir şekilde yayıldığı koltukta sıçradı. Kalbi hızla atarken ayağa kalkıp kumandadaki duraklatma tuşuna bastı.

Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu. Adam yapması gereken çok önemli bir şey olduğunu söyleyip geri döneceğinin sözünü vererek yanından ayrılalı günler olmuştu. Lyla yine terk edilmiş hissetmeyi bekliyordu. Ancak nedense bu evde edindiği günlük rutinlerin arasında Bessie ve Doktor Manson'la konuşurken, kendini keşfetmeye çalışırken hiç de öyle hissetmemişti. Aksine ona değer verildiğini hissediyordu. Bu ev, çalışanlar, doktor... Adam onun için her şeyi mümkün kılmıştı. Kendisi etrafta yokken bile onunla ilgilenildiğinden emin oluyordu.

Fakat adamı özlemişti.

Onun ateşli çılgın gözlerini, küçük notlarını, güllerini, sessiz ama sarsılmaz varlığını özlemişti. Gözlemleyerek geçirdiği zaman boyunca, adamın duygular tarafından büyülendiği için dram ve romantik filmler izlemeyi sevdiğini biliyordu. Ayrıca cevapları ekrandaki herkesten önce bilmekten hoşlandığı gerilim filmlerini sevdiğini de biliyordu. O öğleden sonraları Doktor Manson’la görüşürken adamın da dizüstü bilgisayarından toplantılara katıldığını ve her sabah şafak sökerken spor yapmayı sevdiğini biliyordu. Sesini dinlemekten ve kendini gideyerek daha fazla keşfetmesinden hoşlandığını biliyordu.

Kapüşonlu bir *sweatshirt*, kot pantolon ve botlarla içeri giriyordu. Uyumsuz, büyüleyici gözleri anında onunla buluşarak üzerinde gezinmeye başlamıştı. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için vücudunu süzerken onun tişörtünü giydiğini fark etti. Lyla bir anlığına o gözlerden memnuniyet dolu bir şeyin geçtiğini görse de adamın yüzü hızla eski haline döndü. Bunu hislerini gizlemek için bilerek yapmadığını anlaması birkaç gününü almıştı. Adam için tamamen doğal bir şeydi bu. Lyla onun çalışanlarla konuşurken nasıl maskeler taktığını, hissetmediğini bildiği ifadeleri taklit ettiğini görmüş ve yanında olduğu kişiyi tercih ettiğini fark etmişti. Gerçek ve rol yapmaya ihtiyaç duymayan o adamı istiyordu.

Dudağını ısırды. Çok şey söylemek istemesine rağmen ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi sordu. “Neden bir helikopterin var?”

Adam kapıyı kilitlemek için döndü. “Uçurmayı seviyorum.”

“Beni buraya onunla mı getirdin?”

Dudakları bu hatırayla seğirdi. “Evet.”

Lyla buraya gelişiyile ilgili bir şeyler hatırlamaya çalışsa da hepsi kocaman bir boşluktan ibaretti.

“Duş almam gerekiyor, yani eğer konuşmak istiyorsan...” Adam cümlesini yarım bırakıp doğruca yatak odalarının olduğu yere ilerledi. Lyla da hemen arkasından televizyonu kapatarak onu takip etti. Zaten izlediği film pek ilgi çekici sayılmazdı. Belki de kendine başka bir film listesi bulması gerekiyordu.

Adam alçak merdivenlerden mağara benzeri alana girip soldaki misafir odasına doğru döndü. Lyla dudağını ısırıp hem meraklı hem de temkinli adımlarla peşinden gitti. Onunkinden küçük ama yine de oldukça geniş olan koridor, denize bakan bir pencereye ve banyoya giden başka bir kapıyla birlikte diğer yatak odasına açılıyordu.

Adam çantasını yatağın üzerine bırakıp yanmış ellerini saklayan deri eldivenlerini çıkardı. Kazağını bir kenara attığında kaslarla yontulmuş geniş, kusursuz sırtı gözler önüne serilmişti. Etrafında dönerek göğsüne ve gövdesine doyasıya bakması için ona izin verdi. Karın kasları aşırı belirgin olmasa da zarıftı, siyah tüylerin oluşturduğu ince çizgi pantolonun beline kadar uzanıyordu.

Lyla aylar sonra ilk kez damarlarının şehvetle dalgalandığını hissetti. Bunun nedeni adamın fiziği olsa da tahrik olduğu kişinin *bizzat kendisi* olduğunu fark etmişti. Her zaman o olmuştu.

Meme uçları karıncalanırken göğsünü adaminkine yaslamasının nasıl bir his olacağını düşündü. O kolların onu dünyadan saklayıp saklamayacağını ya da kendi zevki için onu sıkıca tutup tutmayacağını merak ediyordu. Ruhunu sahiplenirken kalbinin derinliklerine bakıp bakmayacağını ya da hayatını dudaklarından çekip almayacağını...

Onda kesinlikle bir sorun vardı. Yaşadığı onca şeyden sonra herhangi bir erkekle birlikte olma, onun merhametine ve kontrolüne kalma fikri midesini bulandırmalıydı. Başka birini dü-

şünmek onu hasta ediyordu. Ancak bu adamın yanındayken durum böyle değildi. Onun altında olmak istiyordu. O vücudunu sıkıca tutup istediğini alırken, tenini istediği gibi yağmalarken çırpınmak istiyordu. Midesi bulanmalıydı ama bunun düşüncesi bile vücudunu ateşe vermişti.

Adam onun içindeki girdaptan habersiz, yatağa oturup hızlı hareketlerle botlarının bağcıklarını çözdü. Kendinden emin, güçlü parmakları Lyla'nın dikkatini çekmişti. Onların meme uçlarını çekiştirmesinin, kadınlığını aralamasının ve onu sertçe tutup teslim olmasını sağlarken vücudunu morartmasının nasıl bir his olacağını merak ediyordu.

Neyi vardı böyle?

Zaman zaman onunla ilgili fanteziler kurduğu olmuştu ama hiçbiri bu kadar yoğun, bu kadar... *arzu dolu* değildi.

Adam nihayet botlarla işi bitince ayağa kalktı. Pantolonunu indirip vücudunu ilk kez tamamen çıplak bir şekilde gözler önüne serdiğinde Lyla olduğu yerde donup kalmıştı.

Harika bir vücuda sahipti ama duraksamasının nedeni çıplak olması değildi. Büyüklüğü nefes kesici olan aletin sertliği yüzünden de değildi. Bakmasına izin verdiği için bile değildi, üstelik adamın özgüveni gerçekten tahrik ediciydi.

Hayır, hiçbiri değildi. Devasa aletin tepesinde *piercing*'ler olduğu için donakalmıştı. Tüm deneyimleri boyunca, içine girmesi bir yana, *piercing*'li bir alet görmemişti bile. Üstelik aletinde yalnızca bir tane yoktu. Alt tarafı, tepesi ve yukarısı da delinmişti.

Bu. Da. Neydi. Böyle?

Adam tek kelime etmeden banyoya doğru ilerlerken Lyla hayret ve şok içinde peşinden gitti. Burası kendi kullandığı ana banyodan daha küçüktü, içeride küvet yerine yalnızca bir duşakabin vardı.

Suyun altına giren adamın biçimli ve sert poposuna baktı. Damlalar sırtından, kalçalarından ve kaslı baldırlarından aşağı süzülüp gidere ilerliyordu. Adam eline biraz şampuan alıp koyu renk saçlarını iyice temizledi. Basit hareketleri bile bir şekilde öyle muhteşem görünüyordu ki, Lyla adamın onu yıkadığını hissetmek istemişti. Arkadaki tezgâha tutunarak onun durulmasını izledi. Fakat adam nihayet geriye doğru döndüğünde, vücudunun önünü daha iyi görme şansı yakaladı.

Hareket ettikçe sallanan sert, büyük, *piercing*'li aleti resmen ağzını sulandırıyor. Küçük bir parçası, bu uzvun ağzındaki varlığından ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak şu anda hissettiği arzudan iğreniyordu. Ama onunkini istiyordu işte. Nasıl hissettireceğini, tadının nasıl olacağını, üzerindeki o titanyum takıyla ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu.

Büyük, yanık izleri olan elini aletin etrafına sardığında birden ne kadar kalın olduğunu fark etti. İstemese bile adam onu becerirken parçalara ayıracaktı. Yıllardır oynadıkları bu oyun ve onunla ilgili kurduğu tüm fanteziler artık zihninde doğruğa ulaşmıştı.

Ellerinden biri adamın hareketlerini taklit ederek sızlayan göğsüne gitti. Ardından bir nebze olsun rahatlamak için meme ucunu sıkı.

“Elini indir.”

O derin, alçak ses tonuyla verdiği emir vücudunu bir ürpertiyle sarstı. Yutkunarak olduğu yerde kaldı, ne demek istediğini anlamamıştı.

“Bunu yaparken beni izlemek istiyor musun?” diye sordu adam. Aletini okşarken gözleri onunla buluştu. Lyla başını onaylarcasına salladı.

“O zaman kendine dokunmak yok. Tezgâhın üzerine çık.”

Lyla geriye doğru zıplayarak emrine uydu. Adamın ne yapacağını söylemesini beklerken granit tezgâh alev alan vücudunu serinletiyor, musluk sırtına baskı yapıyordu.

Eli aletinin üzerinde yavaşça hareket ederken çift renkli gözleri onun üzerinden bir an bile ayrılmadı.

“Bacaklarını arala.”

Üzerinde adamdan çaldığı tişört ve yemekten sonra üzerine geçirdiği ipek şort vardı. Kalbi hızla çarpıyordu. Meme uçları öyle gergindi ki, göğüslerinde biriken ağırlığı hissedebiliyordu. Bacaklarını yavaşça araladı, ıslak olduğunu ve adamın kumaşın üzerine yayılan nemli lekeden bunu görebileceğini biliyordu.

Adam elini aletinin üzerinde daha hızlı hareket ettirmeye başlarken diğerini yanındaki duvara bastırdı. Gözleri bacaklarının arasında, meme uçlarında ve dudaklarında gezindikten sonra yeniden gözlerini buldu.

Onun mastürbasyon yapmasını, aşağı yukarı hareket eden elini izlerken göğsü yükselip alçalıyordu. Adamın göğsü de hızlı hareket etmeye başlamıştı. Açık renkli gözü şimdi neredeyse diğeri kadar koyuydu. Gözbebekleri genişliyor, kalçaları seksin doğal ritmiyle sarsılıyordu.

“Adımı söyle,” diye emretti. Lyla aniden kirpiklerini kırptırdı.

“Adını bilmiyorum.” Yaşadıkları onca şeyden sonra bu çok saçmaydı.

Adamın elleri onun sözleri üzerine duraksadı. Lyla nefesini tutarken bakışları birbirini buldu.

“Dainn.”

Dainn. Dainn Blackthorne.

Artık adını biliyordu.

Daha önce söylenen bir şeyi anımsadı. “Kaldığın yetimhanede sana verdikleri isim bu muydu?”

Adamın bunu hatırladığına memnun olduğunu söyleyebilirdi.

“Evet.” Eli tekrar hareket etmeye başladı. “Yaşlı bakıcı bana ölümün adını verdi, o yüzden ben de ona ölümünü verdim.”

Lyla derin bir nefes verdi. *Dainn. Ölüm.* Ona yakışıyordu da. “Dainn.”

Adamın dudaklarından alçak bir ses, neredeyse bir hırıltı döküldü. Bu tepki içini heyecanla doldurmuş, hissettiği ateşle birleşerek vücudunu bambaşka bir yangına sürüklemişti.

“Dainn,” dedi tekrar nefes nefese. Adamın daha önce sesinin onun üzerinde bıraktığı etkiden söz ettiğini hatırlıyordu. Ani bir güçle dolup taşarken bacaklarını biraz daha araladı. “Dilinde tadımı alabiliyor musun, Dainn?”

Adamın nefesleri sığlaşmış, boynundaki damarlar kabarmaya başlamıştı. Eli neredeyse öfkeyle aletini sıvazlıyordu. Lyla daha önce ondan daha güçlü ya da daha yabani bir adam görmemişti. Onu böyle görmek, herkese göstermediği taraflarına tanık olduğunu bilmek başını döndürüyordu.

Zevk suları kadınlığını terk ettiğinde tüm duyuları harekete geçmiş, onu zirveye bir adım daha yaklaştırmıştı. Ellerini yerinde tutmak için iki yanından tezgâhı kavradı. Kendine dokunursa adamın duracağını biliyordu. Buna dayanamazdı, en azından uzun bir süre için. Çok uzun zamandır zevk almamıştı. “Dainn, lütfen.”

Saniyeler içinde adam yine alçak bir ses çıkararak boşaldı. Menileri suyla birlikte giderden aşağı akarken o sadece tüm bunları izlemekle kalmıştı. Kendi göğüslerine dokunmak, iki parmağını içine yerleştirmek istiyordu. O kadar çok titriyordu ki, şortundaki nemli nokta daha da ıslanmaya başlamıştı.

Dainn nefesini topladıktan birkaç dakika sonra gözlerini aniden araladı ve sonunda bakışları buluştu. Vahşi bir kedi gibi

zarif ve ölümcül görünüyordu. Bir havlu alıp beline sararak ona yaklaştı.

“Sana dokunmamı ister misin?”

Lyla başını şiddetle salladı.

Adamın gülümsemesinin karanlık çizgileri yeniden ortaya çıkmıştı. “Ben sana dokunmayacağım, sen de kendine dokunmayacaksın. Akışına bırak.”

Ne diyordu böyle? Lyla patlamak üzereydi.

Delici gözleriyle ona bakarken, “Bana hâlâ güveniyor musun?” diye sordu Dainn.

Lyla daha önce kendisine ilaç verildiğinde adamın sorduğu şeyi hatırladı. Tanıştıkları günden beri onları birbirine bağlayan bir kelimeydi bu. Duraksayıp bir an için düşündü. Ona hâlâ güveniyor muydu? *Hem evet hem de hayır.*

Ancak sessizliği adama cevabını vermişti bile.

Dainn’in bakışları yoğunlaştı. “Şimdilik yeterince iyi. Son birkaç gündür nerede olduğumu biliyor musun?”

Lyla başını iki yana salladı. Kolları vücudunu saran arzuyla titriyordu. Dainn’in kolları tezgâhın üzerinde yanına yerleşirken vücuduna dokunmadan onu aralarına hapsetmişti.

“Üçünden birini buldum.”

Kalbi ansızın durdu.

Adamın neyden bahsettiğini biliyordu, hemen anlamıştı. *Onu istismar eden üç adamdan biri.*

Hatıralar hissettiği arzuyu alıp götürmeye başlamıştı.

Adamın ellerinden biri çenesini kavrayarak şimdiki zamana geri dönmesini sağladı. “Onu öldürdüm.” Burnu onunkine sürtü. Öyle yumuşak bir hareketle okşamıştı ki, adamın bunu hemen tekrar yapmasını istedi. “Ellerini kestim.” Dokunuşu boynundan aşağı indi. “Sonra dilini.” Göğüslerinden aşağı iler-

lerken nefesi sert meme uçlarına çarpıyordu. “En sonunda da küçük sikini.”

Ona dokunan tüm parçalarını.

Lyla adamın başının arkasına, ıslak siyah saçlarına bakarken boğazının düğümlendiğini hissetti. Tekrar incinmekten ve terk edilmekten korkuyor olmasına rağmen, yavaşça içinde umut dolu bir şeyler filizleniyordu. *Lanet olası umut.*

“Kel adam mıydı, yoksa diğer ikisinden biri miydi?” Sesi çatlarken adamın geri çekildiğini gördü.

Dainn’in gözleri onunla buluştu. “Kamerayı tutan adamdı.”

Vücudu beyninin gönderdiği karışık mesajlarla ürpermişti. Adamın sözleri yavaşça zihnine nüfuz ederken şehvet, keder, öfke, acı ve tekrar şehvet arasında gidip geliyordu.

“Hepsini gördün,” diye fısıldadı. Dehşete düşmüş ve aşağılanmış hissediyordu.

Adam bacaklarının arasına yerleşti. Eli çenesini kavrarken başparmağı Lyla’nın içgüdüsel olarak ona ait olduğunu bildiği bir hareketle dudaklarında geziniyordu.

“Her. Bir. Saniyesini,” derken parmağını onun altdudağına bastırdı. Gözleri daha yoğun bir bakışla parlarken vücudunu onunkine yaslamıştı. Adamla ilgili her şey öyle şiddetli, güçlü ve karanlıktı ki, Lyla hepsini sadece kendine istiyordu. “Hiçbiri tek başına yaşamadın.”

Her nasılsa, olanları gördüğünü ve onunla birlikte yaşadığını bilmek kendini biraz daha az kayıp hissetmesini sağlamıştı. Kullanılıp bir kenara atıldığını görmesine rağmen adamın hâlâ onu istediğini bilmek, göğsünün sıkışmasına ve kalbinin çiçek açmasına neden oluyordu. Dainn onun en kötü halini görmüş, onu mahvetmelerine tanık olmuş, onu ölümün pençesinde bulduğunda bir şekilde kurtarılmaya değer olduğunu düşünmüştü.

Tüm bunlardan sonra bile, onu alıp evine getirmiş ve iyileşmesi için ona güvenli bir alan vermişti.

Parçalanmış kalbi yumuşadı.

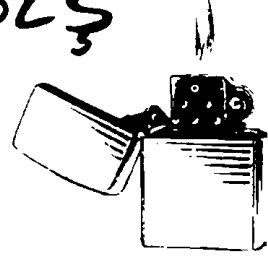
Uzun, sessiz bir an boyunca birbirlerine baktılar.

“Ben seninim.” Ne kadar Dainn’e ait olduğunu fark etmeye başlamıştı. Bir adam her gün ona yapılanlara sebepsiz yere tanık olmazdı. Söylediği gibi duyguları hissetmiyor olabilirdi ama aralarında sağlam, somut, yıkılmaz bir bağ vardı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Adamın burnu tekrar onunkine sürtündü. “Tamamen benim-sin.”

Lyla altı yıl önce hayatının akışının değiştiği anı tam olarak biliyordu. Altı yıl sonra aynı adamla, küçük sırlar ve sessizlik içinde, tezgâhın üzerinde otururken akışın yeniden değişmekte olduğunu anlamaya başlamıştı.

BÖLÜM ON BEŞ

Lyla

Sonraki birkaç gün yatak odasının dışındaki yeni hayatına uyum sağlamakla geçti.

Bir yanda güzel dağların, diğer yanda denizin manzarasına uyanmak onu her gün heyecanlandırıyordu. Yatağın ucunda taze bir kırmızı gül ve küçük notlar bulmak da öyle hissettiriyordu. Her seferinde farklı tepkiler uyandıran notlar oluyordu.

“Piercingleri senin için yaptırdım.” Bu not nefesini kesmişti.

“Horladığını biliyor muydun?” Bu not kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

“Dün giydiğin elbiseyi beğendim.” Bu not hâlâ yanaklarını ısıtıyordu.

Bu böyle devam etti.

Her gün küçük notlar buldu.

Uzun duşların tadını çıkarıyor, küvetle ilişkilendirdiği anılar nedeniyle banyodan kaçınıyordu. Tabletini her şeyi araştırmak için kullanmaya başlamıştı. *“Makarnayı ne kadar süre haşlamalıyım?”* diye araştırmış, *“Tecavüz kurbanlarının tekrar seks yapmak istemesi normal mi?”* diye sormuş, *“En iyi diziler”* başlıklı aramalar yapmıştı. Bulamadığı cevapları Doktor Manson’a soruyordu. Yaşlı adam ona tekrar yakınlık kurmak istemesinin tamamen normal olduğunu söylemişti.

Aramaları çeşitlendikçe hayatı da yeni bir rutine giriyordu. Farklı şeyler denerken resim yapma yeteneği olmadığını, bir-

kaç dakikadan fazla çevrimiçi olmaktan ya da takı yapmaktan hoşlanmadığını öğrenmişti. Sevdiği şeyler yemek pişirmek -daha doğrusu pişirmeyi öğrenmek ve denemek- ve yavaş olmasına rağmen bir şeyler okumaktı. Okumaktan keyif duyduğu kitap kütüphaneden aldığı fiziksel bir kopya da değildi. İnter-netten bulduğu ve Bessie'nin satın almasına yardımcı olduğu bir romandı. “Tecavüze uğramış kadın kahraman” diye arattığında karşısına çıkmıştı. Lyla bu türde çok fazla kitap olmaya-cağından şüphelenmişti ama şaşırtıcı ve trajik bir şekilde vardı. Anlaşılan bir birlikteliğe zorlanmak, dış dünyada bile düşündü-ğünden daha yaygındı.

Okuduğu kitap, bir partide tecavüze uğrayan normal bir ka-dının mücadelesini ve harika bir adamla nasıl aşkı yeniden tat-tığını anlatıyordu. Lyla bazı kısımlarını anlayabiliyordu. Kızın kendini kirli hissettiği, vücudundan nefret ettiği, depresyonda olduğu sahneler ona anlaşıldığını hissettirmişti. Sanki biri ru-huna ulaşmış ve ona böyle hissetmesinin normal olduğunu söy-lemiş gibiydi. Fakat diğer kısımlarla, özellikle de kadın kah-ramanın onu ne kadar sevdiğini ve her sayfada ne kadar güzel olduğunu söyleyen nazik, şefkatli bir adama âşık olduğu kısım-larla bağ kuramıyordu.

Tableti bıraktıktan sonra denize bakarak bunun nasıl bir şey olacağını hayal etti. Yakışıklı, şiddetten uzak, kibar bir adamın onu nazik öpücüklere boğduğunu hayal etti. Hayatının geri ka-lanında onunla birlikte uyuduğunu... Ancak hiçbir şey hisset-medi. Kendisi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, Dainn'le birlikte izlediği filmlerdeki aşkın asla anlayabileceği bir şey olmadığını daha çok fark ediyordu.

Zihnindeki sahne ansızın değişti. Karanlıkta koşarken, var-lığı karanlıktan ibaret bir adam tarafından yakalandığını hayal

etti. Adamın ona sahip olurken yalnızca kendisine ait olduğunu söylediğini, ona güvende ve başka hiçbir canavarın ulaşamayacağı bir yerde hissettirdiğini düşledi. Lyla'nın sevgisini dile getiren iyi bir adama ihtiyacı yoktu. Ona kendisine ait olduğunu söyleyecek karanlık bir şeytana ihtiyacı vardı.

Belki de Dainn o adamdı. Belki de değildi.

Başını iki yana salladı. Kimi kandırıyordu ki? Onun kendisi için doğru adam olduğunu biliyordu. Bu yıllardır böyleydi. Beyni onu buna inanması için eğitmiş olabilir miydi? Muhtemelen öyleydi. Aralarındaki şey makalelerde okuduğu gibi “sağlıklı” bir ilişki miydi? Herhalde değildi. Ancak yine Doktor Manson'ın ona hatırlattığı gibi, diğer insanların “sağlıklı” tanımını onunkini şekillendiremezdi. Lyla'nın deneyimleriyle geçmiş farklıydı. İyileşmesine ve gelişmesine yardım eden her şey onun için sağlıklıydı. Günlerdir edindiği tüm bilgiler düşünmesini sağlıyordu. Böylece farklı düşünceleri takip edebilir, hangisine katılıp hangisine katılmadığına kendisi karar verebilirdi. Yavaş ama emin adımlarla kendini keşfediyordu ve yapabileceği tek şey de buydu. Tezgâhın üzerindeki bıçak bazen hâlâ davetkâr görünse de bunun üzerinde çalışıyordu.

Çalışma odasındaki rahat pelüş koltuktan kalkarak masaya doğru ilerledi. Kendisi için ayırdığı küçük defteri aldı ve yazdığı son sayfayı açtı.

“Akşam yemeği için makarna pişir.”

Her seferinde ufak bir adım.

Doktor Manson'ın önerisi üzerine yapmaya başladığı bir şeydi bu. Her sabah, o gün yapması gereken bir görevi not alıyor ve gün boyunca buna odaklanıyordu. İntihar düşüncelerinin nasıl önlenebileceğine dair faydalı makalelerden birinde de öyle okumuştı. Bu onu dengede tutuyordu. Artık ne zaman ak-

lına gelse defteri açıp o gün yapması gerekenleri kontrol ediyor ve nihayetinde intihar düşüncesi aklından uçup gidiyordu.

Saate baktığında güneşin çoktan battığını gördü. Ardından evin içinde yavaş yavaş hâkimiyet kurmaya başladığı tek yer olan mutfığa yöneldi. Hâlâ bir uzman olmasa da internetten tariflere bakıyor ve bir sebzenin nasıl kesileceğine ya da tavuğun nasıl doğranacağına dair videolar izliyordu. Giderek daha fazla şey denemeye, basit ve temel şeyler konusunda kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı. Ancak yaptıkları yemeklerin tadına şimdiye kadar yalnızca o bakmıştı ve ilk kez gerçek bir sofrayı kurmayı planlıyordu.

Dainn -ona böyle seslenmeye hâlâ alışmaya çalışıyordu- gece geç saatlere kadar eve dönmeyecekti. Yemeklerini birlikte yemeye başlamışlardı ama eğer adam evde değilse, Lyla genellikle yemeğini yiyip uyumaya gidiyordu. Her sabah terasa çıkıp güneşin doğuşunun tadını çıkarmak için sabahın erken saatlerinde uyanmaya başlamıştı. Televizyon karşısında akşam yemeğini yiyene kadar halsiz düşüyordu. Dün gece kanepede uyuyakalmıştı. Fakat adam onu kucağına alıp yatağına götürdüğünde ve yatmasını sağlayıp odadan çıktığında uykunun kollarından ayrılmıştı.

Dainn'i ana yatak odasında istiyordu. Onunla seks yapmak istiyordu ama daha fazlasını da istiyordu. *Çok daha fazlasını.* Kollarında uykuya dalıp, sabah onun yanında uyanmak istiyordu. Gecenin karanlığında onunla konuşmak ve söylediklerini ezberlemek istiyordu. Sabahları onun büyüleyici gözlerini üzerinde hissetmek ve adama istediği tepkileri vermek istiyordu. Onunla her şeyi istiyordu. Belki de aptalcaydı -ki büyük olasılıkla öyleydi- ama Dainn'e sahip olma, onu kollarının arasına alma ve sarılma arzusu teninin altında uzanan daimi bir açlıktı.

Bir yere ait olmak istiyordu.

Bu yüzden işe koyuldu.

Tabletini mutfağın köşesindeki sehpayaya bıraktı ve daha önce yapmış olmasına rağmen bir tarif videosu açıp büyük tavayı çıkardı. Suyu kaynamaya bıraktıktan sonra buzdolabından yumurta, domates, peynir ve tereyağını çıkardı.

Dainn'in Gölge Adam olduğu sırada yaptıklarını bildiği için erken gelmesini beklemiyordu ama evde oturup onu beklemeye de razıydı. Adama başka neler yaptığını ve tüm bu servete nasıl sahip olduğunu, Gölge Adam olmasının sebebini, söz ettiği büyük planın ne olduğunu sormak istiyordu. Fakat adam bu konulara tamamen kapalıydı, o yüzden şimdilik onu kendi haline bırakacaktı.

Videoyu izleyip adımları takip ederken kendini bir şey yaratma hissine kaptırmıştı. Sıfırdan bir şeyler pişirmek gibi basit bir eylem bile içindeki bir yanı rahatlatıyor, onun dışındaki birinin de bu yemeği tadacağını bilmek heyecanlanmasını sağlıyordu.

“Lyla.”

Arkasından gelen sesle etrafında döndü, Nikki ceketini giyiyordu. Bu kız hâlâ ona karşı mesafeli bir tavra sahipti. “Gitmeden önce benden istediğin bir şey var mı?”

Lyla onun evde olduğunu bile bilmiyordu. Bazı temel görgü kurallarını öğrendiği için başını iki yana sallayarak cevap verdi. “Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler.”

Kadının dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ah, kesinlikle iyi bir gece.”

Pekâlâ. Bu garipti.

“Ah, ayrıca... Ne yaparsan yap ama lütfen bu gece seraya gitme,” dedi kadın çıkarken. “Fırtına yaklaşıyor.”

Kızın bunu söyleme biçiminde bir tuhaflık vardı. Lyla'nın midesine günlerdir orada olmayan bir ağırlık yerleşmişti. Morali bozulsada sessizce yemeğini pişirmeye devam etti, mutfaktaki koku ağzını sulandırmıştı. İki tabağı sıcak kalmaları için fırına attı ve kalanını da yine fırına koyduğu bir servis tabağına aktardı. Ardından kullandığı tüm tencere ve tavaları temizleyip kurumaları için bir kenara bıraktı.

Her şey bittikten sonra giyinme odasına gidip sıcak tutan bir tayt ve kazak giydi. Ayaklarına spor ayakkabılarını geçirmesiyle birlikte ana kapıdan çıkmak için hazır hale gelmişti.

Karanlık gökyüzüne bakarken soğuk rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Ay ve yıldızlar bulutların ardına gizlenmişti. Helikopter pistte duruyordu ve çok iyi göremediği bir şeyle örtülmüştü. Diğer taraftaki bahçe karanlıktı. İçinde tek bir ışık yanan sera dışındaki her şey karanlıktı.

Bitkiler camı kapladığı için hiçbir şey göremiyordu. Kazanın kollarını aşağıya, bileklerine doğru çekiştirip hızlı adımlarla seraya doğru yürüdü. Nikki'nin neden oraya gitmemesini söylediğini öğrenmek istiyordu.

Yamacın zemini nispeten düzdü, yalnızca hafif bir eğime sahipti. Bu yolu dakikalar içinde geçerek açık sera kapısına doğru yavaşça ilerledi.

Vücudu kaskatı kesilmişti.

Nikki uzun masanın önünde cıvılcıplaktı ve Dainn'in gömleğini kavramıştı. Adamın elleri ise onun belindeydi.

Gördüğü manzara karşısında damarları buz kesti. Birkaç haftalık mutluluğunu tekrar kaybettiğini fark etmiş, tamamen yerle bir olmuştu. Dainn çatısının altında olduğu onca gün boyunca ona hiç dokunmamıştı. Anlaşılan bunun nedeni zaten biriyle birlikte olmasıydı. Nikki ondan ilk gördüğü anda nefret etmeye başlamıştı çünkü adamla bir ilişkisi vardı.

Tanrı aşkına, o tam bir *aptaldı*.

Nikki'nin ona attığı bakışlar zaferle doluydu. Lyla gözyaşlarını kontrol edemeyerek derin bir nefes verdi.

Dainn'in başı aniden olduğu tarafa döndü ve şeytani gözleri onunla buluştu.

Yalanlar. Ona söyledikleri tek şey buydu. Yalanlar.

Burada *işi bitmişti*. Dainn lanet makarnayı Nikki'yle birlikte yiyebilir ve onun acizliğine gülebilirdi.

Sikerler.

Bu düşünceyle topuklarının üzerinde döndü ve nereye gittiğini umursamadan tepeden aşağı koştu. Aklındaki tek düşünce kaçmaktı. Gözyaşları yüzünden akarken tepkisinin haklı olduğunu biliyordu. Dainn asla ona ait olduğunu söylememişti. Tek söylediği onun kendisine ait olduğuydu. Başkalarıyla birlikte olmadığını hiç söylememişti, tıpkı onun da başkalarıyla birlikte olduğu gibi. Aradaki tek fark ve canını en çok yakan şey, onun hiçbir zaman seçme şansı olmamışken adamın her zaman buna sahip olmasıydı. Bir an için adamın kendisini seçtiğine inanmıştı ama öyle bir şey yoktu.

Plan. Lyla onun planının bir parçasıydı. Adam ona yalnızca mutlu olduğu yanılsamasına kapılıp buna razı gelmesini sağlayacak kadar şey veriyordu.

Aptal, aptal, aptal.

Bir şekilde köye ulaşacak ve tüm bu duygusal karmaşadan uzak bir yere, *herhangi bir yere* otostop çekecekti.

Adımları yokuş aşağı giderken hızlandı. Alışık olmadığı tempo yüzünden ciğerleri ve bacakları yanarken güçlü bir şey onu arkasından yakalamıştı.

Yere yığılırken vahşi bir hayvanla karşılaştığı düşüncesiyle boğazından bir çığlık kaçtı. Sırtındaki ağırlık her neyse son anda dönerek onu yere çarpmaktan kurtarmıştı.

Nabızı kulaklarında atıyordu. Nefesini tutup altındaki ağırlıktan kurtulmak için çabaladı. Fakat ellerinin arkasında kenetlendiğini ve sert bir elin çenesini sıkıca kavradığını hissetmişti. Aniden gözleri şeytaninkilerle buluştu.

“*Kahretsin, neler oluyor, Lyla?*”

Adamın ses tonu karşısında kaskatı kesildi. Ona her zaman *flamma* diye seslenmesine rağmen şimdi ismini kullanması kızgın olduğunu gösteriyordu. Fakat bu adam asla kızgın olmazdı, en azından ona karşı...

Gök gürültüsü onu yine fırtınanın yaklaştığı bir gecede ormanda yaşadıkları ilk karşılaşmaya geri götürmüştü. Hayatının değiştiği o ana. Dainn’e bakarken haftalarca, aylarca, *yıllarca* içinde tuttuğu her şey bir anda üstüne yıkıldı.

İncindiği, aşağılandığı, bir şey için umutlandığı ve o umudun öldüğü her an. Tavana bakıp çatlakları saydığı, uyuyana kadar ağladığı her an. Adama kendinden bir parça verdiği ama sonunda kendini bir kenara atılmış hissettiği her an. Artık kim olduğunu bile bilmeyene kadar parçalarını kaybettiği her an.

Her. Kahrolası. An.

Her. Kahrolası. Şey.

Her. Kahrolası. Sefer.

İçindeki her şey darmadağın oldu, yıkıldı ve parçalara ayrıldı.

Lyla *paramparça* olmuştu.

Omuzlarının ve çenesinin titrediğini, yanağındaki eski göz yaşlarına diğerlerinin de katıldığını hissedebiliyordu. Başını geriye doğru atarak acısını gökyüzüne haykırdı.

Muhteşem hissettirmişti.

Çılgılık üzerine çılgılık atmaya devam etti. Boğazı düğümlenene kadar çılgılık attı, ağladı ve çırpındı. Ne kadar sürdüğünü bilmediği dakikalar ve saatler boyunca devam etti. Daha fazla

dayanamayana, nefesi kesilene ve hıçkırmaya başlayana dek ağladı.

Kara delik zihninin içinde giderek büyüyor, tekrar içine düşmesini istiyordu. Kendini ona bıraktığında canı yanmıyordu. Hiçlik onu tüketirken içini parçalayan acıyı hayatı boyunca hiç hissetmemişti. Bir süreliğine de olsa bu boşluğun getirdiği uyuşukluğu isterken yavaşça ona yenik düştüğünü hissetti.

“Şşt. Sorun yok, *flamma*. Geçti. Şşt. Güvendesin.”

Kelimeler bilincine nüfuz etti. Kulağına fısıldanan ve onu kara delikten uzaklaştıran bir dizi kelimeydi.

Lyla ona direnip uyuşmayı bekleyerek gözlerini kapalı tuttu.

“Benim güzel kızım,” diye fısıldadı adam. Onu kurtarmak için kullandığı ses baştan çıkarıcı ve cezbediciydi. “Çok yumuşak, çok kırılgan, çok yaralı. Canın yanıyor, değil mi?”

Evet, yanıyordu. Lyla acı çekiyor ve nasıl iyileşeceğini bilmiyordu. Daha iyiye gittiğini düşünmüştü ama hepsi bir yanılsamadan ibaretti. Hiç iyileşebilecek miydi? Canının yanmadığı bir gün olacak mıydı?

“Bir daha birinin seni incitmesine izin vereceğime tüm dünyayı alevlere boğarım.”

Şiddet dolu bu karanlık yemin kara deliğin bir adım geri çekilmesine neden oldu.

“Bana gözlerini göster, *flamma*. İçlerindeki ateşi görmek istiyorum. Göster onları bana.”

İki farklı güç içinde savaşıyordu. Kara delik zihnini hiçliğe sürüklüyor, şeytan ise bırakmayı reddederek onu sıkıca tutuyordu.

Elleri aniden serbest kaldı.

Gözleri hızla açıldı. Vücudundaki sert dokunuşun ansızın kaybolması dengesini bozmuştu.

Adam ayağa kalkarken o da gözlerini kırptırdı. Dainn eğilip onu kollarına aldı ve Lyla'yı göğsüne çekip eve doğru taşımaya başladı.

Ara sıra hıçkırır da girdiği psikolojik durumdan sıyrılıp yavaşça gerçekliğe dönmeye başlamıştı, aniden yükselen duygularını ya da aşırı tepkisini anlayamıyordu. Aşırı tepki vermişti, değil mi? Onu tamamen giyinik halde çıplak bir kadınla bulmuş ve aklına gelen ilk şeyi yapıp kaçmıştı. Duruma şüpheyle yaklaşmamış, adamın neler olup bittiğini sakince açıklamasını beklememiş, hatta tek kelime etmesine bile izin vermemişti.

Ardından bir ölüm perisi gibi çılgınlık atarak hiçliğin ortasında sinir krizi geçirmeye başlamıştı.

Çok iyi gidiyordu, artık çok daha iyiydi. Neden böyle olduğunu anlamıyordu.

Dainn tekrar böyle bir şeye şahit olduğu, ne kadar arızalı ve kusurlu olduğunu gördüğü için utanmıştı. Yüzünü adamın boynuna saklarken vücudu titriyordu.

Geri dönüş yolu tam bir sessizlik içinde geçti. Bu süre içinde kalp atışlarını düzene koymayı başarmıştı.

Seranın biraz ilerisine kadar geldiklerinde soğuk ve iri yağmur damlaları dökülmeye başladı.

“Sıkı tutun,” diye tembihledi Dainn. Sonra onu bir anda omzunun üzerine attı ve dünyasının baş aşağı dönmesine sebep oldu. Adam eve doğru koşarken Lyla onun ceketine tutundu, sağanak saniyeler içinde ikisini de sıırıslam etmişti.

Dainn verandada vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve onu içeriye, ana banyoya kadar taşıdı.

Lyla'yı yavaşça yere bırakırken ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırmayı ihmal etmedi. Adamın gözleri şimdiye kadar onda hiç görmediği bir şefkatle doluydu.

“Kıyafetlerini çıkar.” Bunu söyledikten sonra onu banyoda tek başına bırakıp gitti.

Kafası karışmış bir halde adamın dediğini yaptı. Islak giysilerini zeminin bir köşesine bıraktı ve titrek bir nefes alıp yüzüne su çarptı.

Onun aşırılığı, adamın ise eksikliği düşünüldüğünde ikisi de duygular konusunda berbattı. Bu geceki gibi bir şeyin tekrarlanmaması için aradaki boşluğu kapatması ya da en azından kapatmayı denemesi gerekiyordu. Gerçi bu durum muhtemelen tekrarlanacaktı. Doktor Manson bunun olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Fakat kendini öyle güvende hissediyordu ki, bu kriz onu gafil avlamıştı. En azından bu kadar sık tekrarlanmamasını umabilirdi. Çünkü böyle anlarda kendini çıplak hissediyor, kapanmakta olan yaraları yeniden açılıyordu. Bu her başına geldiğinde parçalarını birleştirmeyi denemek için sıfırdan başlamak zorunda kalacak, her seferinde yarayı daha derin ve daha kötü hale getirecekti.

Çıplak bir şekilde yatak odasına doğru yürüdü. Kendini bir anda dışarı çıkmadan önce yatağına koyduğu ipeksi yeşil takımı giyerken bulmuştu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdiğinde doğal dalgalarına dönüşmeye başladıklarını fark etti. Ardından oturma alanına adımını attı.

Mutfaktan yıllar önce yapmış gibi hissettiği makarnanın kokusu yayılıyordu.

Burnunu takip ederek yavaş yavaş kendine ait kıldığı alana girdi ve Dainn'i yemek masasında otururken buldu. Evde olmayı sevdiği gibi yine eşofmanlarının içindeydi ancak üstü tamamen çıplaktı. Islak saçları loş ışıktaki parlıyordu.

Lyla'nın fırına koyduğu tabaklar şimdi iki bardak suyla birlikte masadaydı.

“Otur.”

Hem yemeği kendi yaptığı hem de sinir krizi geçirdiği için aniden gerilmişti. Sessizce adamın sağ tarafına oturduğunda kafasını eğip çenesini boynuna gömdü.

“Bu gece ne oldu?”

Adamın alçak ama net sözleriyle ona baktı. Dudaklarını ısılatırken sonunda dürüst ve gerçek bir iletişimin kapısını aralama cesaretini bulmuştu. Bu yine savunmasız kalacağı anlamına geliyordu ancak bu noktada kaybedecek fazla bir şeyi yoktu.

“Onu orada... seninle görmek... bir şeyleri tetikledi,” diye itiraf etti duraksayarak.

Dainn suyundan bir yudum aldı, tabağına henüz dokunmamıştı. Lyla onun alkolden pek hoşlanmadığını biliyordu. Kendisi de pek hoşlanmıyordu ve önündeki su bardağından adamın bunu fark ettiğini anlamıştı.

“Ne hissettin?” Çift renkli büyüleyici gözleri onu tuzağına çekiyordu. *Ne hissetmişti?* Dainn duyguları onun gibi deneyimlemiyordu. Bu yüzden hislerini anlatmasını istemesi kalbinin hızla çarpmasına neden olmuştu.

“Öfkeli...” Durup adama bakarken yutkundu. “Hissettim. Çok, çok öfkeli.”

Hafifçe ona doğru eğilerek, “Neden?” diye üsteledi Dainn.

“Çünkü onu seçtiğini zannettim.” Sesi kelimeleriyle birlikte dalgalandı. “Beni yedekte tutup aptal yerine koyduğunu, bana küçük şeyler verip ona *her şeyi* verdiğini düşündüm. Öfkelen-dim. Kırıldım. Kışkandım.”

“Neden?” dedi adam. Konunun peşini bırakmıyordu.

“Çünkü sen benimsin!” Lyla ellerini masaya vurarak ayaklandı. “Bu dünyada bana ait olan tek kişi, tek şey sensin!” Göğsü kabarırken sertçe adama baktı. “*Benim* katilim, *benim*

takipçim, *benim* sevgilim. Saplantını bir başkasıyla paylaştığını düşünmek midemi bulandırıyor. Benim üzerimde bir gücün var. Duymak istediğin şey bu mu? Kahrolası aptal kalbim sana inanıyor, o yüzden de beni sahiplendiğin gerçeğiyle aptala döndüm! Bunu mu duymak istiyorsun?”

Dainn memnuniyet dolu bir ifadeyle arkasına yaslandı. Lyla ona bakmaya devam ediyordu.

“*Flamma.*”

Tek bir kelime. Yalnızca tek bir kelimeyle dünyada her şey bir anlığına yoluna girmiş gibiydi. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Tekrar yerine oturup bardağındaki suyu yudumlarken adamın onu izlediğinin farkındaydı.

“Kalbin aptal değil.” Dainn’in sessiz sözleriyle tekrar ona doğru baktı. “Hassas, evet. Ama aptal değil. Bence mantığın tam aksini söylerken bile bana inanman oldukça akıllıca.”

Lyla ne cevap vereceğini bilemiyordu.

“Altı yıldır kimse olmadı, Lyla.”

Bu sözlerle birlikte sandalyesinde doğruldu, yüzüne bariz bir şüphe yerleşmişti.

Adamın dudakları seğirdi. “İnanıp inanmamak sana kalmış ama gerçek gerçektir. Altı yıldır kimseyi becermedim. Altı yıldır senin dışında kimseye dokunmadım. Hayatımda hiçbir kadını dudağından öpmedim. Bunun bir anlamı olduğunu hiç düşünmedim.”

Lyla hayretle ona baktı. “Anlayamıyorum.”

Adam omuz silkmekle yetindi. “Başka herhangi bir kadın senin yerini tutamazdı ve uğraşmanın anlamını da göremedim. Şimdi söyle bana, sana yalan mı söylüyorum?”

Adam düşüncelerini tartması için ona zaman tanırken Lyla karşısındaki ifadesiz yüzü inceledi. Zihni adamın onu manipüle

ediyor olabileceğini, tuzaklarına daha kolay düşmesi için duymak istediği şeyleri söylediğini fısıldıyordu. Fakat kalbi, göğsünde atan o aptal organ başka bir şey söylüyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı. Adamın kimseyle birlikte olmadığı gerçeğiyle sarsılmıştı.

“Aferin kızıma.”

“Ben de kimseyi öpmedim, en azından kendi isteğimle.”

İtirafı aralarına düştüğünde adamın dudaklarına baktığını gördü. “O zaman bunu yapmak istediğinde dudakların benim olacak.”

Lyla bir iç çekti.

Makarna tabağına bakıp yavaşça ilk lokmasını aldı. Tadı ona oldukça güzel gelmişti ama damak tadının güvenilir olup olmadığını bilmiyordu. Dainn’in bir lokma almasını izlerken çatalını sıkıca kavradı.

Adamın yüzünde hiçbir tepki yoktu. Yavaşça çiğnedi ve gözlerini ona çevirmeden önce tabağına baktı. “Bunu sen mi yaptın?”

Lyla’nın sinirleri karnında uçuşuyordu. “Evet. Yapmadan önce bir video izledim ve daha küçük porsiyonlarla birkaç kez denedim. Ben...” diyerek duraksadı. “Bizim için güzel bir yemek hazırlamak istedim.” Gözlerini aşağıya doğru çevirdi.

Dainn’in eli çenesini kavrayıp başını tekrar yukarı kaldırdı. “Ne zaman istersen bize yemek yapabilirsin. Bu konuda yeteneklisin.”

“Beğendin mi?” Neden adamın onayına ihtiyaç duyduğunu, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu ama öyleydi işte.

“Evet.”

Kendine güveni artarken rahat bir nefes aldı. “*Bu konuda yeteneklisin.*” Lyla bir konuda iyiydi.

Yemek huzurlu bir sessizlik içinde devam etti.

Lyla o anda tamamen içten, dürüst ve açık hissediyordu. Bu yüzden adama her seferinde elinde kalan tek şeyi sorma riskini almaya karar verdi. “O... o iyi mi?”

Son lokmasını bitirip her iki tabağı da lavaboya götürerek ıslatan adamı izledi. Ardından eline bir havlu aldı ve Dainn’in yanında durup cevap vermesini bekledi.

“Evet, iyi.”

İçinde varlığını fark etmediği ağır his biraz hafıflemişti. “Ona göz kulak oluyorsun, değil mi?” diye sordu. Küçük sırlarını koruduğunu, onunla ilgilendiğini bilmek istiyordu.

“Oluyorum. Tıpkı sana da göz kulak olduğum gibi.”

Lyla’nın içi huzurla dolmuştu. Gölge Adam birini kollamaya karar verdiğiğinde, o kişi güvende olurdu.

Duygularına yenik düşerken düşüncesizce adamın arkasına geçti ve kollarını gövdesine sardı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı sırtına doğru. Sesi öylesine titriyordu ki, göğsünün duygularla dolup taşıtığını hissedebiliyordu. “Çok teşekkür ederim.”

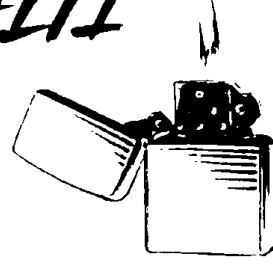
Dainn kollarının arasında dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı. Onunkileri bulan çift renkli gözleri parlıyordu. “Senin için her şeyi yaparım.”

Olabilecek en nazik şekilde burunlarını birbirine bastırdı. Bu his tüm vücudunu yakıp geçmişti. Lyla hiç birisi tarafından kucaklandığını ya da kendini o anki kadar güvende hissettiğini hatırlamıyordu.

“Sarıl bana, lütfen.”

Dainn’in elleri etrafında sıkılaşıp onu kendine çekerken Lyla da yüzünü adamın boynuna gömdü. Burnu onun kendine özgü erkeksi kokusuyla, vücudu sıcaklığıyla dolmuştu. Dainn de ona sıkıca sarılıyordu. Lyla adamın kalp atışlarını dinlerken neredeyse onun da kendisi gibi hissettiğine inanacaktı.

BÖLÜM ON ALTI

Dainn

Lyla'ya gerçekte kim olduğundan ve ağabeyinden bahsetmeliydi. Ancak kadın henüz hazır değildi. Zihni, hayatı ve gerçeklikle boğuşurken böyle bir şey onu yıkabilirdi. Bu konuyu Doktor Manson'a açmış, geçmişini öğrenmenin ilerlemesine yardımcı olup olmayacağını sormuştu. Psikolog şu an için buna karşı çıkıyordu. Lyla fazla kırılgan bir dönemden geçiyordu. Hâlâ acı çekiyor ve iyileşiyordu. Lyla'nın gerçeği öğrendiğinde bununla başa çıkmaya tamamen hazır olmasına ihtiyacı vardı.

Bencil davrandığını inkâr edemezdi. Lyla'nın bir ailesi, yirmi yılı aşkın süredir onu arayan bir ağabeyi olduğunu öğrendikten sonra bir noktada gideceğini biliyordu. Kızın kendi isteğiyle ona geri döneceğinden emin olana dek buna izin veremezdi. Çünkü diğer seçenek, onu Caine'in elinden kaçırmaması ve tüm grubu kendisine düşman etmesi anlamına geliyordu. Aralarında çıkacak bir düşmanlık umurunda olmasa da, sürtüşmenin sonunda yalnızca Lyla zarar görürdü. O yüzden bundan kaçınmayı tercih ediyordu. Genç kadının incinmesinden hoşlanmıyordu.

Tristan ve Morana'nın, Doktor Manson'ın eski öğrencilerinden biri olan çocuk psikoloğuyla konuşmalarını gölgelerin içinden seyretti. Bu doktoru karşılarına Gölge Adam'ın çıkarıldığından haberleri bile yoktu elbette. Morana sevgilisinden çok daha coşkuyla dinliyormuş gibi görünüyordu. Dainn bu kadın-

dan başka bir insandan ne kadar hoşlanabilirse o kadar çok hoşlanıyordu. Kendi başının çaresine bakmasını bilen, zeki kararlı ve inatçı bir kadındı o. Bu özelliklerin hepsine saygı duyardı. İnsanları manipüle etmeyi ilginç kılan şey de buydu. Ayrıca bu kadın içten görünüyordu. Dainn bundan memnundu çünkü Tristan kesinlikle karşısındaki en büyük tehditti. Sebebi daha güçlü ya da daha ölümcül olması değildi. Asıl sorun, Lyla'nın arzuladığı bir yakınlığa ve bağlılığa sahip olmasıydı. Daha iyi biri, genç kadının gitmesine ve başka biriyle mutluluğu bulmasına izin verirdi. Daha iyi bir adam, arzuladıklarına sahip olabilmesi için onu özgür bırakırdı.

Ancak o *daha iyi bir adam* değildi. Siktir... o iyi bir adam bile sayılmazdı.

Belki bir zamanlar onu bırakabilirdi ama artık bu mümkün değildi. Lyla'nın ondan kaçmasının, sahip olduğunu bile bilmediği içindeki hayvanı uyandırmasının ardından bu imkânsızdı. Kollarında paramparça olan kadının toparlanmasına izin vermişken olmazdı. Lyla ona kendinden bir parça daha vermiş ve bunu güvende tutacağına inanmışken olmazdı. Lyla özel biriymiş gibi ona yemek pişirmiş, sarılmaya değer biriymiş gibi onu kucaklamış, onun gibi bir ölüm iblisinin hiç görmediği ve kesinlikle hak etmediği duygularla gözlerine bakmıştı.

Hepsi küçük şeylerdi. Çayı bulamadığı için mutfakta sinir krizi geçirmesi ve sonra kendini yeniden toparlaması. Öğrenmeye ve kendisi için sürekli daha iyi olmaya aç olması. Dainn'i affetmesi ve onu duvarlarının içine alması. Adamın üzerinde hak iddia etmesi ve dokunuşunu arzulaması. Onun için öldürdüğü insanları anlattığında kaçmaması ve olduğu ruhsuz adamı hassas kalbine kabul etmesi. Ona kaçamak bakışlar atması ve tişörtlerine yaptığı gibi ruhunun parçalarını da çalması.

Kahretsin ki onu bırakmasının hiçbir yolu yoktu.

Takıntısını çoktan geride bırakıp yepyeni bir boyuta geçmişti. Tanımadığı bir boyuttu. Artık her şey *çok daha fazlasıydı*.

Daha saplantılı. Daha yoğun. Daha sahiplenici. *Daha fazlası*.

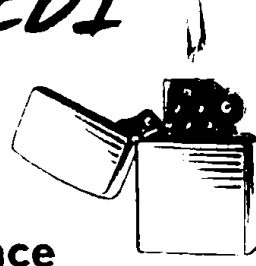
Önceden onun için dünyayı yakmaya hazır olsa bile, şimdi neden olacağı yıkımın yanında o planlar hiçbir şey sayılırdı.

Genç kadını Tristan'dan uzak tutmak gibi bir planı yoktu. Ama zamanı geldiğinde, Lyla'nın onu arkasında bırakmayacağından da emin olması gerekiyordu.

Böyle bir şey gerçekleşirse, dünya onun yapacaklarına asla hazır olamazdı.

BÖLÜM ON YEDİ

Lyla, Altı Yıl Önce

Gökyüzünde şimşekler çaktı. Lyla kucağında battaniyeye sarılı küçük bir kundakla koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Ciğerleri yanıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanıyordu. Bacaklarının arası ağrı içindeydi ve kanaması olduğuna kesinlikle emindi ama başka bir şansı olmayacaktı.

Kucağındaki bebek sarsıldığı için ağlıyordu.

Lyla da onunla birlikte ağlıyordu.

Korkunç, dehşet verici bir eylemden doğan bu güzel çocuğu dokuz ay boyunca karnında taşımış ve onu buradan çıkaracağına dair kendine yemin etmişti. Bu cehennemde doğan çocuklara ne yaptıklarını, daha doğru dürüst konuşmaya başlamadan önce onları alıp nasıl yetiştirdiklerini biliyordu. Ne olursa olsun, çocuğunun yaşadığı bu cehennemde büyümeyeceğine yemin etmişti. Bir şekilde... *bir şekilde* onu buradan çıkaracak ya da denerken ölecekti.

Bacaklarının arasındaki sızı artıp doğum sonrası bitkinliği başını döndürürken bunun gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Fakat eğer ölmesi gerekiyorsa, oğlunu güvenli bir yere götürdükten sonra ölecekti. Tek yapması gereken adamların kullandığı ana yollardan uzak durmak ve başka bir yola sapmaktı. Dünyada ona yardım edebilecek birileri olmaydı.

Nefes almak için duraksarken bir ağaca yaslandı ve küçük

oğlunu biraz olsun sakinleştirmek için kollarında salladı. Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu, iyi bir anne olup olamayacağından bile emin değildi. Ancak bebeğine verebileceği tek bir şey vardı ve onun uğruna ölümü göze alabilirdi.

Bir süreliğine kundağa sarılıp derin nefesler aldı ve nereye gideceğini bulmak için etrafı inceledi.

Birkaç dakikadan fazla dinlenemeyeceğini, korumaların çoktan ormanı aramaya başlamış olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilerek tekrar koşmaya başladı. Ayakkabılarının ince tabanları onu neredeyse hiç korumuyordu. Ayakları su toplayacaktı ama bebeği güvende olacaksa buna değerdii.

Götür onu. Götür onu. Götür onu.

Bu sözleri zihninde bir mantra gibi tekrarlıyordu. Bacaklarının arasındaki kanı hissederek koşmaya devam ederken nihayet ormanın seyreldiğini fark etti. Bu yakınlarda bir yerleşim yeri olduğu anlamına geliyordu. Belki de orada yardım bulabilirdi. Bu düşünce içini enerjiyle doldurdu. Hızla ormanın bir tür caddeye uzandığı yere doğru ilerledi.

Soluklanmak için tekrar durduğunda telaşla etrafına bakındı.

Etrafında sokak ya da binadan başka bir şey yoktu ve yolda bir araba dolaşıyordu. Bunun yerleşkenin güvenlik araçlarından biri olduğunu hemen anlamıştı. Devriye geziyor, muhtemelen onu arıyorlardı.

Ağaçların gölgelerine doğru geri çekilip tekrar koşmak için döndüğünde sert bir şeye çarptı.

Halsizlik, susuzluk ve kan kaybından başı dönmeye başlamıştı. Yere yığılacakken kolları içgüdüsel olarak kundaktaki oğlunun etrafında sıkılaştı. Tam o sırada iki büyük el beline kenetlenerek onu yakaladı.

“Yavaş ol, küçük kız.”

Duyduğu sesle birlikte kafasını kaldırdığında, muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında olan uzun boylu bir adamın uyumsuz gözlerle ona baktığını gördü.

Daha önce hiç kimsede böyle gözler görmemişti.

“Bana yardım et,” diye mırıldandı kuru boğazına rağmen. Ağırılığı tamamen adamın üzerine yığılmıştı. “Bana yardım et, lütfen.”

Adam ona *doğru dürüst bakmadan* önce bile vücudu gözle görülür bir şekilde ürpermişti.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu genç adam. Ses tonundaki ciddiyet sayesinde Lyla verdiği karardan biraz daha emin olmaya başlıyordu. Adamı olabildiğince incelediğinde içgüdüleri ona güvenmesini söylemişti.

Kollarındaki kundağı kaldırarak konuştu. “Al onu. Buradan götür, sevgi ve ilgiyle büyüyeceği güvenli bir yere götür. Lütfen. Benim için geliyorlar ve beni bulduklarında onun gitmiş olması gerekiyor. Lütfen, lütfen, lütfen...”

Adamın birbirinden farklı gözleri ince battaniyeye sarılmış bebeğe kaydı. “Senin oğlun mu?”

Lyla başını sallarken gözleri tekrar yaşardı. Daha iyi bir yaşam şansı için bebeğinden vazgeçmenin acısı seve seve taşıyacağı bir yükü.

Adam ona daha derinden baktı. Öyle derin bakışları vardı ki, Lyla onun ruhunu gördüğünü hissetmişti.

“Çocuğun konusunda bana güvenebilir misin?”

Bu soruyla duraksadı. Fakat içgüdüleri, en başta bebeğiyle birlikte kaçmasına neden olan sezgileri sabit ve sarsılmaz kalmayı sürdürüyordu.

Son bir kez kucakladıktan sonra titreyen çenesiyle bebeğinin alnına bir öpücük kondurdu ve onu adama teslim etti.

“Güveniyorum. Ama bana söz ver...” dedi haykırarak. İçi acıyla dolarken sözü yarıda kesilmişti. Derin bir nefes alarak devam etti. “Onu güvende tutacağına söz ver. Eğer onu koruyamazsan, oğlumu onu sevecek birine ver. Bana söz ver.”

Gök gürültüsü bulutları yararak gürlerken acısı da adeta onunla birlikte yankılanmıştı.

Adam bebeği kollarının arasına aldı. Başını yana eğerken hayranlığa yakın bir ifadeyle Lyla’ya bakıyordu.

“Söz veriyorum. O güvende olacak.”

Dizleri rahatlayarak büküldüğünde adam bir kolunu beline doladı ve onu kavrarken diğer eliyle de bebeğini tuttu. Adamın güçlü kolu onu darmadağın etmişti. Yabancı adamın göğsünde histerik bir şekilde ağlamaya başladı. Ceketinin yakalarına tutunup kaybettiği her şeye ve bulduğu beklenmedik desteğe ağladı.

“Adın ne, *flamma*?” diye sordu adam usulca. Lyla ne demek istediğini bilmeseydi de kullandığı kelimeye şaşırarak ona baktı.

“Lyla.”

“*Sonsuz gece.*”

Adının anlamı bu muydu? Sonsuz gece miydi? Kahrolası hayatına nasıl da uyuyordu.

Ormandan yükselen bir bağırtıyla hızla doğruldu.

“Lütfen git,” dedi aceleyle. “Götür onu. Şimdi!”

Gözleri battaniyelerin arasındaki yuvarlak yüze kaydı. Oğlunu bir daha görüp göremeyeceğini, kaderinin ne olacağını bilmiyordu. Fakat elindeki tek seçeneğe güvenerek bebeğini yanaklarından öpmek için eğildiğinde acısı içini yakıp geçmişti.

“Güvende olacaksın, küçük Xander,” diye mırıldandı onun yumuşak yanaklarına karşı. “Güçlü ol. Çok sevil, benim güzel bebeğim.”

Adam uzun bir süre kıpırdamadan durup onun vedalaşmasını izledi. Ardından topuklarının üzerinde döndü ve Lyla’nın bu dünyada sevdiği tek şeyle birlikte karanlığa doğru yürüdü.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ALEVLER

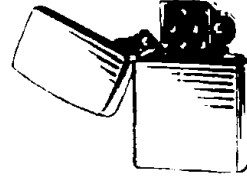
Önce kül olmadıysan nasıl yeniden doğabilirsin?

–Friedrich Nietzsche

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitaap>**

BÖLÜM ON SEKİZ

Lyla, Günümüz

Rüyasından irkilerek uyandı. Dışarıda gök gürlerken kalbi hızla çarpıyordu. Fırtınalardan nefret ederdi. Çocukken onu korkutuyorlardı ve bir yetişkin olarak ona en değerli hazinesini, oğlunu kaybettiği geceyi hatırlatıyorlardı.

Kulüpteki adamlardan biri onu hamile bıraktığında neredeyse on sekiz yaşındaydı ve bebek bir tecavüzün sonucu olsa da onun çocuğuydu. Aylarını onunla bağ kurarak, onu severek, onunla konuşarak ve onun kendisini asla tanıyamayacağını kabullenerek geçirmişti. Doğuma girdiği gece de bir fırtına vardı. Saatler süren akıl almaz bir acının ardından oğlu çığlık çığlığa dünyaya gelmişti.

Doktor onu temizleyip emzirmesi için kundaklamış ama Lyla bunu yapmamıştı. Fırtınayı gördüğü anda tek düşünebildiği şey arazideki insanların çoğunun sığınakta olacağıydı. Bu yüzden yalnızca kaçmıştı.

Doğruca ikisinin de hayatını değiştirecek olan adamın kollarına koşmuştu.

O geceden sonra onu bir daha görmeyi ummuyordu. Fakat bir haftadan kısa bir süre sonra, adam çalıştığı yere gelmişti.

Sonra tekrar.

Ve tekrar.

Hayatında kalıcı bir yer edinip kasırgada bir çapa, dalgalara karşı bir kaya olana kadar. Arkasında onu incitmeye çalışan

herkesin cesetlerini bırakmaya başlayana kadar. Onun tüm kırık parçalarını kendi parçası olarak sahiplenene kadar gelmeye devam etmişti.

Lyla bu gece rüyasında neden tanıştıkları günü gördüğünü merak ediyordu. Sebebi fırtına, Xander'dan ilk kez bahsetmesi ya da Dainn'in onu tıpkı o geceki gibi kollarına alması olabildi. Nedeni ne olursa olsun, saf ve katıksız bir arzu onu alt ediyordu.

Daha fazla dayanamayarak sessizce kapıya doğru ilerledi. Dışarı çıkıp misafir odasına giderken kalbi hızla çarpsa da kendine bunun *doğru* olduğunu söylüyordu. Yıllar önce adama güvenmesini sağlayan içgüdüleri bunu tekrar yapmasını söylüyordu.

Kapıya yaklaştığında derin bir nefes aldı ve kolu çevirdi. Yalnızca adamın uyuyup uyumadığına bir bakmak istiyordu.

Uyuyordu.

Bir kolunu başının arkasına, diğerini de karnının üzerine atmıştı. Gözleri kapalıydı, yüzü huzurla doluydu.

Kapıda durup sadece onu izledi. İçindeki arzu tam bir karışaydı.

Sessizce, hiç gürültü çıkarmadan odaya girdi ve yatağın etrafından dolaştı. Gözleri adamın dışarıdan gelen ışıkla aydınlanan yüzündeydi.

Bu adam ne kadar karanlık, tehlikeli ve kusurlu olursa olsun ona aitti.

Yavaşça eğildi ve dudaklarını bir saniyeliğine adamın dudaklarına bastırdı. Geri çekilmeden önce yüzüne değen yumuşak dudaklarından çıkan nefesi hissetmişti.

Gitmek için arkasını döndüğü sırada bileğini çelik gibi bir el kavradı. Uyanan adamın gözleri tetikte ve yoğun bir şekilde

ona bakıyordu. Bu manzara karşısında kalbi delicesine çarpma-ya başlamıştı.

Adam sabırla onun sessizliği bozmasını bekliyordu. Lyla bir an sonra derinlerinde bir cesaret bularak bunu yaptı.

“Beni senin yap.”

Dainn uzandığı yataktan doğruldu. Ardından sanki bunu bekliyormuş gibi tek bir hareketle onu kollarına aldı. Lyla omuzlarını kavrarken adam çoktan ana yatak odasına doğru yola çıkmıştı.

Oda karanlıktı, yalnızca cam kapılardan içeri süzülen ay ışığı mekânı aydınlatıyordu.

Lyla rüyasının ve son birkaç günde, hatta son birkaç yılda hissettiklerinin sarhoşluğuyla başını eğdi. Ay ışığında ona, ruhunun sahibi olan karanlık şeytana baktı.

“Dün bir kitap okuyordum,” diye fısıldadı aralarındaki boşluğa. Bunu nasıl daha iyi ifade edebileceğini bilmiyordu. “Hikâyedeki adam kadını buluyor ve onunla sevişeceğini söylüyordu.” Devam etmeden önce yutkundu. “Bu gece benimle sevişir misin?”

Gözlerindeki ciddiyeti, yüzündeki sevgi açlığını, sesindeki yakınlık arzusunu adamın görebildiğini biliyordu. Dainn onu kucağından indirirken, “Adam onunla nasıl sevişti?” diye mırıldandı. Lyla bir adım geri atarken o bir adım öne çıkmıştı.

Lyla ilk gördüğü andan beri onu esir alan gözlere baktı ve kalbinin en derin arzusunu dile getirdi.

“Onun ruhuna dokundu.”

Dainn çenesini kavrayıp onu ayak parmaklarının üzerinde yükselene dek yukarı çekti. Şimdi dudakları ondan bir nefes uzaktaydı. Lyla adamın daha önce hiç öpüşmediği için mi, yoksa öpüşmeyi hiç istemediği için mi aralarındaki mesafeyi

kapatmadığını bilmiyordu. Buna rağmen öylece beklemeye devam etti. Uzun bir süre birbirlerinin nefeslerini soludular. Dainn sonunda öne doğru eğilip dudaklarını hafif bir öpücükle birbirine bastırdı. Öyle hafıftı ki, Lyla daha fazlasını elde etmek için kıvranıyordu.

“Eğer bunu yaparsak,” dedi sessizce dudaklarına karşı. “Senin her şeyinde sonuncun olacağım. Bunu seçersen olduğum her şeyi, her çarpık, dengesiz, saplantılı parçamı seçmiş olacaksın. Bunu seçersen, kahretsin ki gitmene asla izin vermeyeceğim. Anladın mı?”

Lyla gözlerini kapattı. “Anladım.”

Bu kelime dudaklarından dökülür dökülmez, adamın ağzı onunkinin üzerine kapandı.

Nane şekeri. Kahve. *Dainn*.

Parmak uçlarında yapabildiği kadar yükseldi ve ellerini adamın omzuna sardı. Dainn’in bir eli çenesindeydi, diğeri de kalçasında durarak onu dik tutuyordu. Geri çekildiğinde adamın gözlerinin karardığını gördü. Şiddetle ona bakarken açık renk olan gözbebeği büyümüştü. Bir an sonra tekrar ileri atıldı ve onu tek eliyle kaldırıp dolap kapısına yaslanacak şekilde çevirdi. Lyla bacaklarını adamın etrafına sarmış, o dudaklarını yağmalarken eşofmanının içindeki sert çıkıntıya sürtünmeye başlamıştı. Dainn’in tadı ağzına karışırken dudakları aralandı.

Ardından çekingen bir şekilde dilini onunkine değdirdi.

O an hiç beklenmedik bir şey oldu.

Adam *sarsıldı*.

Tüm vücudu kontrolsüzce titredi.

Lyla geri çekilirken adamın gözleri üzerindeydi. Bakışlarında daha önce hiç görmediği, kendini kaybetmiş gibi görünmesine sebep olan bir ifade vardı. “Bir kez daha yap,” dedi adam.

Lyla nabzının tüm vücudunda attığını hissediyordu. İnce kumaşın altındaki meme uçları adamın göğsüne karşı sertleşirken bedenini ona daha çok bastırdı. Elini saçlarının arasına soktu ve Dainn'i kendine doğru çekti.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken adam da onun dudaklarını şiddetle emdiği için kadınlığı aletine karşı zonkluyordu. Vücudu kıvranmaya ve alevler içine yayılmaya başlamıştı.

Uzun bir süre orada durup öpüştüler, deneyimlediler, tattılar ve birbirlerinin dudaklarını tanıdılar. Dilleri birbirlerinin üzerinde kayarken adam tekrar sarsılmış, Lyla ise titreşimlerini doğrudan bacaklarının arasında hissetmişti. Dainn'in verdiği bu içgüdüsel tepkilerden sorumlu olduğunu biliyordu. Birinci, ikinci ve üçüncü öpüşmelerinde de adam onu sıkıca kavrayıp ağzının her santimini sahiplenirken dudakları tekrar bir araya geldi.

Dainn onu öpmeye devam ederken harekete geçtiğinde Lyla kendini birden yatakta sırtüstü uzanırken buldu.

Dudaklarından uzaklaşarak, "Bana hâlâ güveniyor musun?" diye sordu adam. Lyla başını sallamadan önce yutkundu.

Dainn'in dudakları seğirdi. "Dediğimi yaparsan karşılığında sana bir hediye vereceğim."

Tanrı aşkına, bunu söylemesine bayılıyordu.

Dainn bir elini onun yanına, diğerini de belinin altına koydu ve başı yastığa düşene kadar onu yukarı çekti. Ardından çevik hareketlerle doğrulup pantolonunu çıkardı. Dışarı çıkan aletindeki *piercing*'ler ay ışığında parlıyordu.

"Ellerini başının üzerine kaldır," diye emretti. Lyla aklından ne geçtiğini merak ederek söylediği şeyi yaptı. "Kımıldama."

Bu sözlerle birlikte odadan çıkıp gitti.

Lyla önce tavana, sonra da dönüp dışarıdaki karanlığa baktı

ve adamın dönmesini bekledi. Aradan dakikalar geçmişti. Bu pozisyonda göğüslerinin nasıl yükseldiğinin, meme uçlarının belirgin bir şekilde ortaya serildiğinin, karnının çıplaklığının ve şortunun içinde ıslanan kadınlığının fazlasıyla farkındaydı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından hâlâ gelmediğinde, “Dainn,” diye seslendi.

İhtiyaç içinde inleyerek yatakta kıvrandı ama ellerini aşağı indirmede. Adamın aklındaki hediye elde etmek istiyordu.

Dainn uzun bir süre sonra tekrar içeri girdi. Onu aynı pozisyonda bulduğunda gözlerinde bir sıcaklık belirmişti. “Aferin kızıma.”

Lyla’nın bir parçası bu övgüyle gururlandı.

“Birlikteyken bana güveneceksin. Burada kendini tamamen bırakacaksın,” dedi başparmağıyla dudağının izini sürerken. “Bu senin için zor olacak ve bana durmamı söyleyeceksin. Ama durmayacağım. Seni daha da zorlayacağım. Bu senin için sorun olur mu?”

Durması için ona yalvarsa da adamın devam edeceğini düşündüğünde kadınlığı kasıldı. “Bunu neden istiyorum?” diye sordu anlamaya çalışarak. “İstememeliyim.”

“Çünkü burada güvende olduğunu biliyorsun.”

Onu seyreden adamın bir gerçeği ortaya koyuyormuş gibi söylediği sözlerle duraksadı. Dainn bu konuda haklıydı. Yalvarmak, tamamen esir alınmak istiyordu çünkü güvende olduğunu biliyordu. Adamın ona zarar vermeyeceğinden emindi. Onu cezbeden şey yalnızca bu fantezinin getireceği özgürlüktü.

Teslimiyeti üzerine adam iç çamaşırını yırttı. Ortadan ikiye ayrılan külotun odada yankılanan sesiyle kalp atışları hızlanmıştı. Dainn kumaş parçasını onun yukarıdaki ellerine götürdü ve bir düğüm atarak uzun kısmı dışarıda bıraktı.

YOK EDİCİ

Lyla'nın kalbi şimdi delicesine çarpıyordu. Bağlanmak ona hiçbir zaman endişeden başka bir şey hissettirmemişti. "Bağlanmak konusunda pek iyi deneyimlerim yok."

"Biliyorum."

Adama bakarken altdudağını ısırdı. Biraz endişeli olsa da çoğunlukla tahrik olmuştu. Dainn hemen sonra altındaki şortu da çıkarıp bir kenara atarak çırlçıplak kalmasını sağladı.

"Bacaklarını arala."

Tereddüt etmeden dediğini yaptı. Dainn'in ona yakıcı bir sahiplenme ve inanılmaz bir ateşle bakmasına bayılıyordu. Adam ortaparmağıyla kadınlığının kıvrımlarını takip etti. "Çok ıslak. Çok muhtaç. Aletimi istiyor musun, *küçük flamma?*"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, Dainn."

Parmağı içine kaydığında kadınlığı etrafında kenetlendi. Son kez boşalmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve vücudu buna çoktan hazırды. Dainn parmaklarını onun içinde ustalıkla hareket ettiriyor, kadınlığını aleti için esnetiyordu. Klitorisine hafifçe vurduğunda zevk suları içinden akıp gitti.

Ellerini kıpırdatamayan Lyla, adamın üçüncü parmağını da eklemesiyle haykırdı.

Onu sıkıca kavrayarak, "Bu amcığa ilk dokunduğum zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Dainn.

"E... evet," derken titrek bir nefes verdi. Labirentte insanları katletmesinden hemen sonraydı. Lyla'yı bulmuş, bedenine bakmış ve eldivenli eliyle onu avuçlamıştı.

Baştan çıkarıcı sözcükler kulaklarını buldu. "O zaman nasıl hissettin?"

"Korkmuş, kafam karışmış gibi... heyecanlanmış gibi," dedi o günü hatırlayarak.

“Şimdi korkuyor musun? Kafan karışık mı?”

“Biraz.”

“Güzel.”

Gözleri vücudunda, parmakları içindeydi. Lyla birkaç dakika içinde vücudundaki ateşin giderek yükseldiğini hissetti. Dainn onu muhteşem bir doruğa taşıyordu.

Ancak sonra duraksadı.

Dainn’in eli geri çekildiğinde hem öfke hem de hayretle inledi. Bir an sonra, adamın bacaklarının arasına girmek için yatağa tırmandığını fark etti. Dainn onun bacaklarını sonuna kadar aralarken Lyla istekli, hevesli ve bir erkek için hiç olmadığı kadar hazır hissediyordu.

Sertliği ay ışığında korkutucu görünüyordu. Onu içine alma, nihayet adama sahip olma fikriyle heyecanlanmıştı.

Aletinin ucu kadınlığını okşadı. *Piercing*’in soğuk yüzeyi adamın sıcaklığıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Kadınlığı içindeki boşluğa karşı kasıldığında onu doldurmasına muhtaç bir şekilde kalçalarını kaldırdı. Elleri başının üzerinde bağlıyken Dainn avuç içleriyle vücudunu tekrar aşağı bastırdı. Hareket edemiyor oluşu yalnızca içinin daha fazla kavrulmasına sebep oluyordu. Adam olduğu yerde dururken Lyla kalçalarını sallayarak onun içeri girmesini sağlamaya çalıştı. Dainn ise bir eliyle onu durdu ve gözlerini bir süre onun her noktasında gezdirdi.

Beklemek onu öldürüyordu.

“Becer beni,” diye yalvardı. Sesinin öncekilerden daha çaresiz çıkması umurunda bile değildi.

Adamın dudakları seğirdi. “Ruhuna dokunmamı istediğini sanıyordum?”

Bu ses tonundaki keyif karşısında daha da öfkelenmişti. “Şu

noktada kahrolası ruhumu söküp alabilirsin. Sadece hareket et, lütfen.”

Fakat adam kıpırdamadı. Dainn onunla oynarken Lyla’nın göğsünden bir hıçkırık koptu. Gözleri katıksız arzu ve öfkeden, bu kadar yakın olduğu orgazmı elde edememekten kaynaklanan yaşlarla dolmuştu.

“Başka bir adam beni bu kadar bekletmezdi,” diye sataştı. Ateşle oynadığının farkındaydı ama Dainn’i tetiklemenin başka bir yolunu da bilmiyordu. Söz konusu o olduğunda adam fazlasıyla sahipleniciydi. Lyla’nın şu anda düşünebildiği tek nokta buydu.

Adam kalçasındaki elini çekti ve sözlerinin cezası olarak aletiyle klitorisine vurdu. Bu hisle daha da ıslanmıştı. *Hazırdı.* Kesinlikle hazırdu ve kadınlığı arzusuyla öyle şişmişti ki, zonkladığını hissedebiliyordu.

“Başka bir adam seni yatağı sıırıslıkla edeceğin kadar ıslatamazdı.” Alçak ses aralarındaki boşluğa doldu. “*Bana muhtaçsın.*”

“*Öyleyim,*” diye itiraf etti. “Sana ihtiyacım var, Dainn. Sana çok ihtiyacım var. Her şeyine. Lütfen. Al beni. Senin yap. Bana sahip ol.”

Dainn hafif bir hırıltıyla başparmağını klitorisine bastırdı. Ardından kendini içeri itti.

Tam olarak onun boşalmaya başladığı anda.

Lyla’nın gözleri başının arkasına yuvarlandı. Hiçbir şeye benzemeyen bir histi bu. Kadınlığının o aletin baskısıyla dalgalandığını hissedebiliyordu. Tüm vücudu sarsılmadan önce adamın klitorisindeki başparmağıyla onu öyle bir noktaya getirmişti ki, orgazmının asla sona ermeyeceğini düşündü.

Kalın, uzun ve sert aleti yavaşça içine giriyor; üzerindeki

takılar sahip olduğunu bile bilmediği dokuların üzerinde kayıyordu. Şişen kadınlığının her bir santimi yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Nefes nefese kalırken bu duygular karşısında şok olmuştu. Adamın bu *piercing*'leri sırf ona bu deneyimi yaşatmak ve ilk seferiymiş gibi hissettirmek için yaptırdığına inanamıyordu.

Kadınlığının ne kadar gerildiğine ve uyarıldığına bakılırsa *hiçbir şey* bununla kıyaslanamazdı.

Gözlerine baktığında adamın birleştikleri noktayı izlediğini gördü. *Piercing* kaplı aleti tamamen içine gömülüyor, yavaşça küçük kadınlığının içinde kayboluyordu. Tanrı aşkına, içinde nabız gibi çarpan sertlikle birlikte kadınlığı da zonkluyordu. Elleri hâlâ başının üzerinde bağlıydı. Dainn onu yağmalarken kendini sahiplenilmiş, ele geçirilmiş hissediyordu ve bunun her saniyesine bayılıyordu. Adama teslim olmaya, aletinin kadınlığına bu denli uymasına da öyle...

Lyla çıktığı zirveden inerken adam olduğu yerde kaldı ve kadınlığının ona uyum sağlamasını bekledi.

Ardından hareket etti.

Lyla'nın göğsünden insandan çok hayvani bir ses yükseldi. Zevk ve acı arasında gidip gelen yoğun his karşısında gözleri kapanmıştı. Bir an sonra aynı ses adamın kendine özgü hırıltısıyla odada yankıladı. Dainn'in bir eli onun yatak başlığındaki bağlı ellerini tutarken, diğerini klitorisinin üzerine koymuştu. Okşamalarıyla birlikte Lyla'nın tüm hisleri daha da yoğunlaşıyordu.

Çok fazlaydı.

Buna dayanamayacaktı.

"Hayır," diye mırıldandı. Ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama kımıldamıyorlardı. Dainn asla durmadı. Kendini öyle yavaşça geri çekiyordu ki, Lyla titanyum takıların üzerinden geç-

tiği her bir noktayı hissedebiliyordu. İçindeki bir noktaya çarpıp *piercing* gözlerinin arkasında yıldızların patlamasına neden oldu. O noktanın başladığı yerde bir yangın başlamıştı sanki. Alevler kanına, kasıklarına yayılırken tüm vücudu bir süpernova gibi parladı ve büyüyüp en nihayetinde *parçalara ayrıldı*.

Lyla artık devam edemeyecek noktaya gelene dek çığlıklar atan kendi sesini duydu. Hissettiği şey öyle yoğunlu ki, vücudundaki kaslar spazm geçirmeye başlamıştı. Kalbi hızla çarparken omurgası belinin kırılacağını düşündürecek kadar gerilmişti.

Adam tekrar içine girmeden önce kendine gelememişti bile. Dainn sertçe klitorisini ovuşturmaya devam ederken yalvarmaya başladı.

“Çok fazla, bu çok fazla. Lütfen, Tanrım. Dainn, lütfen... Dur, hayır... Hayır, çok fazla...” Süpernova tekrar patladığında söyledikleri de anlamsızlaştı. O sarsıcı bir kargaşaya sürüklenirken adam içine girip çıkmaya devam ediyordu. Hamleleri sert, istikrarlı ve derindi. Hatta öyle derindi ki, ona neredeyse acı veriyordu ama bir yandan da o kadar muhteşemdi ki...

“Bir kez daha, *flamma*,” dediğini duydu. “Benim için bir kez daha gel.”

Başını şiddetle iki yana salladı. Tekrar boşalırsa öleceğini biliyordu. Bu çok yoğun, çok fazlaydı.

Hayır. Evet. Hayır.

Ancak teslim olmuştu bile. Adam bedenine hükmediyordu. İçinde daha önce hiç keşfetmediği karanlık parçaları bulup onlara sahip oluyor, bir yandan da o parçalara sahip olmasının sorun olmadığını söylüyordu.

Dainn bedenini ele geçirirken gözleri istemsizce kapandı. Nefret ettiği bir bedende hiç bu kadar çok şey hissetmemişti.

Yukarıdan gelen uğultuyla sersemliğinden sıyrıldığında gözlerini yavaşça araladı.

Donup kalmıştı.

Tavanın küçük bir bölümü açılmış, geride şeffaf camdan başka bir şey kalmamıştı. Şimdi karşısında gece göğünde parılayan bir yıldız mezarlığı vardı.

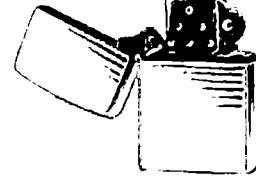
Adam hareket etmeye devam edip kendi zirvesine ulaştığı sırada Lyla hayretle yıldızları izledi. Dainn boşalırken gözünden süzülen bir damla yaş gözlerinin yanından aşağı yuvarlanıp gitti.

Yukarı baktı. Şehvet ve diğer tüm duygular, onları ayırt edemeyeceği bir noktaya kadar birbirine karışmıştı.

Parçaları ondan birer birer koparılırken çatlak tavanlara ve soyulan boyalara bakarak geçirdiği bir ömürden sonra, Dainn ona yıldızlı bir gökyüzü vermiş ve parçalarını yavaşça tekrar bir araya getirmişti.

Onun ruhuna dokunmuştu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Lyla

Ağrısı vardı. Bacaklarının arası öyle ağrıyordu ki, her adımda adamın ne kadar derinde ve ne kadar kalın olduğunu dayatılmaz bir şekilde hatırlıyordu. Daha önce vajinası hiç hasar almadığından değildi, almıştı elbette. Ancak bu sızı, canını yaksa da damarlarının alevlerle kavrulmasını sağlıyordu.

Dainn'in sabahları sade kahve sevdiğini bildiği için makineyi açtı ve kendisine de çay hazırladı. Fincanları almak için tezgâha doğru yürürken yüzünü buruşturmuştu. Gözleri bahçede çalışan adama doğru kaydı. Gövdesi ince bir ter tabakasıyla parlıyor, kasları bir tür dövüş sanatı rutinini takip ederken kıvrılıp gevşiyordu.

Sabahları içeceklerini hazırlarken hep yaptığı gibi adamı süzmeye devam etti ve işini bitirip içeri girmesini seyretti. Varlığının güç alanına girmek sinir uçlarını harekete geçirmişti. Bu diğer sabahlar gibi değildi. Artık adamı hissetmiş, onu içine almıştı ve aralarında bir yakınlık vardı. Dainn normalde onu selamlayıp duş almaya giderdi.

Bu sabah ise hiç durmadan tezgâhın etrafından dolanmayı tercih etti. Çenesini kavrayıp ona kollarına yapışmasına neden olan sert ve derin bir öpücük verdi.

Geri çekilip kendi tişörtünü giymiş haline karanlık ve sahiplenici gözlerle baktıktan sonra gözleri tekrar ağzında duraksadı. Başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi ve dokunuşunun

altında küçük kıvılcımlar oluşturdu. Bir öpücük daha aldıktan sonra geri çekilip kahvesine yöneldi.

“Korunmadık,” dedi kupasını doldururken.

Lyla tezgâha yaslanarak adamın kahve makinesini çalıştırmasını izledi. Neşesinin bir kısmı uçup gitmişti. “Ben hamile kalamam,” diye açıkladı. “Kaçtıktan sonra... çok fazla kanamam oldu. Ameliyat etmek zorunda kaldılar.”

Dainn sessizce onu inceledi. “Bu konuda nasıl hissediyorsun?”

Bu adamın sormayı en çok sevdiği soruydu. Herhangi bir şey hakkında nasıl hissettiğini hep sorguluyordu. Omuz silkeerek cevap verdi. “O cehenneme başka bir çocuk getirmediğim için minnettarım.”

Adam uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. “Biliyor musun... beni en çok etkileyen şey, o gece onu kurtarmak için gösterdiğin kararlılıktı. Bunun seni mahvettiğini görmeme rağmen onu almam için bana güven duymandı. Bu ilgimi çekti.”

Kalbi bu hatıra karşısında hızla çarptı. “Oğlum nasıl?”

“İyi,” dedi adam, nihayet bazı cevaplar veriyordu. “O... onu seven bir çiftle birlikte.”

Lyla kalbi dolup taşığını hissederek yutkundu. “Bu çok iyi. Teşekkür ederim.”

Dainn başka bir şey söylemediğinde konuyu kapatarak bir süredir aklını kurcalayan soruyu sordu. “Bu kadar parayı nereden buldun?”

Adam kupasını kaldırmadan önce dönüp ona baktı. “Bu uzun bir hikâye.”

Çayın altını kapattı. “Zamanım var.”

Dainn’in dudakları seğirdi. “On beş yaşımdayken büyüdüğüm yetimhaneyi yaktım ve içerideki sekiz kişinin ölümüne se-

bep oldum. Yangın o zamanlar büyük bir olaydı. Ölenlerin üçü Birlik üyesiydi.”

Lyla fincanını doldururken keskin bir nefes aldı. “Peki ne yaptılar?”

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. “Beni bir suikastçı yaptılar. O zamanlarda onlara karşı bir şeyim yoktu ve öldürmekle ilgili bir sorunum olmadığını da biliyorlardı. Bu yüzden beni hedeflerini avlamam için gönderdiler. Bu bana çok para kazandırdı. Daha sonra farklı işlere yatırım yaptım ve daha da fazla para kazandım.”

Lyla içeceğinden bir yudum alıp tezgâha yaslandı. Adam başını eğmişti, öğrendiklerini sindirmesini izliyordu.

Tereddütle, “Sen... seks kölesi işlerine bulaştın mı?” diye sordu Lyla. Bulaşmadığını umuyordu ama eğer yaptıysa bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildi.

Adam başını iki yana salladığında rahatladı. “Çok karmaşık ve fazla takım çalışması gerektiriyor. Ben yalnız bir avcıyım.”

Dainn’in bunun ahlaki boyutu hakkında yorum yapmamasına şaşırılmamıştı, çarpık bir ahlak anlayışı olduğunu biliyordu.

“Peki onları ne zaman bıraktın?” On beş yaşında bir çocuğun nasıl böyle bir suikastçı haline geldiğini merak ediyordu.

“Birlik’in küçük sırlarına eriştiğim an. Onlar için çalışmaya başladıktan yaklaşık dört yıl sonra.”

“Neden?”

“Onları devirmeye karar verdim.”

Bunu o kadar rahat, o kadar basit bir şekilde ifade etmişti ki; Lyla, on dokuz yaşında bir çocuğun bunu düşünebilmiş olmasına inanamayarak başını salladı. “Onları devirmeye mi karar verdin?”

“Evet. Ama onlar çok eski, güçlü ve nüfuzlu bir örgüt. Tüm parçaları yerine oturtmak zaman alıyor.”

Lyla hayret içinde kalmıştı. “Bekle... adını biliyorlarsa seni izliyorlardır, değil mi? Bunu nasıl başaracaksın?”

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. “Adımı hiç öğrenmediler. Onlar için çalışırken yalnızca bir numaradan ibarettim. İşim bittiğinde de bir süreliğine ortadan kayboldum. Tüm para Blackthorne Şirketler Grubu’na gitti, ayrıca o da gerçek adım değil. Kendime aldığım bir isim yalnızca.”

“Peki ya Dainn?” diye sordu.

“Bunu sadece sen biliyorsun, *flamma*,” dedi yumuşak bir sesle. Lyla o anda adamın verdiği bu küçük hediyeye daha da kıymet vermişti. Çayından bir yudum alıp kirpiklerinin altından ona baktı. Güneş ışıkları altın- yeşil gözünde oynaşüyor, siyah olan ise parıltıyordu. Her iki göz de iki farklı adamı temsil ediyordu sanki. Blackthorne’u ve içindeki Gölge Adam’ı.

Bu aklına başka bir soruyu getirdi. “Neden Gölge Adam? Ne zaman... ona dönüştün?”

Dainn elini egzersiz eşofmanının ceplerine soktu. Diğeriyle de kupasını tutarken lanet olası bir şekilde çok iyi görünüyordu. Lyla içinde yeni bir ateş yükseldiğinde bu duyguyu hızla bastırdı.

“Ben *zaten* Gölge Adam’ım,” dedi Dainn. “Birlik’in icabına bakmak için bu kimliğin ortaya çıkması gerekiyordu sadece. Gölge Adam gidip bilgi toplayabilir, başkalarının yapamadığı şeyleri yapabilirdi. Bu pek zor olmadı. Blackthorn Şirketler Grubu’nun güncel verilere erişimi var, benim ise geçmişe. Sahip olduğum tüm bu bilgiler sayesinde işim kolaylaştı.”

“Peki neden Birlik’i devirmek istiyorsun?”

Adamın vücudu ilk kez kaskatı kesildi. Ona bakarken çene si hafifçe kasılmıştı. Lyla hassas bir noktaya mı dokunmuştu, yoksa adam sadece düşünüyor muydu bilmiyordu. Bu yüzden

öylece bekledi. Uzun bir dakikanın ardından, Dainn elindeki kupayı bırakıp buzdolabına yürüdü.

“Ağrın var mı?”

Konunun aniden değişmesi üzerine gözlerini kırıştırdı ve adamın ona cevap vermeyeceğini fark ederek iç geçirdi. *Ufak adımlar*, diye hatırlattı kendine. Şimdilik konunun peşini bırakabileceği kadar ilerleme kaydetmişlerdi.

“Var,” diye yanıtladı. “Dün gece beni fena dağıttın.”

Dainn’in kasılan sırt kasları buzluğu karıştırırken gevşemişti. “Üzerine biraz buz koymalısın.”

“Hayır, buna...” Adam döndüğünde ve elinde tuttuğu şey ortaya çıktığında kelimeler dudaklarının arasında kayboldu.

Bir dildoydu.

Buzdan bir dildoydu.

Buzdan yapılmış, adamın aletinden biraz daha küçük bir dildoydu.

Siktir, bu da neydi böyle?

Adam musluğun başına geçip dildoyu suyun altına tuttu. Kristal berraklığındaki buzlar güneşin aydınlattığı mutfakta parlıyordu. Lyla dehşete düşmüş ama bir o kadar da meraklanmış halde gözlerini adama çevirmişti. Dainn musluğu kapatıp ona doğru ilerlediğinde telaşla geri çekildi.

“Ah, hayır. Hayır. Onu içime sokmayacaksın,” dedi kararlı bir şekilde. Doğrudan adamın eline damlayan buza bakıyordu. Yabancı cisimlerle hiç iyi bir deneyimi olmamıştı ve bunu da adama söylemişti. Dainn onun oyuncak fikrinden hoşlanmadığını biliyordu.

Adam dudakları seğirirken dildoyu tezgâha bıraktı. Ardından hiç aldırmadan onu sakince kaldırdı ve aynı şekilde mermerin üzerine yerleştirdi.

“Ayaklarını tezgâhın üzerine koy,” diye talimat verirken bacaklarını aralıyordu. “Tişörtünü çıkar.”

Lyla buna pek de istekli değildi. Tereddüt içinde soyunup ağırlığını ellerinin üzerine verdi ve adamın ne yapacağını görmek için bekledi.

Dainn dikkatle bacaklarının arasına, şişmiş ve tahriş olmuş kadınlığına baktı. Teni her zaman iz bırakmaya uygun bir hassaslığa sahipti, o yüzden şu anda bir savaş alanı gibi görünüyordu.

“İçimde yabancı cisimler olmasından hoşlanmadığımı söylememe rağmen bunu buzluğunda mı tutuyordun?” Adamın onun sınırlarına saygı duymaması şaşırtıcı değildi. Hiç saygı duymamıştı ve muhtemelen hiçbir zaman da duymayacaktı.

“Bunun cevabını zaten biliyorsun.”

Pekâlâ. Eğer adam onun sınırlarını zorlayacaksa, Lyla da aynısını yapacaktı.

“Neden Birlik’in peşindesin?” diye üsteledi. Dainn’in az önceki soru yüzünden konuşmayı bırakıp dikkatini dağıtmaya çalıştığının farkındaydı.

Soğuk, buz gibi dildo ağırlaşan göğüslerinin etrafında büyük, sonsuz daireler çizerken nefesi kesilmişti. Adam aynı yolu sıcak diliyle takip ettiğinde, kesik nefesleri iniltilere dönüştü. Göğüsleri bu ani saldırı karşısında kabarmıştı.

Dainn buz gibi soğuk bir daire daha çizdi. Bu seferki daha ufak, sızlayan meme uçlarına daha yakın ama bir o kadar da uzak bir hamleydi. Hemen ardından sıcak diliyle izi takip ederek su damlalarını yaladı. Lyla bitkin düşen elleriyle tezgâha uzandı. Sırtüstü yatarken vücudunu destekleyemez hale gelmişti.

“Neden Birlik’in...” Adam klitorisine buzla vurduğunda

cümlesi boğuk bir çığlıkla kesildi. Soğuk, kadınlığındaki küçük yumrunun zonklamasına neden olmuştu.

“Gözler.”

Lyla tek bir komutla gözlerini açarken onları adamın ilk dokunuşlarıyla kapattığını fark etti. Kısık bakışlarla adamın elini izledi. Onun adına onlarca insanı öldürmüş olan büyük, yanık ele bakarken muhtemelen pişmanlık duymalıydı.

Dainn buzu tekrar göğüslerine, bu sefer doğrudan meme ucuna bastırdı ve tekrar tekrar daireler çizdi. Pantolonunun kumaşından sertliğini hissedebilmesi için bacaklarının arasına girip ona doğru eğilmişti. Sıcak ağzı bir meme ucunun etrafına kapanırken buzdan dildo diğeriyle buluştu. Soğuk ve sıcaklığın karışımı, bacaklarının arasını yakıp geçerken Lyla dudaklarını ısırarak inledi. Ellerini adamın siyah saçlarından geçirmişti. Dainn’in başparmağı dudaklarını bulup her zaman yaptığı gibi üzerlerinde gezindi.

“Adımı söyle.”

Lyla bunun adamı nasıl etkilediğini, sesini tam kaynağında hissetmeye çalıştığını biliyordu.

“Dainn.”

Adamın gözleri ışıldadı. Açık renkli gözbebeği kararırken koyu olan parlıyordu.

Yüzlerinin arasında birkaç santim kalana dek eğildi. Adamın bakışlarındaki ateşe dayanamayan savunmasız vücudu karnının kaynamasına neden olmuştu.

“Adımı bilen tek kişi sensin, *flamma*,” dedi Dainn. Sözleri dudaklarını okşuyordu. “Gerçekte olduğum şeytani tanıyan tek kişisin. Seni burada, istek ve güven dolu görmek bir şeyler hissetmeye yaklaştığım tek an.”

Lyla derin bir nefes aldı. Adamın sözleri onu hem rahatlat-

mış hem de üzmüştü. “Beni hiç sevecek misin?” diye sordu kalbinin en derin, en çıplak arzusunu dile getirerek.

Dainn yalnızca ona baktı. Lyla’nın hissedebildiği kadarıyla meraklıydı. “Sevgi senin için nedir?”

Lyla bu soru karşısında duraksadı. Onun için sevgi neydi ki? Sevilme istediğini söylerken aslında ne bekliyordu? Sevgiyi bilmiyordu. Hiç hissetmemiş, feda ettiği oğlu dışında hiç deneyimlememişti ve o sevgi de farklıydı. Yoksa değil miydi? Sevginin her türlü aynı yerden filizlendiğine göre, sonunda hepsi aynı olmaz mıydı?

“Sanırım güvende hissetmek,” dedi uzun bir süre düşündükten sonra. Dainn o sırada cevabını sabırla beklemişti. “Duygusal, cinsel ve fiziksel olarak her açıdan güvende olmak. Birinin yanında kendin olabileceğini ve onun seni yargılamayacağını bilmek. Gerektiğinde eşit olduğunu hissetmek ve gerektiğinde kontrolü bırakabilmek. Sevgi... birine en karanlık sırlarınla güvenebileceğini hissetmek ve onları güvende tutacağını bilmektir. Düşünmeden güvenebilmektir. Sevgi...” Adamın bakışları yoğunlaşırken sesi titredi. “Sevdiğin kişiye yardımı olacağı için hayatındaki önemli bir şeyden vazgeçebilmektir. O kişinin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tutmaktır. Sevgi koşulsuzdur. Bana... bana göre sevgi bu.”

Dainn kıpırdamadan durdu. Söylediği her şeyi sanki daha sonra değerlendirmek üzere zihninin bir köşesine kaydediyordu. Sözleri ona üstüne düşünmek istediği bir şeyler vermiş olmalıydı.

Adam aniden geri çekildi ve Lyla onun tezgâhın etrafından dolaşıp başucunda durmasını izledi. Uzandığı yerden bakıldığında adam şimdi daha da büyük görünüyordu. Omuzları daha genişti, arkasındaki pencerelerden gelen ışığı engelliyordu.

Adamın gölgesi çıplak vücudunun üzerine düşerken bu anın tadını çıkardı. Onu pek çok yönden sürekli şaşırttığı için adamın bir sonraki hamlesini bekliyordu.

“Sevgi senin için ne anlama geliyor?” diye sordu meraklı ve temkinli bir şekilde.

Dainn başını aşağı eğdi ve dudaklarına yumuşak, neredeyse nazik bir öpücük kondurdu. Ağızlarının pozisyonundan dolayı, Lyla’nın daha önce edinmediği bir deneyimdi bu. Dainn onu öptükten sonra bir santim kadar geri çekilip dudaklarına doğru konuştu. “Eğer dünyamda sevgi diye bir şey olsaydı, o sen olurdun, Lyla.”

Kalbi durmuştu.

“Dainn,” diye fısıldadı. Bunun öylesine söyleyeceği bir şey olmadığını, adam için bir anlamı olduğunu biliyordu.

“Ben karanlığım.” Dainn onu usulca öptü. “Karanlığın içinde yaşıyorum, karanlığı soluyorum, karanlığın bizzat kendisiyim. Benim için kurtuluş yok, duygular yok, hiçbir şey yok. Senden başka hiçbir şey yok. Sen benim karanlık gecemin ayısın, *flamma*. Ben her şeyi yok ederken bu karanlık gökyüzünde var olabilecek tek şey sensin. Benim uzayımda yıldızlar yok. Sadece sen ve ben varız. Senin parlamak için bana, benim de var olmak için sana ihtiyacım var. Bu kadar basit.”

Lyla’nın gözlerinde yaşlar birikmişti. Bazen duygusuz bir piç olmasına rağmen, bu adam hep söylenebilecek en güzel şeyleri söylüyordu.

“Bu çok güzeldi,” derken içini sıcak bir ısıltı sarmıştı. Adamın onu böyle görmesi, onunla birlikte olması o kadar güzeldi ki...

Dainn ağzını kulağına yaklaştırdı ve unuttuğu buzdan oyuncacı uyluğuna bastırdı. “Şimdi bana izin ver, şu hassas amcığa biraz buz koymam gerekiyor.”

Konuşmadaki ani değişim karşısında Lyla daha gözlerini bile kırpamadan buzdan dildo kadınlığının üzerindeydi.

“Siktir, çok soğuk!” diye haykırdı. Kafasına sert bir şey çarptığında doğrulup ondan uzaklaşmaya çalıştı. Boynunu eğdiğinde adamın sert, damarlı ve *piercing*’li aletiyle aynı hizaya gelmişti. Bu açıdan daha da büyük görünüyordu.

Hassas ve bitkin olmasına rağmen kadınlığı kasılmıştı. Dainn elindeki buzla onu girişinden klitorisine kadar yukarı aşağı nazikçe okşuyordu. Dildo teninin sıcaklığında eriyor, onu kendi zevk sularından daha fazla kayganlaştırıyordu. Adamın eli buzu bu kadar uzun süre tutmaktan nasıl yanmıyordu acaba? Ateşe olan eğilimi göz önüne alındığında, bu hissi tamamen umursamıyor da olabilirdi.

“Dikkatli ol,” diye uyardı adamı. Bu sözlerinin eli için mi, yoksa kadınlığı ya da ağzı için mi olduğundan emin değildi ama adamın dudakları hafifçe seğirmişti.

“Benim için rahatla,” dediğinde hem çenesi hem de kasları gevşedi.

Bir an sonra, adam her iki girişine de sahip oldu.

Yavaşça.

Buzdan dildo bir ucundan içine girdiğinde neredeyse soğuktan donacaktı. Ancak bu his tüm cinsel hayatı boyunca yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Dainn sıcak, ağır aletini büyüklüğü ya da üzerindeki metallerle onu incitmemek için yavaşça ağzına itmişti. Soğuk ve sıcak. Her ikisi de onu iki uçtan yakıyordu. Öylesine yoğun, uhrevi bir deneyimdi ki, Lyla vücudunda neler olduğunu bile anlayamıyordu. Sızlayan meme uçları sertleşmiş, göğüsleri ise ağırlaşmış ve ilgiye muhtaç hale gelmişti. Tüyleri ürperirken sırtı beyninin bedenine gönderdiği tüm karışık sinyallere ayak uydurmak için yay gibi geriliyordu.

Dainn hem kendini hem de buzu aynı anda çekip çıkardığında, ikisini de geri itmeden önce derin bir nefes alması için ona zaman tanıdı. Lyla'nın boğazından kopan inilti, aletinin etrafında kaybolup gitti. Adamın *piercing*'leri damağına sürtündüğü için tükürüğü ağzında birikmişti. Buz hızla içine girip çıkmaya devam etti. Kadınlığının sıcaklığıyla hem eriyor hem de kıvrımlarının etrafında şekilleniyordu.

Lyla adamın iki uçtaki hamleleri yüzünden yerinden kımıldamadı. Vücudunu sabit tutmak için kalçalarını kavradığı sırada Dainn tezgâhın üzerine doğru eğildi. Sıcak ve ıslak dudakları buz kesen klitorisini bulduğunda donup kaldı. Neredeyse uzanıp dokunabileceği bir orgazmın eşiğindeydi. Onu mahvedecek kadar büyük bir orgazmdı bu. Nefesleri şiddetlenirken içindeki her iki alet de tenini yakıp geçiyordu. Ayak parmakları kıvrılırken bacakları bir tür zirveye ulaşmak için çılgınca sarsılmaya başladı. Dainn klitorisini çimdiklemek ve emmek arasında gidip gelirken Lyla tırnaklarını onun kalçasına gömmüştü. Buzdan dildo hızla erise de adamın aletini emdiği sırada içine girip çıkmaya devam ediyordu. Dainn onunla birlikte boşalmasını sağlamaya kararlıydı.

Doruğa ulaşana kadar yükseldi, yükseldi ve yükseldi. Göz kapaklarının arkasında yıldızlar patlarken göğsünden bir çığlık koptu. Dainn'in ağzı ve seks oyuncacı vücudunu terk ederken boşaldı.

Boşalmıştı.

Tezgâhın üzerine.

Hayatının en şiddetli, en sarsıcı orgazmıydı bu.

Vücudu titremiş, bacakları sarsılmış ve zevk dakikalar, hatta saatler boyunca sürmüştü. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar sürdüğünü bilmiyordu bile.

Siktir.

Yavaş yavaş zirveden inerken gözlerini araladı ve ağzının boş olduğunu fark etti. Dainn tezgâhın arkasına geçmişti, onun kendine gelmesini izliyordu.

Lyla yeniden doğmuştu. Yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Tüm inanç sistemi altüst olmuş ve yeniden kurulmuştu.

En nefret ettiği iki şey -oral ve oyuncaklar- ona hayatının en enfes orgazmını yaşatmıştı. Bu edepsiz, kaba ve pis yöntem kullanılmış hissetmesine neden olmalıydı. Kendini kullanılmış hissediyordu ama aynı zamanda el üstünde tutulduğunu, güvende olduğunu ve zevk aldığını da hissediyordu. Utanmak yerine duygulanmasına neden olacak şekilde kullanılmıştı.

Tezgâhın üzerinde doğrulduğunda kalbi öncesinden daha hassastı. Onu her seferinde kırık bir parçasını onararak yeniden inşa eden bu adam için adı konmamış bir duyguyla dolup taşıyordu.

“Buraya gel.” Gergin bacaklarını aşağı sarkıtıp kollarını ona doğru açtı.

Dainn başını salladı. “Bunu kendim için yapmadım.”

Onun için yapmıştı. Sahip olduğu her şey durmaksızın elinden alındıktan sonra, nihayet ona da bir şeyler veriliyordu.

Kahretsin. Adamın karşısında öyle savunmasızdı ki...

“Buraya gel,” diyerek onu tekrar davet etti. Adam bu kez vahşi bir panterin kıvrak zarafetiyle ona doğru yürüdü. Yanına ulaştığı anda, Lyla kollarını ona dolayıp vücuduna sokuldu ve kalbinin attığını kendine hatırlatmak için kulağını göğsüne bastırdı.

Onu içine almamış, adam da bunu yapmak için bir harekette bulunmamıştı. Sadece ona sıkıca sarılıp ihtiyacı olan her şeyi almasına izin vermişti.

YOK EDİCİ

Dainn saçlarına doğru konuşmaya başladığında göğsü sarsıldı. “Hâlâ oyuncaklardan nefret ediyor musun?”

“Seninleyken değil.” Lyla burnunu kalbinin üzerine bastırdı.

Ona dikkatle bakan adamın eli saçlarını buldu ve başını geriye doğru çekti. “Bir daha asla başka biri olmayacak.”

“Başka birini seçsem bile mi?” dedi sırf onu kışkırtmak için.

Adamın başının üzerindeki eli gevşedi. Gözlerindeki sahiplenici bakış öyle yoğundu ki, kalbi yerinden fırlayacak gibi teklemiştir.

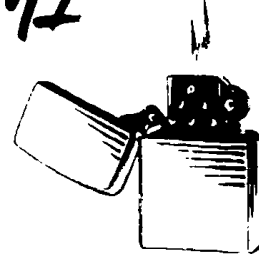
“Eğer başka birini seçersen, önce beni öldürdüğünden emin ol. Çünkü...” Eğilip dudaklarına fısıldadı. “Seni bırakmaktansa kahrolası dünyayı yok ederim.”

Lyla’nın gerçekten bir sorunu olmalıydı çünkü bu sözler onu korkutmak yerine daha da değerli hissetmesini sağlamıştı. Bunu seviyordu. Adamın uğruna dünyayı yok edeceği kadar çok şey ifade ediyor olmayı seviyordu.

Sahiplenildiğini, seçildiğini hissederek onun sevgi tanımının neredeyse her bir maddesine uyan adama sarıldı.

BÖLÜM YIRMI

Dainn

Lyla artık hazırды.

Mutfağın dört bir yanında gezinmesini seyretti. Kendi tişörtünün minyon bedeninin üzerine dökülerek neredeyse dizlerini bile örtüyor olmasından büyük keyif alıyordu. Bu alanı kendine ait kılmaya başlamıştı ve bu hoşuna gidiyordu.

Haftalardır buradan ayrılmamışlardı. Haftalardır -neredeyse iki aydır- onun içine girip dilinde çığlıklarının tatlılığını hissettiği ve gözünün önüne kıvılcımların saçıldığı geceden beri bu kadına bağımlıydı. Lyla'nın çıkardığı her sesin farklı tatları vardı ancak hiçbiri onu yıldızlara çıkardığı anlardan daha lezzetli değildi.

“Şehre geri dönmeyi kaldıracılabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu. Onu test ederken tepkisini görmek için bekledi.

Lyla'nın ona dönük olan sırtı kaskatı kesilmiş, kolları buzdolabının kapısında donup kalmıştı. “Zorunda mıyım?” derken sesi titriyordu. Tatlı ama garip bir şekilde ekşiydi de. Dainn kadının acı ya da korku içinde konuşmasından hoşlanmıyordu.

“Buraya gel.”

Genç kadın hiç tereddüt etmeden yanına gelip kucağına oturdu. Dainn bundan oldukça memnundu. Lyla bu iki ay içinde ona güvenmeyi, kendini bırakmayı öğrenmiş ve karşılığında zevkten başka bir şey almamıştı. Korkularını mutlulukla, geçmişindeki şeytanları ise kendi şeytanıyla değiştirmek Dainn'in

bu hayattaki tek amacıydı. Kadının hep mutlu olmasını istiyordu. Lyla mutlu olduğunda, dünya sanki bambaşka bir yer haline geliyordu. Gözleri ışıldıyor, saçları daha parlak görünüyor, sesi kulağa daha tatlı geliyor, ağzından çıkan her kelime onu göğsünden vuruyordu. Dainn kadına yalnızca bugün değil, mutlu olduğunda da bağımlıydı. Şimdilerde kahkahası takıntılarının listesine eklenen en yeni sestti. Gülüşünün ondan geleceğini düşünmediği ve pek de aşına olmadığı bir tınısı vardı. Ancak bir kez duyduğunda, daha fazlasını almak istemişti. Nefes nefese iç çekişleri, yumuşak iniltileri, sarsıcı çığlıkları... Hepsini istiyordu. Adını söyleyişi, sınırlarını test edişi, ona bakışı... Bu ufak detaylar için çıldırıyordu.

Kafasını eğip kadının sağlık ve yaşama sevinciyle parlayan güzel yüzüne baktı. Ardından biraz daha uzamış, alev gibi dalgalanan saçlarına ve bir insanın içinde bu kadar duyguyu nasıl barındırabildiğini hâlâ merak ettiğı etkileyici parlak yeşil gözlerine.

Birlikte mükemmellerdi. Kadının ruhu duygular ve ışıkla doluydu, onunki ise hiçlik ve karanlıkla. Fakat her nasılsa, adamın hiçliği ve karanlığıyla bile, Lyla hâlâ içinden geldiğı gibi duygularını ifade ediyor, parlıyor ve göğsünü ısıtıyordu. Kışın ortasında, onu ısıtacak hiçbir şey olmadığı için sokaklarda donacakken ihtiyaç duyduğu ateş gibiydi. Onun için hayat böyleydi işte. Görünürde hiçbir ateşin olmadığı sonsuz bir kıştan ibaretti. Dainn bir şekilde ayazı kabullenmişti. Fakat o gece birinin hayatına son vermek üzereyken, Lyla adamın ellerine başka bir hayat teslim etmiş ve en değerli varlığını ona emanet etmişti.

Daha önce kimse ona güvenmemiş, değerli bir şeyini emanet etmemişti ve bu duygu onun için baş döndürücüydü. Güven güç demekti. Birini var etme ya da yıkma gücü. İşte o anda,

daha önce böyle bir duygusal gücü hiç tatmamış olduğu için afallamıştı.

Lyla'nın güvenini seviyor, ona güvenmesini arzuluyordu. Kadını yıkıp yeniden inşa etmek istiyordu ve tüm bunları yapabilmek için o güvene ihtiyacı vardı. Lyla bunu bilmiyor olsa da altı yıldır tek amacı oydu. Tüm planları, tüm eylemleri, her şey onun etrafında dönüyordu.

Lyla evrenin sonsuz ve karanlık uçurumundaki güneşti. Öyle parlak bir ateş topuydu ki, bunun için çabalamasa bile her şeyin kendi etrafında dönmesini sağlıyordu. Bu çekime boyun eğmeyen her şey uzaklara süzülüp yok oluyormuş gibiydi. Peki ya Dainn? Yamacında öldükleri sonsuz ve karanlık uçurumun bizzat kendisiydi. Kadını çevreliyor, ışığıyla onu yakmasına izin veriyordu.

Lyla kucağında kıpırdandığında vücudundaki bütün kan aletine hücum etti. Zaten o şerefsiz de kadının amcığına bağımlıydı. Onu ilk kez becermek, ilk defa seks yapmak gibiydi. *Piercing* taktırdığında, Lyla'nın daracık kadınlığının onu böyle kavrayacağını tahmin etmemişti. Haftalardır ona sahip olmasına rağmen, şimdi bile içini tam olarak doldurması biraz zaman alıyordu.

“Dur,” dedi kalçasını tutarak. Dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu.

Fakat kadın durmadı.

Dainn tek kelime etmeden ayaklandı ve onu tezgâhın üzerine iterek kışına sert bir şaplak attı. Kadın hakkında öğrendiği bir başka şey de buydu. Lyla şaplanmaya bayılıyordu. Bunu ilk kez giyinme odasında yanından geçerken öylesine yapmıştı. Öncesinde bunu yapmayı düşünmemişti bile. Yalnızca kalçaları kot pantolonunun içinde çok güzel görünüyordu ve dürtülerine engel olamamıştı.

Kadın bir ıglık atarak arkasını d6ndüğünde yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Bu yüzden sonrasında tekrar yapmıştı.

Dolgun altdudağını ısıran kadının gözleri açlıkla doluydu.

Böylece onu tam orada, giyinme odasında dizlerine yatırmış ve kıvranıp ağlayarak ona sahip olması için yalvarana dek şaplaklamıştı. Ardından ona sahip olmuştu. Tam aynanın önünde kadını kucaklamış ve kollarının üzerine attığı bacakları aralamıştı. Devasa, *piercing*'li aleti içine girerken amcığının ne kadar küçük görüldüğünü göstermişti ona. Lyla öyle şiddetle boşalmıştı ki, en sonunda kendinden geçmişti.

Şimdiyse omzunun üstünden ona bakıyordu. Gözünde artık çok iyi tanıdığı o bakış vardı. Dainn kadına bağımlıysa, Lyla da ona bağımlıydı. Genç kadının artık hazır olduğunu bu şekilde anlamıştı.

“Sana bir soru sordum,” diye hatırlattı. Lyla kalçalarını iterek aletine sürdüğünde bu kahrolası kadını parçalamak istemişti.

“Evden çıkmak istemiyorum,” dedi Lyla. Dainn göğsünün sıkıştığını hissetti.

Ev.

Burayı evi olarak görmeye başlamıştı. Dainn buna çok ama çok memnundu.

“Sonsuza kadar saklanamazsın, *flamma*.”

“İzle ve gör.”

Meydan okuyan ses tonu onu keyiflendirmişti. Kadının nefis kışına bir şaplak daha attı ve kalçalarının avucunun altında dalgalanmasını, tenindeki kırmızı izlerin koyulaşmasını izledi.

“Eğer geri dönmezsek, kel adamı nasıl göreceksin?”

Lyla kıpırdamadan keskin bir nefes aldı. Dainn kadının boy-

nunu çevirip anlamlı gözleriyle ona bakmasını izledi. Her ne kadar Doktor Manson'la yaptığı seanslar Lyla'ya çok iyi gelse de yaşadıklarının çoğunu halı altına süpürdüğünü ve yeniden başlıyormuş gibi davrandığını biliyordu. İsteddiği şekilde iyileşmesinde bir sorun yoktu ama onu gafil avlayan sinir krizleriyle ilgili kesinlikle aynısını söyleyemezdi.

Son iki ayda Lyla'nın çayı bulamadığı, yanında çıplak bir kadın gördüğü, evden çıkmaktan korktuğu için kasabaya inemediği ya da sohbet edebilecek kadar konuşkan olamamaktan korktuğu için yıkıldığını görmüştü. Aniden aklına gelen ve kendisini daha değersiz hissetmesine neden olan onlarca küçük şey için... Hepsi de düşük özsaygı ve asla yeterli olamama korkusunun bir sonucuydu. Yaşadığı hayattan sonra kimse onu suçlayamazdı. Lanet olsun ki, Dainn onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmesini her şeyden çok istiyordu. Bir savaşta, en etkili silahlara sahip olan kişi her zaman daha güçlü olurdu. Lyla bunu bilmese bile, dünyadaki en güçlü silahlardan bazılarına sahipti ve o silahlar onun için her şeyi yapmaya hazırdı. O listenin en başında da Dainn geliyordu. Eğer bu kadının son travmalarından sorumlu canavarı öldürmek anlamına geliyorsa, tam olarak öyle yapacaktı.

Bir zamanlar Alpha Villanova'nın sağ kolu, şimdi ise Birlik'in fino köpeği olan Hector alçağın tekiydi. Kendisi de bir katil olduğu için böyle adamları yargılamaya hakkı olmasa da Hector bambaşka bir türdü. Çocuklara ve masum kadınlara tecavüz etmiş, onları boğarak öldürmüştü. Ayrıca Birlik'ten kaçıp Alpha'nın baldızı olan o kızı, Lyla'nın en eski arkadaşlarından birini öldürmüştü. Dainn her ne kadar psikopat olsa da söz konusu çocuklar olduğunda sınırları vardı. Bunun nedeni ahlaki değerleri değil, çocukların çaresiz ve güçsüz olmalarıydı. Bu da

onların peşine düşenlerin bir yetişkinle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu anlamına geliyordu.

Lyla'yı kaçırdığı günden sonra durmadan Hector'un izini sürmüş, adam korkudan altına işemiş bir ödleğ gibi kaçana kadar etrafa dehşet saçmıştı. Şimdiyse aşağılık herif yeniden ortaya çıkmıştı ve bu kez Gölge Adam onu ziyaret edecekti.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Lyla. Öfkesi kelimelerine karışıyordu.

“İşte böyle, *flamma*,” dedi hafifçe kalçasını avuçlarken. “Onu harika bir yere astım. Ben burada kadınlığınla oynarken o geçen her anda bir damla daha kan kaybediyor.” Lyla bacaklarını onun parmakları için araladı. Her zaman olduğu gibi onun için ıslanmıştı.

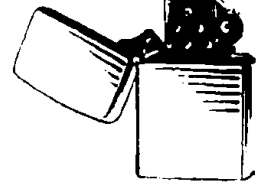
“Canı yanıyor mu?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Senin canının yandığından çok daha fazla,” dedi Dainn bir söz veriyormuş gibi. Kadının sırtının gevşemeye başladığını hissetti. *Güzel*.

Lyla usulca, “Görmek istiyorum,” dedi tezgâha doğru. “Kanın aktığını görmek istiyorum. Ne zaman gidiyoruz?”

Dainn bu intikam dolu sözleri duyduğunda onu yatıştırdığını bilerek yavaşça sırtını okşadı. *Evet...* Lyla en azından ilk adım için hazırды.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Lyla

Evden ayrılmaya hazır değildi. Haftalar geçtikçe burası bir sığınak, bildiği tek yuva, cehennem gibi geçen hayatındaki tek cennet haline gelmişti. Henüz bunu bırakmaya hazır değildi. Hâlâ kendini sorgulayan bir parçası, bir daha geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamıyor ya da adamın onu şehirde bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Evi, terası ve bu rutini özleyeceği kesindi. Yemek yapmayı ve kendisi olmayı, her gün Doktor Manson'la buluşmayı ya da Bessie'yle bahçede yürüyüş yapmayı özlerdi. Bunların hepsini özlerdi.

Başını sallayarak bileğine taktığı tokayı çekiştirdi. Doktor Manson bileğine bir saç tokası takmasını ve aklına ne zaman kötü, temelsiz bir düşünce gelse onu çekmesini önermişti. Lyla aynı konuda bir makale de okumuştı. Bunun beyne kötü düşünceler için cezalandırılmış gibi hissettirdiğini, durumun sonunda daha kontrol edilebilir hale geldiğini söylüyordu.

Aradan birkaç hafta geçmişti ve bunun kendisi için işe yaradığını doğrulayabilirdi. Beyni farklı düşünce kalıplarına alıştırmak, son zamanlarda üstüne çalıştığı bir konuydu. Bazı şeyleri kendi başına yapıyordu. Bileğindeki saç tokası, günlük görevler ve her gün kendi hakkında iyi bir şeyler yazmak gibi eylemler ona aitti. Bazı durumlarda ise yardıma ihtiyacı oluyordu ve pek çok insanın kâbusu olan adam ona yardım ediyordu.

Mesela küvete girmenin ona kendini boğmaya çalıştığı za-

manları hatırlattığını söylemişti. O günden beri, Dainn her gece ona banyo yaptırıyordu. İlk seferinde onu kucaklayıp kollarında taşımış, küvetin bir ucuna onunla birlikte yerleşmişti. Lyla'nın göğsü adamın sırtına yaslanmıştı, aleti de içindeydi. Hareket etmemiş, onu becermemiş, yalnızca kımıldamadan durmuştu. Lyla artık küvete girme ve banyo yapma düşüncelerini adamla ilişkilendiriyordu.

Başka bir zamanda, geçmişte arka girişine dokunulmasının ona nasıl hasta ve kirli hissettirdiğini anlatmıştı. Bunu düşünmenin bile hâlâ nasıl midelerini bulandırdığını... Bunun üzerine çarpık ve baskın erkeği tüm vücudu ortaya serilene kadar ayak bileklerini ellerine bağlamıştı. Ardından klitorisine bir vibratör koyup aletini içine itmiş, başparmağının orada olduğunu unuttana kadar arka girişini parmağıyla becermişti. Lyla tenindeki parmaklarda kaybolduğunu hatırlıyordu. Ertesi sabah evden çıkmadan önce, Dainn onu kanepenin üzerinde ters çevirip kıkına bir şaplak atmıştı. Sonrasında kendi zevk sularıyla ıslattığı kıkına küçük bir tıkaç yerleştirmiş ve onu çıkarmamasını, kendine dokunmamasını, o eve dönene kadar hiçbir şey yapmamasını söylemişti. Lyla'nın sinirleri tüm gün boyunca arka taraftaki oyuncağın ağırlığı ve içindeki boşluk yüzünden harap haldeydi. Ta ki çırılçıplak bir şekilde terasa çıkıp bacaklarını sandalyenin kollarına attığında serin esinti alev alan tenini okşayana dek. Dainn onu tam da bu şekilde bulmuş ve vücudunu sandalyeye hapsedip içine girmişti. İki girişiyle de ilgilenirken öyle derinlerdeydi ki, Lyla tamamen kendinden geçene kadar çılgınlıkları dağlarda yankılanmıştı.

Ancak adamın ona yardım ettiği tek konu yalnızca cinsel kaygılar değildi. Aynı zamanda duygusal sorunlarına da yardımcı oluyordu.

Dainn'e ne kadar güvensiz hissettiğini, bir gün onu terk edeceğinden korktuğunu ve bununla başa çıkıp çıkamayacağını bilmediğini itiraf etmişti. Ertesi sabah adam onu giyinme odasına götürüp arkasına geçti. Ellerini havaya kaldırdı ve ona gözlerini kapatmasını söyledi. Lyla bir an sonra soluk borusuna dolanan soğuk, metalik zincirle nefesinin kesildiğini hissetti. Gözlerini açtığında boynunda altın rengi, ince bir gerdanlık vardı.

Dudaklarını boynuna yaslayarak, "Tıpkı saç tokan gibi," diye mırıldandı Dainn. "O güvensizliği hissettiğinde buna dokun ve kime ait olduğunu hatırla. Son altı yılı, seni bir kez bile bırakmadığımı hatırla ve kendine şimdi seni bırakacağımı düşünüp düşünmediğini sor. Dünya ekseninden kaysa bile, hayatındaki en mutlak şey olmaya devam edeceğim, *flamma*." Tenine yumuşak bir öpücük bıraktı. "Sen benim alevlerimi körükleyen oksijensin, sensiz var olabilmem mümkün değil."

Adam kapıyı kilitleyip onu sabahın ilk ışıklarında helikoptere doğru yönlendirdiğinde Lyla boynundaki altın zincire dokundu. Bekleyen araca yürürken içi heyecanla dolmuştu. Buraya geldiği ilk andan beri bu şey onu büyülüyordu. Helikopterin yanma geldiğinde arkaya dönüp siyah ve gri eve baktı. Yarısı uçurumun üzerinde, bir kısmı ise altında olan bu mimari harikası gerçekten de fazlasıyla şıktı.

Eve bakarken gecenin karanlığında, yalnız kalmak zorunda kalırsa nereye gideceğini bilmediğini; dışarıda hiçbir şeyi olmadığını itiraf ettiği günü anımsadı. Dainn kollarını etrafına dolayarak söylediklerini dikkatle dinlemiş ve ertesi gün onu çalışma odasındaki kasaya götürmüştü.

“Otur.” Lyla dediğini yaptığında adam hemen yanına geçti. Ona doğru döndü ve bir zarf uzattı.

“Bu nedir?” diye sordu Lyla. Zarfın içindeki kâğıdı çekip çıkarırken içeriğini merak ediyordu. Çoğu aklından uçup giden bir sürü hukuki kelimeye baktı ve sorgulayan gözlerini adama çevirdi.

Dainn ilk belgeyi işaret etti. “Bu evin tapusu. Senin, Lyla Blackthorne’un adına. Hepsi senin.”

Lyla sersemlemiş bir halde kâğıda tekrar baktı. Gerçekten de “mülk” ve “aittir” kelimeleri hemen *yeni adının* yanında duruyordu. O bu jestin büyüklüğünü düşünürken adam konuşmaya devam etti. “Bu evi senin için inşa ettirdim. Her zaman gidebileceğin ve yalnızca sana ait olan bir evin olacak.”

Belgeyi göğsüne bastırırken gözlerinden yaşlar süzüldü. Bu hareket, arkasındaki düşünce adamın anlayabileceğinden çok daha önemliydi.

Dainn ikinci bir belge çıkardı. Hipnotize edici gözleri kadının üzerinden ayrılmıyordu. “Bu...” dedi kâğıdı ona uzatırken. “Seni resmen Bayan Blackthorne ilan eden bir evlilik belgesi. Yani benim sahip olduğum her şeye sen de sahipsin. Dünyanın neresine gidersen git bir ismin var.”

Siktir.

“Ama biz evli değiliz ki,” dedi Lyla. Adamın bunu nasıl yaptığını anlamamıştı.

“Yasaların gözünde, öyleyiz.” Bu açıklama yeterliydi. Dainn bunu mümkün kılmak için her ne yaptıysa yasal değildi ama bir şekilde yapmıştı işte.

Ona bir ev, bir isim, ait olabileceği bir yer ve bir kişi vermişti. Kim olduğunu, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri, umutlarını ve çekincelerini öğrenebileceği bir alan sağlamıştı... Ona hayal kurmayı öğretmişti.

Lyla tek kelime etmeden dudaklarını onunkilere bastırđı ve adama yapabildiği tek yolla, hissettiği her Şeyi o öpücüğe dökerek teşekkür etti. Bunun onun için ne anlam ifade ettiğini adamın da görmesini istiyordu. Dainn her zaman yaptığı gibi çenesini kavradığında dilleri sarmaş dolaş oldu. Onun verdiklerini kabul ederken daha fazlasını, *her Şeyi* talep ediyordu. Kendisinin nerede bitip, adamın nerede başladığını anlayamayacağı kadar birbirlerine karışmışlardı.

Uzun, çok uzun dakikalar süren öpüşmeden sonra dudakları şişmişti. Sonunda parlayan gözlerle geri çekildi. “Sanırım sana âşışım.”

Dainn burnunu onunkine bastırırken gözlerindeki ifade yumuşacıktı. “Öyle olduğunu biliyorum.”

Her ne kadar adam ona âşık olduğunu söylemese de, Lyla onun böyle hissedip hissetmediğini bilmese de bu kadarı yeterliydi. Adamın yıllardır olduğu kişi, haftalardır gördüğu bu hali, onu güçlendirmek için yaptığı her Şey yeterliydi.

Dainn ona pek çok hediye vermişti ama en büyük ve en güzel hediyesi özgürlüktü. Başlangıçta bir hapishane olarak düşündüğu yer, onun için kendini keşfedebileceği ve korkusuzca yaşayabileceği güvenli bir alan haline gelmişti.

Özgürdü.

Korkusuzdu.

Uçuyordu.

Bunların hepsi onun sayesinde olmuştu.

Bu fazlasıyla yeterliydi.

Onu helikoptere bindirmek için kucakladığı sırada adamın sırtını kavrayan eliyle o ana geri döndü. Adam kemerini bağlarken kıpırdamadan durdu. Dainn’i izlerken kalbi mutlu ritim-

lerle çarpıyordu. Siyah saçlarını, daima çattığı kaşlarını; uyumsuz, hipnotize edici, şeytani gözlerini...

Adam çenesini kavradı ve ona sert, hızlı bir öpücük verdi.

“Beni seviyorsun,” dedi Lyla ona söylediğinden beri her gün yaptığı gibi.

Dainn burnunu onunkine sürterek, “Seni seviyorum,” diye onayladı.

Sonra onu tekrar öpüp geri çekildi ve yolcu kapısını kapattı. Lyla adamın pilot koltuğuna doğru yürüdüğünü ve bunu sıklıkla yaptığını gösteren bir çeviklikle yukarı tırmandığını gördü. Kapısını kapatıp kemerini bağladıktan sonra ona hiçbir anlam ifade etmeyen bazı düğmelere basmaya başlayan adamı hayret dolu bakışlarla izliyordu. Dainn kendi başlığını takıp onunkini işaret ettiğinde bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanarak taktı.

Birkaç kontrolün ardından helikopterin kanatları hareket etmeye başladı. Lyla’nın vücudu adeta bir düğmeye basılmış gibi sarsılmıştı. Yer yavaşça alçalmaya başlarken midesi allak bullak oldu. Kalbi hızla çarpıyordu, koltuğun kenarlarını kavramıştı. Helikopter sabit bir şekilde havada süzölmeye başlamadan önce hafifçe öne doğru eğildi. Lyla bu sırada aşağıda gözleri için verilen bir ziyafetmiş gibi uzanan dağların, kayalıkların, denizin, kumsalın ve evin tüm manzarasını seyrediyordu.

“Vay canına,” diye mırıldandı. Birkaç ay önce hayattan beklediği tek şey temiz bir ölümken böyle bir şeyi görebildiğine hâlâ hayret ediyordu. O zamandan beri değişmiş, gelişmiş ve büyümüşü. Tıpkı kesilmiş, tahrip edilmiş, gözün görebileceği hiçbir şey kalmayana kadar koparılmış bir ağaç gibi. Dainn ona baktığında sökülmiş kökleri, yaralı gövdeyi, mutlak yıkımı görmemişti. Hayır, adamın onda gördüğü şey hayattı. Tek bir

kökü alıp kontrollü, güvenli bir ortama götürmüştü. Yeni bir filiz yeşerene, yeni kökler çıkana, yeni çiçekler açana kadar; güneş ışığı, su ve kendine özgü bir şefkatle onu beslemişti.

Gittikçe yükselirken gözlerini aşağıdaki manzaradan ayırmadı. Helikopterin her sarsılışı ya da süzülüşünde midesi bulanıyordu. Dainn'e bakmak için döndü ve onları dağların iç kısımlarındaki şehre, Gladestone'a doğru götürürken dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi seyretti.

Bir gün yerleşkenin nerede olduğunu sorduğunda adam bundan bahsetmişti. Anlattıklarına göre 1800'lü yıllarda kurulan Gladestone, madencilik ve tekstil endüstrisindeki hünerleriyle tanınan bir yerdi. İnsanların uyumadığı, suçun durmak bilmediği tempolu bir şehirdi. Birlik'in operasyonları için kilit noktalardan biri olduğunu da yine adamdan öğrenmişti. Yıllar önce onu Gladestone'a getiren şey de buydu zaten. Burası çoğunlukla yeraltı dünyasıyla -insanlar, organlar, hayvanlar, katiller ya da daha fazlasıyla- bir şekilde ilgisi olan insanların yaşadığı karanlık ve kirli bir yerleşim merkeziydi.

Yaklaşık yarım saat uçtukten sonra, Lyla yüksek fabrika bacalarından ilkinin uzaktan da olsa görebilmişti.

"Burası Gladestone'un kenar mahalleleri," dedi Dainn. Kulaklıklarında cızırdayan sesi oldukça yüksekti. Birbiri ardına dizilen fabrikalar geçip gitti, manzara evin çevresinde gördüklerinden çok farklıydı.

Ev.

Bunu söyleyebildiğine hâlâ inanamıyordu.

Birkaç dakika sonra şehrin manzarası önlerinde belirdi. Fabrikalarla depolar gözden kaybolurken daha temiz ve yüksek binalar ortaya çıkmıştı. Lyla onu yok eden şehri izlerken aylardır ilk kez zihnindeki o kara deliğin açıldığını hissetti.

“Kulüpler Bölgesi nerede?” diye bağırdı telsize doğru.

Dainn sağ tarafı işaret etti. “Şurada. Eskiden oradan biraz daha uzakta yaşıyordun.”

Lyla derin bir nefes alarak gerdanlığına dokundu ve anda kalmak için saç tokasını tekrar çekiştirdi. Her şey yolundaydı. O iyiydi. Artık o kara deliğe teslim olan kızla aynı kişi değildi. Lyla yepyeni bir kadındı ve iyi olacaktı.

Dainn en yüksek gökdelenlerden birinin etrafında döndü. Lyla çatının tepesinde bir helikopter pisti olduğunu fark etmişti. “İnişe geçiyoruz.”

Başparmağıyla onay verdikten sonra kayışlarına tutundu. Helikopter aşağı inerken midesi çalkalanıyordu. Bunun normal hissettirmesi için alışmanın biraz zaman alacağını farkındaydı. Bu yüzden çatıya inene kadar nefeslerini düzene sokmaya çalıştı.

Helikopter tamamen yerle buluştuğunda adam daha fazla düğmeye bastı. Bir an sonra kanatlar yavaşlamaya başladı, en sonunda hareketleri tamamen durdu.

Dainn kemerini çözüp pilot kabininden aşağı indi ve yanına gelerek onu rekor sürede çatıya bıraktı.

Lyla’nın dizleri titriyor, adamın desteğiyle ayakta durabiliyordu. Yüzündeki rüzgârı ve tenine değen güneşi hissetse de gördüğü manzara -kendince güzel olmasına rağmen- anılarıyla gölgelenmişti. Bu şehirden ve içindeki insanlardan nefret ediyordu.

“Bay Blackthorne, hoş geldiniz.”

Lyla yanlarından gelen kadın sesiyle o tarafa döndü. Üniforma benzeri bir kıyafet giyen güzel kadın onları asansöre götürmek için oradaydı.

“Teşekkür ederiz, Fiona.” Dainn yüzünde etkileyici bir gü-

lümsemeyle Lyla'nın elini tuttu. "Umarım süitimiz hazırdır. Karım yolculuk yüzünden yoruldu."

Lyla ilk kez, neden insanların adamın gerçekte kim olduğunu bilmesine de dış görünüşüne kandıklarını anlıyordu. Onları karşılayan kadın bu yalanı gerçekten de yutmuştu. Dürüst olmak gerekirse, kendisi de öyleydi. Özellikle de "karım" kısmı için...

"Elbette, Bay Blackthorne." Kadın gösterişli asansörün anahtar kartına bastı. "Moonflame'dekilere bu gece orada olacağınızı söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler, Fiona."

Asansörün kapıları kapandı. Lyla adamın hızla kaybolan gülümsemesini, her zamanki ifadesiz haline dönen yüzünü ve gözlerini gizleyen koyu camlı gözlükleri hayranlıkla seyretti. Dainn ise takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı ve tek eliyle bir şeyler yaparken diğeriyle onun elini tutmaya devam etti.

Bu hoşuna gitmişti. Adamın ona karşı gerçek olması, olduğu gibi davranması, rol yapmaması hoşuna gitmişti.

"Dainn," dedi elini çekiştirip.

"Hmm?"

"Moonflame mi?"

Dainn duraksayıp ona baktı. Yıllar önce karşı karşıya geldikleri seks kulübünü sorduğunu biliyordu. Lyla için bir kâbusa dönüşen o seks kulübüydü.

"Bu gece oraya neden gidiyorsun?"

Dainn telefonunu cebine koyup ona döndü. "Bu gece oraya *birlikte* gidiyoruz. Labirentteki o geceden sonra kulübü satın aldım. Bazı şeyleri değiştirdim. Gerçek bir seks kulübünün nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeni istiyorum. İşte bu yüzden gidiyoruz."

Adamın gömleğinin açık düğmelerinin ardındaki göğsüne baktı. “Sen... orada insanları bir şeylere zorluyor musun?”

“Zorlanmak istemezlerse hayır.”

İnsanlar zorlanmak mı istiyordu? Bu nasıl bir şeydi böyle?

Dainn’in nefesini yanağında hissetti. “Gözlerini kapat.”

Gözleri hızla kapandı.

“Şimdi beni hayal et.” Sesi onu baştan çıkarıyordu. “Seni zorla altıma aldığımı ve kaçmak için mücadele ettiğini hayal et. İçten içe sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun ama bu bir oyun ve biz de rol yapıyoruz. Ben seni kovalıyormuşum gibi yapıyorum, sense kaçıyormuşsun gibi. Seni yakalıyorum.” Adamın elleri vücudunun yanlarında gezinirken nefesi kesildi. “Ardından seni yüzüstü yatağa itiyorum. Mücadele ediyormuş gibi yapıyorsun. Benden kaçmak istiyorsun ama seni bağladığımda hareket bile edemiyorsun. Bu yüzden çığlık atıyorsun.”

Aniden eli ağzının üstüne kapandı. Dainn arkasından ona yaklaşırken sesi kulağında yankılanıyordu. “Çığlıklarını bastırıyorum. Sonra elimi aşağı indirip durana kadar seni boğuyorum.”

Anıları içindeki fanteziyle çarpışıyor, adam sözcükleriyle onu sarmaya devam ederken vücudu titriyordu. “Böylece çığlık atmayı, mücadele etmeyi bırakıyorsun. Ardından aletimi o daracık amcığının içine itiyorum.” Kot pantolonunun üzerinden kadınlığını kavradı. “Tek bir ses bile çıkarırsan seni boğacağım.”

Kendi gürültülü nefeslerini duyabiliyordu. Adamın zihninde yarattığı görüntü karşısında neredeyse inleyecekti.

“Bu fanteziyi ister miydin?”

O bir şey söyleyemeden asansörün kapıları açıldı. Bununla birlikte kirpiklerini araladığında onlara kocaman gözlerle ba-

kan üç kişi olduğunu gördü. Nasıl göründüklerini hayal edebiliyordu. Ufak tefek bir kadının arkasında iri bir adam vardı. Bir eli ağzının üzerinde, diğeri ise bacaklarının arasındaydı.

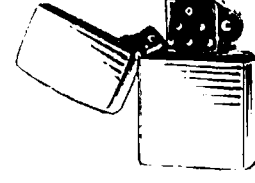
Söz konusu ellerden biri kadınlığını bırakmadan önce son bir kez daha sıktı. Ardından parmaklarını tekrar birbirine kenetleyip onunla birlikte dışarı çıktı.

Dainn tüm cinsel deneyimlerini yeni baştan yazıyordu ve Lyla bunu yapması için ona güveniyordu.

“Seninle isterdim,” dedi her zamanki gibi.

Adam ise her zamanki gibi, “Asla başka biri olmayacak,” diye söz verdi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Lyla

Akşam saatlerinde, Dainn koluna girdi ve onu kaldıkları otelin otoparkına götürdü. Otel hem lüks hem de şehirdeyken en çok bulunması gereken yer olan Kulüpler Bölgesi'ne yakın olduğu için süiti kalıcı olarak kiralamıştı. Çoğunlukla orada bulunduğundan, otelin adama verdiği park yerinde şık siyah bir araba onları bekliyordu.

Markasını ya da modelini bilmiyordu ama hızlı görünmesine şaşırmamıştı. Uçarken ve araba sürerken bu adamın adrenalinini sevdiğini anlamıştı.

Arabanın içi de şaşırtıcı bir şekilde siyahtı. Lyla alçak araca binip kemerini bağladığında yola çıktılar.

“Neden Blackthorne?” diye mırıldandı. “Seçebileceğin onca isim varken neden bunu tercih ettin?”

Adamın dudakları seğirdi. “Öldürdüğüm ilk adamın adıydı. Zengin, kendini beğenmiş pisliğin tekiydi. Ben de öyle biri gibi davranacağım için neden olmasın diye düşündüm.”

Lyla keskin bir nefes aldı. “Kaç yaşındaydın?”

“Altı.” Adamın yüzündeki ufak gülümseme rahatsız ediciydi. Ancak bundan rahatsız olmadığı gerçeği, Lyla'yı daha çok rahatsız etmişti. Bir katille bu kadar istekli bir şekilde yatmak yerine dehşete düşmesi ya da iğrenmesi gerekmez miydi? Belki de öyle olmalıydı. Normal bir kadın olduğu alternatif bir gerçeklikte bu mümkün olabilirdi.

“Peki onu neden öldürdün?” dedi kafasındaki düşünceleri görmezden gelerek.

Dainn bir anlığına ona baktı. “Benden bir şey aldı.”

Ses tonu kapanan bir kapı gibi hissettirmişti. Lyla son iki ay içinde birkaç kez maruz kaldığı bu ses tonunu yeterince tanıyordu. Dainn genellikle sorularını yanıtlar, sınırlarını istediği kadar test etmesine izin verirdi. Ancak bazı anlarda tamamen içine kapanıyordu. Her ne kadar anlayışlı olmak istese de, Lyla bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını inkâr edemezdi. Adam onun hakkında her şeyi biliyordu, en küçük düşürücü anlarına bile tanık olmuştu. Fakat söz konusu o olduğunda, Lyla aynı ayrıcalığa sahip değildi. Adamın kişiliğini, kim olduğunu biliyordu ama geçmiş henüz erişemediği kilitli bir mahzendi.

Arabasıyla ustaca manevralar yaparak şehrin etrafından dolaşan adama göz ucuyla baktı. Kravatı olmayan koyu renk bir takım elbise giymişti, geriye doğru taradığı saçları yüzünü ortaya çıkarıyordu. Uyumsuz gözleri aynı şekilde tehlikeliydi. Lyla ise şampanya rengine, yırtmaçlı bir elbise giyyordu. Açık bıraktığı saçları artık biraz daha uzun ve dalgalıydı. Dudakları adamın takıntılı olduğunu bildiği yumuşak bir kırmızı tonuna boyanmıştı.

Hem şehirde olmak hem de Moonflame’e gitmek konusunda endişeliydi. Dainn ona ne söylerse söylesin, bağlanarak bir labirentin içine itildiği ve çaresiz bir av olduğunu hissettiği anları dün gibi hatırlıyordu. Tüm bunları nasıl aşabileceğini bilmiyordu.

Doktor Manson’ın sözleri aklına geldi.

“*Kendini yeni deneyimlere açık tut. Partnere duyulan güven, her ilişki için en önemli adımdır. Ona güvenmemen için sana bir sebep verdi mi?*”

Hayır. Vermemişti.

Bunu kendine hatırlatarak boynundaki altın gerdanlığa dokundu ve tanıdık otoparka girene kadar arkalarında kalan şehri seyretti.

Moonflame, Kulüpler Bölgesi'ndeki mekânlardan biriydi. İki katlı ve gri renkli sıradan bina, etraftaki diğer gösterişli tabelalar olmasa kimsenin dönüp ikinci kez bakmayacağı bir yerdi. Ahşap kapının üzerinde basit, siyah bir levha asılıydı ve üzerinde yanan bir küre logosundan başka bir şey yoktu. Muhtemelen alevler içindeki ayı* temsil ediyordu.

Dainn arabayı park ettikten sonra ona doğru döndü. “Bütün gece boyunca seninle olacağım.”

Lyla başını salladı.

Adam ona yumuşak bir öpücük vererek arabadan indi ve yanına gelip elini tuttu. Eldivenli elini sırtına yasladıktan sonra onu ana kapıya doğru yönlendirdi.

Eldivenli eklemleriyle kapıya üç kez sertçe vurduğunda, bir adam kapıyı açarak onları dar koridora aldı. Koridor geniş bir salona açılıyordu. Lyla yaşadığı dejavu etkisiyle içgüdüsel olarak adama sokuldu. Dainn onu kendine çekip ahşap ve kırmızı renklerle döşenmiş oturma alanına doğru yürümeye başlamıştı. Eğer orada burada çiftleşen birkaç kişi görmeseydi, buranın bir seks kulübü olduğunu asla düşünmezdi. Buraya en son geldiği zamandan bu yana çok şey değişmişti.

Adam onu salonun arka tarafına, labirente açılan başka bir kapının olduğu yere doğru götürdü. Lyla'nın kalbi teklemeye, ayakları tökezlemeye başlamıştı.

Dainn'in belindeki parmakları sıkılaştı ama onu yönlendirmeye devam etti.

Kapı açıldığında karşısında labirent yerine birkaç farklı merdiven vardı.

* Kulübün ismi olan *Moonflame*, Türkçede “Ay Alevi” anlamına gelmektedir. Logoda buna atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

Lyla merak ve hayretle, onu sağ taraftan yukarı çıkaran adamı takip etti. Bu merdivenler koyu kırmızıya boyanmış küçük bir odaya açılıyordu. İçeride tiyatro salonu tarzına sahip bir sahneye bakan büyük bir cam duvar ve hemen karşısında duran kanepeden başka bir şey yoktu. Labirentten eser yoktu.

Sonra dudakları aralandı.

Esmer bir kadın tavandan sarkan bir iple asılmıştı. Ayak parmakları yere değiyordu, gözleri bağlıydı ve vücudu tamamen çıplaktı.

Lyla başını çevirdiğinde en az on odanın daha bu manzaraya baktığını gördü. Camlar sadece siluetleri göreceği kadar karanlıktı. Karşısındaki bölmeden birbirine dokunan iki kadının vücutlarını görebiliyordu. Diğerinde bir kadın dizlerinin üzerine çökmüş halde bir adamın aletini emiyordu. Bir diğerinde ise iki kadın ve iki erkek sevişiyordu.

Burası bir *sefahat yuvasıydı*. Daha önce gördüğü kulüplere hiç benzemiyordu.

Tamamen giyinik iki adam salonun ortasında asılı duran kadına katılırken cama bir adım daha yaklaştı. Aralarındaki zıtlık; adamların tamamen giyinik, kadının ise bütünüyle teşhirde olması içini bir parça şehvetle doldurmuştu.

Salon farklıydı, ortam farklıydı, geçen seferki gibi saldırgan hissettirmiyordu.

O anda adamın arkasında durduğunu hissetti. Eldivenli parmağı köprücük kemiklerinde gezinirken nefesi kesildi. “Buraya yaptığım şeyi beğendin mi?”

Lyla dudağını ısırarak başını salladı. “Evet.”

“Peki bu manzara da hoşuna gitti mi?”

Lyla sahneye baktı. Her iki adam da tavandan sarkan kadının meme uçlarını emiyordu. Öyle sertçe içlerine çekiyorlardı

ki, yanakları iki çukurdan ibaret kalmıştı. Başka hiçbir noktasına dokunmadıklarında kadın rahatlama arzusuyla çırpındı. Lyla gözlerinin bağlı olduğu ama bu kadar çok kişi tarafından izlendiği fikrinin içinde bir şeyler uyandırdığını hissetti.

“Orada olmak istiyor, değil mi?” Bu soru onun için önemliydi.

“Gördüğün ve göreceğin herkes burada olmak istiyor.”

Güzel. Bu iyiydi.

“Birinin beni böyle görmesine izin verir miydin?” diye sordu. Dainn’in sahiplenici karakterinin bununla nasıl başa çıkabileceğini merak ediyordu.

Adamın karanlık kahkahası etrafını sardı. “Seni tüm dünya izlerken hunharca becerebilirim, Lyla. Sana sahip olamayacaklarını, sana dokunamayacaklarını, tamamen bana ait olduğunu ve seninle istediği gibi oynayabilecek tek kişi olduğumu bilecek uzaktan izlerken. Ama boşalmana izin vermem. Bu sadece *benim* gözlerim için.”

Sözlerinin etkisi vücudunu ele geçirmiş, ateşini daha da yükseltmişti.

“Ben... ben bu konuda ne düşündüğümü bilmiyorum,” diye mırıldandı. Gözleri aşağıdaki sahnede idi. Teşhir edilmekten nefret ederdi. Adamla yaşadıkları yalnızca onlara aitti. Yalnızca ikisinin arasındaydı ve bunu birilerine gösterme fikri ona çekici gelmiyordu.

Adamın dudakları boynunu buldu. “Ama izlemekten hoşlandın, değil mi?”

Bu soru ona mantıklı gelmişti. “Evet.”

Adamın sıcak nefesini ensesinde hissetti. “O halde izlemeye devam et, *flamma*.”

Adamın söylediğini yaptı.

Diğer cam odalardaki insanların, daha doğrusu siluetlerin farklı cinsel aktivitelerde bulunmalarını seyretti. Onları izlerken, bu cama baktıklarında insanların ne görebileceklerini merak etti. Sadece vücudu onunkini örten adamın siluetini mi, yoksa arkasında daha iri bir adam duran ufak tefek bir kadın gölgesi mi görüyorlardı? Bilmese bile bu fikir heyecan vericiydi. Gözlerinin kaymasına izin verdiğinde, tiyatro salonunu andıran odadaki kadının iki erkeğin arasında sıkıştığını gördü. Öndeki adam onu kucaklarken arkasındaki fermuarını açmakla meşguldü.

Olaakları bildiği halde, adam hemen arkasından kadının içine girerken nefesini tuttu. Kadının yüksek sesli inlemesi vücudunun ürpermesine sebep olmuştu.

Elbisesinin kalçalarının üzerine çıktığını hissetti. Dainn iç çamaşırını yana çektiğinde nefesleri hızlanmıştı. Adamın parmakları sıırsıklam kadınlığını buldu. Girişinin etrafında metalik bir şey çevirdiğinde vücudu içgüdüsel olarak kaskatı kesildi.

“Şşt,” diye yatıştırdı adam. “İzlemeye devam et.”

Lyla aşağıdaki manzaraya odaklandı. İlk adam kendini tamamen esmer kadının kalçalarına itmişti. Lyla tam o anda Dainn’in daha önce üzerinde kullandığı metal tıkaçın arka girişinden içeri kaydığını hissetti. Diğer adam fermuarını açıp kendini aşağıdaki kadının içine itti, asılı duran kadın her iki girişinin de dolmasıyla tekrar inlemeye başlamıştı.

Lyla içindeki tıkaçtan sonra şimdi de adamın aletini girişinde hissediyordu. Cama doğru eğilerek kalçalarını ona daha iyi erişim sağlamak için kaldırdığında gözleri aşağıya takıldı. Adamların tavandan sarkan kadını yavaşça becermeye başlamasını izlerken Dainn’in aleti içine gömülüyordu. Kadınlığının gerginliği yüzünden nefesi kesilmişti. Bunca zaman sonra bile

adamın içine yavaşça girmesi gerektiğini bilmek kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Saniyeler içinde tamamen sınıra gelmiş, bu adamla ulaşabileceği son noktaya kadar her noktadan uyarılmıştı. Başka birinin ona yaklaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden tüm çekingenliği bir kenara bıraktı.

İçindeki gerginlik yüzünden dudaklarından yüksek bir inilti döküldü. Adamın derinlere indiğini hissettiğinde gözleri istemsizce kapandı. Aletindeki metaller artık tanıdık gelen ama asla daha az mükemmel olmayan bir şekilde sıkılaştı kadınlığına sürtündü.

“Teşhir edilmekten nefret ediyordun, değil mi?” Boynuna dokunan kelimelerle ürperdi, tüyleri diken diken olmuştu.

Nefret ediyordu. Şu anda teşhir edilmese de bir bakımdan öyleydi. Cam onu gizliyorsa bile, çıkardığı sesleri kesinlikle saklamıyordu. Bir kez daha, adamın daha önce nefret ettiği bir şeyin üzerinden geçip yerine unutulmaz ve inanılmaz bir anı koyduğunu fark etti.

Ellerinden birini adamın boynuna doladı. Onu en derinlerinde hissederken kafasını çevirdiğinde yüzleri yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. “Daha önce yaşadığım şey seks değildi. Zalimce ve acımasızdı. Kullanılmak, teşhir edilmek, dokunulmak, her şey aşağılayıcıydı. Farklı olabileceğini, farklı hissedebileceğimi bilmiyordum. Seninle tanışana kadar. Bana seksin daha derin olduğunu gösterdin. Seks, değer verdiğin biriyle bağ kurmanın bir yolu. Bana yeniden hayat verdin ve şu noktada...” Kalçalarını oynatırken dudaklarının arasında sadece birkaç santim vardı. Sözlerinin adam üzerindeki etkisini görebiliyordu. “Sonunda her zaman güvende olacağımı bildiğim için benimle ne istersen yapman konusunda sana güveniyorum.”

Dainn dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı. Dili ağzının içinde hareket ederken onu zorluyordu. Lyla iniltilerinin adamın dudaklarının arasında kaybolduğunu hissetti.

Geri çekilerek, “Öyleyse,” dedi Dainn. “Seni insanlarla dolu bir odaya götürüp orada çıırılçıplak bıraksam bana güvenir miydin?”

Bu düşünceyle nefesi kesildi. İçi korkuyla dolsa da başını salladı. “Evet.”

“Peki insanları burada seni izlemeye davet etsem bana güvenir miydin?”

“Evet.”

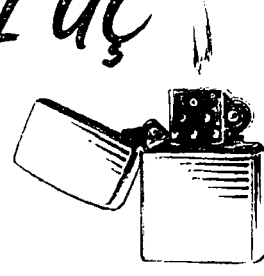
“Peki ya içkine bir şey katmış olsaydım? Yine de güvenir miydin?”

Lyla gözlerinin derinliklerine baktı. Dainn uyuşturucuya zorlandığı günün onun için ne kadar korkunç bir anı olduğunu biliyordu. Yutkunarak başını salladı.

“Sikeyim, Lyla,” diye inledi Dainn. O anda içine öyle sert bir şekilde girdi ki, adamın hamlesiyle neredeyse bayılacaktı. “Hiçbir şey beni güvenin kadar etkilemiyor. *Hiçbir şey.*”

“Sana güveniyorum,” diye fısıldadı Lyla. Onun cevabını ise tüm vücudunu saran bir ürpertiyle birlikte hissetti. Dainn onu mahvetmeye devam ederken aynı ürperti içine sızıyordu. Cama dönüp etrafındaki zevk düşkünü insanları seyrederken uzun zaman sonra ilk kez sahiplenildiği için mutlu hissetti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Dainn

Moonflame'de ona yaşattığı cinsel yıkımdan sonra kadın bitkin düşmüştü ve ölü gibi uyuyordu. Lyla onu kesinlikle şaşırtmıştı. Tüm çekincelerinin arasında, teşhir edilmek en çok nefret ettiği şeydi. Nedenleri oldukça anlaşılabilirdi. Ancak bir şekilde ona güvenmişti ve bu durum her şeyden daha güçlüymüş gibi hissetmesini sağlıyordu. Lyla'nın sevgisine ve güvenine sahipti. Doğru zamanın geldiğini de tam olarak bu şekilde anlamıştı.

Tabletinde yıllar boyunca çektiği fotoğraflardan oluşan galeriye bakıp iç geçirdi. Ekranı kilitleyerek onu yan sehpanın üzerine koydu. Ardından uzanıp kolunu kadının ufak bedenine doladı.

Lyla bilinçsizce ona sokulurken dudakları duyamadığı bir mırıltıyla hareket ediyordu. Dainn göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu kadına sarılmak, yanında uyumak, birlikte olmak onu değiştirmişti. Artık olasılıklara, yeni fikirlere ve hâlâ tam anlamıyla hissetmese de tanıdığı duyguların çeşitliliğine daha açıktı.

Kadının vücudunu hafifçe sıkıp yataktan kalkmadan önce başına yumuşak bir öpücük kondurdu. Lyla yoğun bir sevişmenin ardından hep uyurdu. Dainn onun bütün gece uyuyacağını bildiği için koyu renkli spor kıyafetlerini giydi. Kadının ona ihtiyaç duyması ihtimaline karşı telefonunu cebine koyduktan sonra sessizce pencereye doğru ilerledi.

Bu odada kalmasının nedenlerinden biri penceresinin hemen dışında bulunan acil durum merdiveni idi. Bunu kullanarak otelin kameralarına yakalanmadan aşağı inebilirdi. Bu aynı zamanda ona meraklı gözlere engel olmanın zevkini de veriyordu.

Dünyanın geri kalanına göre, Blackthorne güzel karısıyla birlikte yatağında uyuyordu. Gölge Adam'ın ise harekete geçme vakti gelmişti.

Pencereden çıkıp merdivenden inerek yan sokağa atladı ve yavaşça caddeden aşağıya, Lyla'yı kilitli tuttukları depoya doğru yürüdü. İlahi adalet mi, yoksa basit bir intikam mı olduğunu bilmiyordu ama hem Hector'u hem de diğer adamı orada tutuyordu. Kadın aylarca burnunun dibinde olmasına rağmen her yerde onu aramıştı.

Altı ay. Lyla'yı zincire vurmuş, kalan son parçalarını da kırmışlardı. Öyle kötüydü ki, nihayet oradan çıktığında ölümün kollarına sürüklenmişti. Dainn kadının eve geldiği ilk hafta odasından neredeyse hiç çıkmadığını, neredeyse hiç yemek yemediğini ve hiç konuşmadığını hatırlıyordu. Yavaşça açılması, kendini bırakıp onu içeri alması günler sürmüştü. Yıllar boyunca onunla kurduğu bağın, o çok depresif olduğu için hiçbir şey ifade etmediği günlerdi.

Gecenin karanlığının tadını çıkararak ilerlerken, bunun muhtemelen yapmaktan en çok keyif alacağı şey olduğunu fark etti.

Kadını tuttukları depo görüldüğünde hızla içeri girdi. Uzun ve büyük sanayi alanı bomboştu. Tıpkı birinin yanlışlıkla girmesi ihtimaline karşı olmasını istediği gibiydi. Yan taraftan ilerleyerek arkaya, Lyla'yı kapattıkları küçük cehennem çukuruna, genç kadının her gün gözlerini dikip baktığı tavanın olduğu odaya yürüdü. Gönderdikleri her videoyu izlemiş; kadı-

nın gözlerinin yavaş yavaş nasıl öldüğünü, bedeninin nasıl pes ettiğini, aklını nasıl kaybettiğini görmüştü. Her şeyi görmüştü ve eğer bu gezegende onu çılgına çevirebilecek bir şey varsa, o da kesinlikle buydu. Dainn o altı ay içinde son on yılda öldürdüğünden daha fazla insan öldürmüştü. Yakalamış, sorgulamış, ortadan kaldırmıştı.

Birlik o sırada korkudan titriyordu. Piramidin tepesindeki beş üyeden üçünün icabına çoktan bakmıştı ve geriye sadece iki kişi kalmıştı. İkisi de ortalıkta görünmüyordu. Buradaki işi bitene kadar yılan gibi saklanacaklardı.

Ah, işi henüz bitmemişti.

Küçük odanın kapısını iterek açıp kapüşonunu yüzüne çektikten sonra içeri girdi.

Kan, idrar ve keskin bir çürük kokusu burnuna doldu. Koku alma duyularının o kadar keskin olmamasına sevinmişti.

Hector tıpkı Moonflame'deki kadın gibi tavandan aşağı sarkıyordu. Ondan tek farkı vücudundaki küçük kesiklerden kan kaybetmesiydi, ayrıca bu durumdan zevk falan da almayacaktı. Üç adam arasında Lyla'yı en çok mahveden, ona en çok işken-ce eden ve her seferinde içindeki ufak bir parçayı daha öldüren kişi bu adamdı. Dainn'in her anı onunla birlikte yaşayabilmesini sağlamak için odaya kamerayı koyan da oydu. Kadının verdiği gülleri nasıl kopardığını ve o güzel, uzun saçlarını yerlere dökülene dek nasıl kestiğini görmüştü.

Hatırladıkça göğsü sıkışıyordu. Bu görüntüleri izlediğini, elindeki su bardağı çatlarken burnundan soluduğunu, onun hayatta olmasına ve nefes almasına sevindiğini hatırlıyordu. Nefes almaya devam ettiği sürece, onu bulacaktı. Nefes almaya devam ettiği sürece, onu geri getirecekti. Nefes almaya devam ettiği sürece, elindeki kontrolü kaybetmeyecekti.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam bu dünyadaki en tehlikeli yaratıktı. Ancak kadın nefes aldığı sürece; onun kaybedecek, özleyecek ve uğruna yaşayacak bir şeyi olacaktı.

Hector'u olduğu gibi baygın ve asılı halde bıraktı. Ardından sandalyeye bağlı olan diğer adama döndü. Onun kanaması yoktu. *Şimdilik.*

“Uyanma vakti!” Yan taraftaki küçük dolabı yere itti.

Her iki canavar da gürültüyle birlikte irkilerek uyanmıştı.

Hector'un gözleri dehşetle açılırken diğer adam yutkundu.

“L...lütffen,” diye kekeledi sandalyedeki. “Bırak beni. Ben hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Sana ne istersen veririm. Bırak gideyim.”

Dainn ters dönen dolabın üzerine oturdu. Dirseklerini dizlerinin üzerine yasladı ve ellerini gevşekçe aşağı doğru sarkıttı. Çakmağı eldivenli parmaklarının arasındaydı. Eldivenleri giymesinin nedeni insanların, küçükken kazara çıkan bir yangında yanan ellerini görmesinden hoşlanmaması değildi. Hayır, bunu umursamıyordu bile. Asıl nedeni, ellerinin bir şeylere dokunması ve başkalarının ruhunu üzerinde taşımaktan hoşlanmamasıydı. Ayrıca parmak izlerinin etrafa bulaşmaması konusunda da yardımcı oluyorlardı. Bu alışkanlığı özellikle Blackthorne Şirketler Grubu tıkr tıkr işleyen bir makine olduğu için oldukça faydalıydı. Ancak asıl neden kesinlikle insanların ruhuydu. Çıplak ellerinde hissetmeyi sevdiği tek ruh kadına aitti. Yalnızca onunkini arzuluyordu.

“Ne olacağını sanıyordunuz?” diye sordu sakince. Adamların gözlerindeki korkunun tadını çıkarıyordu. “Benim izleyeceğimi bile bile ona kamera önünde defalarca tecavüz ettiğiniz zaman ne düşünüyordunuz?”

Ayaklanıp arka tarafa doğru yürüdü. Her ikisinin de onu

gözden kaçırmamak için boyunlarını nasıl çevirdiğini görmüştü. Ancak bir işe yaramazdı. Gölgeleleri nasıl kullanacağını biliyordu ve şu anda yaptığı şey de tam olarak buydu. Sadece sesi ni duyabilecekleri kadar karanlığa karıştığında daha da dehşete düşeceklerdi.

“Eğer şeytanı oyuna davet ettiyseniz, ortaya çıktığında merhamet dilenmeyin.”

İkinci adamın sızlanıp durması sinirlerini bozuyordu. İniltileri tahtaya sürten tebeşir gibiydi, içinde adamın vücudunu ikiye bölme arzusu uyandırmıştı. Lyla bazen zevk, bazen de acıyla inliyordu ama onu yalnızca kollarının arasına alıp kendine saklamak istiyordu.

Hector konuşarak sessizliği bozdu. “Ben sana... Sana bilgi verebilirim. Birlik hakkında. Ne bilmek istiyorsan.”

Aşağılık piç hiçbir şeye sadık olmadığı için bu pek de şaşırtıcı bir gelişme değildi. Adama ayak uydurarak onunla alay etti. “Ne söyleyebilirsin?”

“Ben...” Hector bir an için düşündü. “Artık yönetimde bir değişiklik olduğunu söyleyebilirim. Öncesinde beş kişi vardı.”

“Bunu zaten biliyorum,” dedi Gölge Adam ona. “Üçünü ben öldürdüm.”

Hector gözle görülür bir şekilde yutkundu. “Kalan ikisinden biri de diğerini öldürdü. Artık iktidarda sadece tek bir adam var.”

İlginç. Kadınla geçirdiği iki ay boyunca yavaş yavaş iyileşmesi için ona tüm zamanını verirken bunu kaçırmış olmalıydı.

“Peki ya örgütün geri kalanı?” Gölgelelerin arasında dolaşıyor, sesin nereden geldiğini görmek için dönüp duran adamları izliyordu.

“Her şey aynı. Yönetimdeki değişimden haberleri yok.”

Dante'nin adamı Vin de bunu bilmiyordu anlaşılan. Bu onların tarafının hâlâ durumdan haberdar olmadığı anlamına geliyordu. Son birkaç ay boyunca Lyla'yı bulmaları için arkada etmek kırıntıları bırakıp durmuş, onları meşgul ederken kendine daha fazla zaman kazandırmıştı. Asıl amacı Vin'in genç kadının arkadaşının, küçük alevine iyi davranan kızın peşine düşmesiydi. O kız sadece Lyla yüzünden bile Dainn'in ilgisini hak ediyordu. Vin bu işin içindeki kızılıların bir listesini bulmuş olsa da, Dainn adamın özellikle Malini'ye odaklanmasını sağlamıştı. Kızın arkadaşı hakkında konuşup adama bir ipucu vereceğini biliyordu.

“Peki bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Hector'a. Kardeşi Victor yeraltı dünyasında onu arıyor olsa da hiçbir şey bulamamıştı. Gladestone'da olduğunu bile bilmiyordu. Çok fazla insan Hector'dan bir parça istiyordu ama Lyla'dan daha fazla hak eden hiç kimse yoktu.

“Bahsettiğim şu adam... Alpha için çalıştığım dönemde baldızını kaçırmak için benimle temasa geçen oydu,” diye detay verdi. “Zenith yirmi yıl önce kaybolan kızlardan biriydi. Elleriindeki son büyük gruptu ve bir mafya babasının çocuğu olduğu için her şey berbat oldu.”

Gerçekten de öyleydi. Zenith gerçek Morana'ydı. Bu durum onun hakkında meraklanmasına neden oluyordu.

“Peki ya Morana'ya yapılan saldırı?” diye sordu içten bir merakla. Bir türlü bir araya getiremediği tek şey buydu.

Hector bir an için tereddüt etti. “Babası Birlik hakkında bilgi sahibiydi. O adamın çocuğu olduğunu anladıklarında, onun da bir şeyler bildiğini düşündüler. Özellikle de örgütü araştırmaya başladığı için. Bu yüzden onu ortadan kaldırmak istediler.”

Hem Tristan'ın hem de Dante'nin koruması altında olduğu

düşünülürse, planı yapan kişiler büyük aptallık etmişti. Bilmedikleri şey, çoğunlukla Xander yüzünden olsa bile o kadının Gölge Adam tarafından da korunduğuydu. Çocuğa iyi geliyordu ve Dainn'in buna ihtiyacı vardı. Lyla geçmişiyile ilgili ne yapmak istediğine karar verene kadar, tıpkı ondan istediği gibi çocuğa göz kulak olacaktı. Kadın ondan ne isterse yapardı. Lyla'nın onun üzerinde sahip olduğu gücün yarısından bile haberdar olup olmadığını merak ediyordu.

Küçük odanın etrafında bir tur daha attı. “Bana şu adamdan, yeni liderden bahset.”

Hector kolları ağırlığıyla titrerken inledi. Lyla'yı bağladığı zincirlerden aşağı sarkıyordu. “O yaşlı bir adam,” diye başladı. “Onunla tanışmadım ama ‘thesyndicator03’ isminde bir hesabı vardı. Zenith’le ilgileniyordu. Onu çok istiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü kaçıyordu. Arkasında L... Lyla'yı bırakarak.”

Dainn bunu bilmiyordu ama mantıklıydı. İki kız birlikte kaçırıldıkları için arkadaş olmuşlardı ve Zenith çocukken kaçıp Dainn'in küçük ayını geride bırakmıştı.

“Adam bunun için Lyla'yı mı cezalandırdı?” diye sordu. O herifi öldürmek için listesine bir neden daha eklemesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

“Bilmiyorum. Ancak onu göndermeden önce bir süre yanında tuttu.”

Hector her şeye rağmen işe yaradığını kanıtlıyordu. Belki bir gün daha yaşamasına izin verirdi. İlerleyip sessiz kalan ve Lyla'ya daha az zarar vermiş olan diğer adamın arkasına geçti. Ardından göz açıp kapayıncaya dek boynunu kırdı.

Hector şok içinde haykırdı. “Lütfen, hayır! Sana her şeyi anlatacağım. Bırak beni gideyim.”

Gölge Adam dışarı çıktı. Odayı kilitlerken hemen arkasından çılgınlık geliyordu. Edindiği yeni bilgileri düşünerek otele geri döndü, merdiveni tırmandı ve sessizce odaya atladı. Gözleri anında kendi yastığını işgal eden kadını bulmuştu. Lyla usulca horlarken battaniyeye bir *burrito* gibi sarılmıştı. Onu böyle gördüğünde göğsünde bir şeyler gevşedi.

Odaya geri dönmeden önce hızlı bir duş alıp gecenin yorgunluğunu üzerinden atmak için banyoya yöneldi. Ardından yavaşça yatağa girdi ve genç kadını uyandırmadan göğsüne çekti. Lyla üzerine yerleşip gövdesine sokulurken başını koluna yasladı. Dudakları aralanmıştı, gözleri bir rüya yüzünden kapalı gözkapaklarının arkasında hareket ediyordu.

Eğilip kadının nefis dudaklarına yumuşak bir öpücük konurdu. Rüyasında güzel bir şeyler görmesini umuyordu. Onu seyrederken dönüştüğü kadına bir kez daha hayran oldu. Hayatı boyunca insanların canavarlara dönüştüğünü görmüştü. Özellikle de travmatik bir çocukluk geçirmiş insanların zincirlerini kırarken zorlandığına şahit olmuştu. Ona yardım etmiş olabilirdi ama Lyla zincirlerinin esiri olmak bir yana, onlara her zaman meydan okuyan biri olmuştu. Karanlığa sığınıp çocuğunu kurtaran oydu. Birçok işkenceye katlanıp başını dik tutan oydu. Sırf oğlu hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için bir gün daha yaşayan oydu.

Kadının alev rengi saçlarını geriye doğru itti. Dünyanın olduğu kişiyi lekelemesine, ışığını söndürmesine, durmaksızın sevme yeteneğini elinden almasına izin vermeden yaşamaya devam etme cesaretini nereden bulduğunu merak ediyordu. Travmalarıyla onun yanında yüzleşiyor, her biri için başka bir anı yaratmasına izin veriyordu. Dainn'i olduğu gibi görüyor, ona gözlerinin içinde kalplerle bakmayı sürdürüyordu. Her gün kendinden şüphe ediyor ama yine de devam ediyordu.

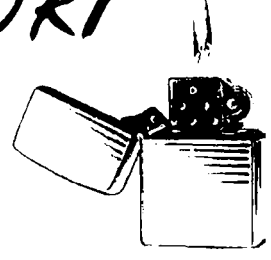
YOK EDİCİ

Dainn göğsündeki gerginliğin kadının aşk dediği şey olup olmadığını bilmiyordu. Ancak normal insanlar gibi hissedebileceği alternatif bir gerçeklik olsaydı, bu kadına âşık olacağını biliyordu. Şu anda tek amacı, Lyla'nın o alternatif versiyona özlem duymasına asla izin vermemektir.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

BÖLÜM YIRMİDÖRT

Lyla

Bir şeyler farklıydı.

Lyla bunun ne olduğunu ya da neden bir şeylerin değiştiğini hissettiğini bilmiyordu. Ancak uyanıp yataktan kalkmaya çalıştığı anda, beline dolanan demir gibi kollar onu kendine çekmişti.

“Dainn?” Yumuşak sesi uykudan dolayı biraz boğuktu. Karındaki kollar hafifçe kasıldığında, ellerini üzerine koyup tırnaklarını adamın kaslarında gezdirdi ve onu rahatsız eden şey her neyse şefkatle yatıştırmaya çalıştı.

“Benim için ilk kez geldiklerinde dokuz yaşındaydım.”

Lyla’nın nefesi kesildi. *Geçmiş*. Adam geçmişi hakkında düşünüyordu ve bunu onunla paylaşmaya karar vermişti. *Nihayet*.

Dönmeye çalıştığında adam onu sıkıca tuttu. Sırtını göğsüne yaslamıştı, sözleri başının üzerinden akıp gidiyordu.

“O zamana kadar,” diye devam etti sessizce. “Evdeki diğer çocuklar gibi olmadığımı çoktan anlamıştım. Morning Star Evi’nde çok fazlası vardı ve onlardan hiçbirine benzemiyordum.”

Kelimeler uykulu zihnine nüfuz ederek pusu dağıtırken açık pencereye baktı. Sabahın erken ışıkları perdelerin altından süzülüyor olsa da oda hâlâ büyük ölçüde karanlıktı. Tam da adamın rahat edeceği gibi.

“Sen nasıl bir cocuktun?” diye sordu. Anı bozmamak için sesini onunki kadar alçak tutmuştu.

“Garip.” Bu kelimenin ardından uzunca bir süre duraksadı. “Garip bir çocuktum. Onların hissettiklerini hissetmiyor, olayları onların gördüğü gibi görmüyordum. Dünyayı başkalarının algıladığı gibi algılamıyordum. Küçük yaşta bile dünya görüşüm oldukça çarpıktı. Bencil ve kolay öfkelenen biriydim. Biri beni kıskırttığında, ona bedel ödetmekten asla pişmanlık duymazdım.”

Tanrı aşkına, adamın çocukluğundan bahsetme şekli vücudunu sarsmıştı. Lyla o yaşlarda nasıl bir çocuk olduğunu hatırlamaya çalıştı. Korkmuş, kaybolmuş, kafası karışık haldeydi. Eskiden sürekli ağlardı. O kadar çok ağlardı ki, yerleşkedeki bakıcıları onu bu yüzden cezalandırmayı bırakmıştı. Çünkü cezalar onu daha çok ağlatıyordu. O her duyguyu fazlasıyla hissetmişti ve Dainn’in o zamanlar olduğu kişiye çok zıttı.

Şu anda olduğu kişiye de öyle.

Yalnızca artık bunu dünyadan saklamakta daha iyilerdi.

Sessizce bekleyerek adamın kendi hızında devam etmesine izin verdi. Onu paylaşmak konusunda rahat hissettiği şeylerin ötesine zorlamayacaktı.

“Dokuz yaşındayken benim için geldiler,” diye devam etti bir önceki cümlesine. “Ama benim nasıl bir çocuk olduğumu bilmiyorlardı. Gözlerim her zaman böyleydi, bana ‘şeytanın çocuğu’ diyorlardı. Sanki bu beni incitecekmiş gibi. Onlara sadece gülümserdim.”

Lanet olsun. Adamın kollarını okşamaya devam etmeden önce bir saniyeliğine duraksadı.

“Onları parçalarken gülümserdim,” diye devam etti. Kadının yanık izlerini görebilmesi için ellerini hafifçe kaldırdı. “O zamanlar ateşle nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Bunlar da o zaman oldu.”

YOK EDİCİ

Lyla çok göze çarpmasa da yeterince belirgin olan yara izlerini takip etti. Tam o anda, Dainn bileğini çevirip ellerini yakaladı ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Sonra ne oldu?”

Onları bırakmadan önce sahiplenici bir şekilde sıktı, ardından tekrar kollarını okşayıp yatıştırmasına izin verdi.

“Kelimenin gerçek anlamıyla şeytanın çocuğuna dönüştüm,” dedi saçlarına doğru. “Bana yaklaşan herkesi hiç pişmanlık duymadan öldürdüm. Yetişkinler benimle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı. Bu yüzden onlar gibi olmayan birini getirdiler.”

Lyla’nın nefesleri adamın devam etmesini beklerken ağırlaşmıştı.

“Benden bir yaş küçük bir kız.”

Kahretsin. Canavarlar. Her biri canavardı onların.

Adamın kollarını sıktı ama öfkesinin bedenini sarmasına izin vererek sessiz kaldı. Bunun nereye varacağını bilecek kadar uzun süredir bu dünyada yaşıyordu.

“Küçücük bir şeydi, çok çaresizdi,” dedi Dainn o günleri anımsayarak. “Onu öldüremedim. Bu yüzden bana bir şeyler yaptırmak için onu koz olarak kullanmaya başladılar.”

Adamın kollarını sıkarken kendi vücudu titriyordu. Çocukken bile böyle güçlü olan Dainn’in canavarlar tarafından kontrol edildiğini, çaresiz bir kızı öldürmek istemediği için bir şeyler yapmaya zorlandığını hayal etti.

“Sonra?” Sesi çatlamıştı, tıpkı vücudu gibi o da titriyordu.

“Beni iki yıl boyunca kullandılar,” dediğinde Lyla gözlerini kapattı. *O olmasın. Onun da başına gelmiş olmasın.* Ancak yine de, adamın onunla aynı şeyleri yaşadığını bilmek daha yakın, daha bağlı hissetmesini sağlamıştı. Ayrıca bunu bilmek, onun ne kadar güçlü olduğunu görmek ona kendisi için de umut ve-

riyordu. Belki o da zamanla geçmişinin zincirlerini kırabilir ve kendi gücünü bulabilirdi.

“Erkeklerin yurdunda yaşayan tek kız oydu. Bunun tek nedeni onu beni kontrol etmek için kullanmalarıydı ve o da bunu biliyordu. Benim bir katil olduğumu biliyordu, o yüzden acı dayanılmaz hale geldiğinde onu öldürmem için yalvarıp durdu. Ama ben ne şimdi ne de o zaman çocukları öldürmüyordum.”

Kalbi her kelimedede daha da ağırlaşırken sadece bekledi.

“Bu yüzden, bir gece kimsenin izlemediği bir anda kendini öldürdü.”

Lyla’nın nefesi kesilmiş, gözleri kapanmıştı. Odadaki hava yitip giden bir ruhun acısıyla ağırlaştı. “Adı neydi?”

Dainn’in omuz silktiğini hissetti. “Bilmiyorum. Ona 5057 diyorlardı. Sanırım daha önce olduğu yerde kızlara bize verdikleri gibi isimler vermiyorlardı.”

Kahretsin, bu çok üzücüydü.

Adamın anlattığı hikâyeye kendini kaptırmış bir halde kıpırdanıp arkasını dönmeye çalıştı. Bu sefer adam ona izin vermişti. Lyla yatağa yerleştiğinde yüzüne baktı ve canavarlar arasında şeytanın çocuğu olarak anılmasına sebep olan uyumsuz gözlerini gördü. Ama çok daha fazlasıydı. Dainn şeytanın bizzat kendisiydi ve tamamen ona aitti.

Elini adamın çenesine koydu. Başparmağıyla ensesindeki saçları okşarken gözleri birbirine kilitlenmişti. “Sonra?”

“Sonra,” dedi adam. Sesi alçak bir tona düşmüş, kollarını kadının beline dolamıştı. “Gitmeme izin verdiler.”

Lyla hayretle kirpiklerini kırıştırdı. “Ne?”

“Gitmeme izin verdiler,” diye tekrarladi. “O olmadan beni bir daha kontrol edemeyeceklerini biliyorlardı, zaten on iki yaşına girmiştin. Büyüdükçe daha da tehlikeli oluyordum. Bu

yüzden beni ellerinde tutup her şeyi riske atmaktansa gitmeme izin vermenin daha iyi olacağına karar verdiler.”

Lyla keskin bir nefes aldı. “Nereye gittin?”

“Hiçbir yere, her yere.” Parmakları tişörtünün altına sızıp çıplak sırtında gezindi. “Beni sokağa bıraktıklarında bir süre orada kaldım ve ihtiyacım olan şeyleri çalarak yaşadım. Bir süreliğine bir okulda kaldım, öğrencilerinden biriymişim gibi davranıp onların kaynaklarını kullandım. Bir tür özel okuldu ve mesai saatleri dışında çocuklara dövüş sanatları dersleri veriyordu. İlgimi çekince aralarına katıldım. Sonrasında zengin mahallesindeki boş evlerden birine sığındım. Sahipleri bir yerlere gitmişti.”

Bu durum ona vahşi ve kesinlikle ürkütücü geliyordu. O kadar küçük bir yaşta dünyaya yapayalnız olmak... “Kimse bir şeyden şüphelenmedi mi?” Adamın tüm bunları yaşamış olduğu düşüncesiyle hem dehşete kapılmış hem de korkmuştu.

Dainn’in dudaklarının seğirdiğini gördü, ellerinden biri çenesini kavradığında başparmağı dudaklarını buldu. “Sana karşı dürüst olmam herkese öyle olduğum anlamına gelmiyor, *küçük flamma*,” dedi neredeyse şefkatle. “İnsanları kandırıyorum. Bu benim ikinci doğam gibi. O zamanlar bile, insanları kendime inandırmak için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum ve onlar da numaralarımı yutuyorlardı. Erkekler benimle arkadaş olmak isterdi, ben de onları kullanırdım. Kızlar benimle yatmak isterse onları da kullanırdım.”

Ah, tehlikeli yanı da buydu.

Başka bir gerçeklikte, o okulda bir öğrenci olsaydı neler olacağını merak etmişti. Dainn ona ikinci kez dönüp bakar mıydı? Başından beri hedefi farklı olmasına rağmen onu kendisinden hoşlandığına inandırır mıydı? Şu anda da onu manipüle ediyor olabilir miydi?

Lyla ona baktıkça adamın dudakları daha da kıvrılıyor, çenesindeki parmakları biraz daha sıkılaşıyordu. “Şüpheye mi düştün?”

“Eğer oradaki bir kız olsaydım...” diyerek konuya girse de cevabı bilmek istemediği için cümlesini yarım bıraktı.

Dainn vücudunu altına aldığı anda dudakları onunkinden birkaç santim uzaktaydı. “Eğer orada olsaydın, seni becerirdim. Sonra seni takip eder ve benim yapardım. Senin ve benim şu anda olduğumuz yerde son bulmayacağımız hiçbir gerçeklik yok. Hiç.”

Lyla derin bir nefes aldı ve adam onu öperken gergin kaslarının gevşemesine izin verdi. Dili ağzını, elleri vücudunu, nefesleri ise kalp atışlarını ele geçiriyordu.

“Ya senin olmak istemeseydim?” diye kışkırttı onu. Dainn’in gözlerinin böyle parlaması çok hoşuna gidiyordu.

“Oraya hiç girmeyelim, Lyla.”

Sözlerindeki nazik uyarı ona bir şeyler yapmıştı. Hemen sonra adam burnunu onunkine bastırıp çenesini daha sıkıca kavradı.

Dainn’in ne demek istediğini anlamıştı. Öyle ya da böyle, rızası olsun ya da olmasın, ona bir şekilde sahip olurdu. Tuhaf bir nedenden ötürü, bu düşünce karşısında olması gerektiği kadar dehşete düşmemişti. *Hayır*. Kendisini hiç bu kadar arzulanmış ve güçlü hissetmemişti. Adamın bu sözleri sadece onu manipüle etmek için mi, yoksa gerçekten kastettiği için mi söylediğini bilmiyordu. Ancak tam olarak dediklerini yaparak geçirdiği son altı yıl göz önüne alındığında, ondan şüphe etmek için çok az nedeni vardı.

Dainn sözlerini aklına kazırcasına onu birkaç dakika daha öptü. Tekrar yanına yatarken gözlerini bu kez tavana çevirmiş-

ti. Bir kolunu başının arkasına koyup diğerini de onun beline sarmıştı. Lyla hemen yanına sokulup hikâyeye devam etmesini bekledi. Adamın omurgasını okşamaya başlamadan önce kalçalarında dolaşan elin tadını çıkarıyordu.

“Birlik’in yaptıklarını asla unutmadım,” diye yeniden söze girdi Dainn. “Gitmeme izin vermeleri büyük hataydı. Beni dünyaya salmaları sadece ne kadar güce sahip olduğumu ve ne kadar daha fazlasına sahip olabileceğimi fark etmemi sağladı. Yurtta yapabileceklerim sınırlıydı. Peki ya dışarıda? Olasılıklar sonsuzdu.”

Onun için öyle olmalıydı. O tehlikeli çocuğun büyüyünce daha da tehlikeli bir adama dönüşeceği kesindi.

Sesi hiç titremeden devam etti. “Başlangıçta herhangi bir planım yoktu. Ama bana ve o evdeki bazı çocuklara yaptıklarını onlara ödetmek istiyordum.”

Lyla bu konuda onunla yüzde yüz hemfikir. “Ne yaptın?”

Adam göz ucuyla ona baktı. “Birkaç yıl sonra, artık beni görmeyi beklemediklerini anladığımda geri döndüm. Her yıl çocuklar teftiş için farklı bir bölgeye götürülürken yetişkinler yurttan kalırdı.”

“Sen de o gün gittin,” dedi söylediklerini çözmeye çalışırken. Çocukların yolundan çekilmesini isteyeceğini biliyordu. “Ne yaptın?”

“Her şeyi yakıp yıktım,” dedi Dainn. “Toprağın her santimini, o evin her bir tuğlasını ateşe verdim. Sonra dışarıda durdum ve alevlerin tadını çıkarırken içerideki herkesin yanıp kül olmasını izledim. Diri diri.”

Lyla zihninde canlanan görüntüler karşısında hafifçe ürperse de yanarak can verenlere karşı en ufak sempati duymuyordu. Kendi elleriyle yarattıkları cehennemde yanmayı hak etmişlerdi.

“Birlik sana o zaman mı ulaştı?” Adamın anlattıklarından parçaları bir araya getirmeye başlıyordu. “Sonra bir süre onlar için çalıştın. Ama sana zarar verenleri çoktan ortadan kaldırmışken neden onların peşine düştün? Bunu anlamıyorum.”

Dainn uzun bir süre boyunca sessiz kalıp yalnızca tavana baktı. Parmakları tembelce omurgasında gezinmeye devam ediyordu. Tekrar konuşmaya başladığında, Lyla neredeyse cevap vermeyeceğini düşünmek üzereydi.

“Organizasyon içinde bilgi toplamaya başladım. Kaç yerde kaç farklı operasyonları olduğunu, içinde bulundukları farklı ticaret kollarını, şu ya da bu şekilde örgüte dahil olan güçlü insanları öğrendim. Alabildiğim her bilgiyi aldım ve saklamaya devam ettim. Ne de olsa, bilgi güç demektir.”

Pekâlâ. Bu yine de sorusunu yanıtlamıyordu.

“Onlar için çalıştığım son yılda organizasyonun yapısını anladım. Tıpkı bir piramit gibi. En altta patronlar, patronların üstünde onların amirleri, ardından yöneticiler ve son olarak da Birlik liderleri var. Alt kademelerin hiçbiri kendi bağlantıları dışında üst mevkideki hiç kimseyi tanımıyor. Organizasyon onlarca yıldır bu şekilde çalışıyor ve her şeyi gizli tutuyor.”

Lyla kıpırdamadan durdu. Ancak akışı bozmadan orada olduğunu hissettirmek için bacaklarını adamınkilelere dolamıştı.

“Beş lider var... ya da en azından vardı. Birlikçiler.”

“Kendilerine böyle mi diyorlar?”

Adamın dudaklarından karanlık bir kahkaha döküldü. “Çok uygun, değil mi?”

Kesinlikle öyleydi. Ancak organizasyonda bu kadar yüksek mevkide bulunan insanlar fazlasıyla kibirli olmalıydı. Bu yüzden duruma pek şaşırmamıştı. “Beş lider vardı da ne demek oluyor?”

YOK EDİCİ

“Dördü öldü.” Dainn dönüp ona baktı. “Şimdi yalnızca bir tane kaldı.”

Adamın yaptığı ima karşısında kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. *Yok artık.* Dirseğinin üzerinde doğrulup hayretle adama baktı. “Yani o da ortadan kaldırılırsa örgütün... sonu gelebilir mi?”

“Durum bundan daha karmaşık,” diye açıkladı Dainn. Gözleri onun üzerindeydi. “Eğer o ortadan kaldırılırsa, yerine başka biri yükselecek ve boşluğu dolduracaktır. Elli yılı aşkın süredir var olan bu türden bir örgüt tek bir darbeyeyle yok edilemez.”

“Ama söz konusu elli yılın neredeyse yirmisinde bunun üzerine çalışıyordun, öyle değil mi?”

“Öyle.”

Bunu neden yapıyordu ki? Sebebini hâlâ anlayamamıştı. Bunun nedeni sahip olduğu bir tür ahlaki pusula olamazdı. Onun dışında herhangi biri söz konusu olduğunda, adamın vicdanının sıfıra yakın seviyede çalıştığını biliyordu. Çocuklar için harekete geçmesinin sebebi bile bir tür bağlılık değil, onların çaresiz olmasıydı. Ancak onun gibi kafayı tüm örgütü devirmeye takmış bir adamın mutlaka sağlam bir nedeni olmalıydı.

Düşüncelerinden hiçbirini dile getirmeden sabırla devam etmesini bekledi.

Dainn’in dudakları aralandı.

“Orada bulunduğum son yıl, topladığım veriler arasında kendi dosyamı buldum.”

Ah.

Ah.

“Otuzlu yaşlarında bir adam reşit olmayan bir kızla zorla ilişkiye girmiş,” dedi açık bir ifadeyle. “Kız doğum yaptıktan sonra kendini öldürmüş, ben de yuvaya verilmişim. Biyolojik babam...”

Lyla nefesini tuttu.

“Birlikçilerden biriymiş.”

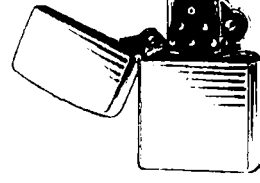
Nutku tutulmuştu.

Şaşkınlıktan nutku tutulmuştu.

Onun hayret dolu sessizliği karşısında adamın dudaklarından karanlık bir kahkaha daha döküldü. “Ben her şeyimle bu cehennemin prensiyim. Ne kadar da uygun, öyle değil mi?”

Lyla tek kelime edememişti. Ne söyleyeceğini bilmiyordu bile. Bu yüzden başını adamın göğsüne yasladı. Şiddetle atan kalbine karşı adamınki sabit bir hızla çarpıyordu. Dainn’in geçmişiyile ilgili parçalar nihayet yerine oturmuştu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Lyla

Caddede yürüdükleri sırada güneş ufukta batıyordu. Yeşil kazağı, lacivert kot pantolonu, beyaz spor ayakkabıları ve sırtına dökülen parlak kızıl saçlarıyla; Lyla tanıdığı en ölümcül adamın kolunun altında yürüyordu. Dainn'in üzerinde ise siyah bir kot pantolon ve aynı renkte bir kazak vardı. Elleri dışarıda, her zaman giydiği eldivenlerin içindeydi ve soğuk rüzgâr direkt olarak yüzüne çarpıyordu.

Tam olarak ne yapacakları açıkça ortadaydı.

Gölge Adam'ın yüzünün yalnızca ölmeden hemen önce görüldüğü söylenirdi. Kendisi bir istisna olsa da, Lyla bu söylentinin yanlış olduğundan şüpheliydi. Kel adamı görmeye gittiklerine göre, adamın zamanının çoktan dolduğunu biliyordu.

Hâlâ o sabah adam hakkında öğrendiklerini düşünüyordu. Caddede ilerlemeye devam ederken şehrin manzarasını seyretti. Gladestone kaldırımlarda yürüyen insanlar, trafikte korna çalan arabalar ve yol kenarlarındaki sokak satıcılarıyla şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Böylesine gürültülü bir şehrin sakinlerinin etrafta neler olup bittiğine dair nasıl hiçbir fikri olmadığını anlamıyordu. Belki de biliyorlardı. Belki de hepsi biliyordu ama kimsenin umurunda bile değildi.

Dainn onları sola, daha sessiz bir sanayi alanına açılan dar sokağa yönlendirdi. Hâlâ etrafta insanlar ve fabrikalara girip çıkan işçiler vardı. Bazıları durup ona bir göz attıktan sonra

yanındaki adama bakıyor ve oradan hızla uzaklaşıyordu. Bu onu biraz bile şaşırtmamıştı. Gölgele ve karanlık olmasa bile, adam doğası gereği tehlikeli bir şeye sahipti. Karşısındaki kişiler bunu yapmaya yeltenmeden önce bile, onları çok yakından bakmamaları konusunda uyaran bir şeylere sahipti.

Lyla adamın beline daha sıkı sarılıp ilerlemeye devam ederken ona baktı. “Neden arabayla gelmedik?”

Dainn rahat görünse de gözleri tetikteydi. Etraflarındaki her şeyi ve herkesi izliyordu. “Fazla dikkat çekerdin.”

“Şu anda dikkat çekmiyor muyuz?” diye gülerken bu fikir karşısında başını iki yana salladı. Dainn için durum böyle olmayabilirdi. Fakat o kesinlikle dikkat çekiyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

“Ama biz yalnızca gezintiye çıkmış bir çiftiz,” dedi adam dudakları seğirirken.

Lyla onun bu halini seviyordu. Sebebi adamın onunla bu kadar çok şey paylaşmış olması mıydı, yoksa onun intikamını almaktan gerçekten zevk alması mıydı bilmiyordu. Belki de her ikisi yüzündendi. Fakat adam onun yanında kendini daha hafif hissediyordu ve tenine kesinlikle eskisinden daha çok dokunuyordu. Elleri gün boyunca vücudunun farklı yerlerini mesken tutmuştu. Ona hiçbir cinsel amaç gütmekten dokunması yepyeni bir histi. Neredeyse... evcimen hissettiriyordu. Tabii, bu kelime ikisi için kullanılabilirse.

Sol tarafa, sanayi bölgesinin çok daha izole bir kısmına doğru döndüklerinde etrafına bakındı.

“Neden burada kimse yok?”

Dainn çevreyi gözleriyle taramaya devam ederken cevap verdi. “Çünkü tüm blok ölen bir sanayiciye ait. Deyim yerindeyse, fabrikaları resmen toz topluyor. Burası eskiden işleri

için en önemli yerdi ama şimdi bazen serserilerin kullandığı bir alan.”

Adam bir serseri değildi, o yüzden neden burayı tercih ettiğini anlamamıştı. Ancak kaldırımın sonundaki fabrikalardan birine doğru ilerlerken bu düşüncüyü kendine sakladı. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve gökyüzü koyu bir mora dönmüştü. Terk edilmiş binaların arasında vücudunun titrediğini hissetti. Fakat adam hemen kolunu etrafına sardığında göğsündeki ağırlık nefes alabileceği kadar hafifledi. Bu adam yanındayken kimse ona dokunamazdı.

Bir gün kendini koruyabilmek, kendini savunmayı öğrenmek istiyordu. Fakat hem Dainn hem de Doktor Manson daha fazla zamana ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı.

“Dünya kadar zamanın var, Lyla. Önce iyileş.”

Savaşmayı öğrenmeden önce zihninin donup kalmayacak kadar iyileşmesi gerekiyordu ve şu anda bundan fazlasıyla uzaktı. Dainn hazır olduğunda ona mükemmel bir antrenör bulacağına söz vermişti ve Lyla buna güveniyordu. Sonuçta o ihtiyacı olduğunu bilmeseydi bile psikolojik yardım almasını sağlamıştı. Hazır olduğunda fiziksel yardım almasını da sağlayacaktı. Dövüş sanatlarında bu kadar usta olduğu halde neden onu kendisinin eğitmediğini sormuştu elbette. Dainn de alev gibi gözlerle ona baktıktan sonra bir saat boyunca nedenini tam olarak anlamasına yardımcı olmuştu.

Düşüncelerinden sıyrılıp eski fabrikaya adım atmadan hemen önce rüzgârın kesildiğini fark etti. Nereye gittiklerini bilmiyor, içerideki loş ışığa rağmen etrafı doğru düzgün göremiyordu. Köşelerden dönüp duran adamı takip ederken nihayet kendini gerçekten karanlık bir koridorda bulmuştu.

Dainn kolunu omuzlarından çekti ve ona doğru dönüp çene-

sini kavradı. Uyumsuz gözleri karanlığın içinde onun üzerine sabitlenmişti. “Hazır ol.”

Lyla derin bir nefes aldı. Zihnini onu parçalara ayıran canavarı görmeye hazırladıktan sonra başını salladı.

Adam tek kelime etmeden, orada olduğunu bile görmediği bir kapıyı açtığı anda içeri girdi. Boynunu çevirdi, içeriye doğru bir adım attı ve donup kaldı.

Tüm vücudu olduğu yerde kilitlenmişti. Nedeni kollarından tavana asılı duran adam değildi. *Hayır.* Oda yüzündendi.

O oda.

Köşedeki o küçük yatak.

Onu çevreleyen o kirli duvarlar.

O çatlak ve pis tavan.

Burası öldüğü odaydı.

Dainn onu buraya getirmişti.

Neden?

Bu kadar az ışıpta onu göremese bile dudaklarını kulağında hissediyordu.

“Hisset, *flamma*,” diye fısıldadı. Sesi onun zihnindeki kargaşaya kıyasla baştan çıkarıcıydı. “İçinden geçen her şeyi hisset. Halının altına itme, onu bir kenara atma. Ne hissediyorsun?”

Öfke.

Acı.

Utanç.

Korku.

Çok fazla duygu.

“Tam orada duruyor,” dedi ölümün sesi. “Ama sana dokunamaz. O yüzden hisset ve senden çaldıklarını geri almak için ne gerekiyorsa yap.”

Lyla o kadar çok şey hissediyordu ki, elleri iki yanında yum-

ruk olmuştu. Vücudu ona çarpan her şeyin gücüyle titriyordu. Gözleri odayı tararken anılar zihnine hücum etti. Yatakta yavaş yavaş öldüğü, her seferinde içinden bir parçanın koptuğu anlar. Pis banyoda her seferinde bir tutam saçını kestiği, nefes almak için mücadele ettiği, köşeye oturup kollarını dizlerine doladığı zamanlar... O noktaya bu adamlar yüzünden sürüklenmişti. Onu hayatı boyunca karşı koyduğu kara deliğe itmişlerdi ve... Kahretsin, bu onu öyle öfkeliendiriyordu ki...

Göğsünden tanımlayamadığı bir ses yükseldiğinde tavanda asılı adam kıpırdandı.

Lyla titreyen vücuduyla olduğu yere çakılıp kalmıştı. Adamın başını çevirmesini ve gözlerinin odayı taramasını izledi. Sandalyedeki arkadaşının cesedinde oyalanan bakışları bir an sonra aniden onun olduğu yerde duraksadı.

Ardından kan dolu ağızıyla sırıttı. “Tam da gözlerime layık bir manzara. Amcığını düşününce bile sertleşiyorum.”

Lyla öyle iğrenmişti ki, bunu en derinlerinde hissediyordu. Tam o anda, her şeye dair hafızasını kaybetmiş olmayı diledi. Adamın neyden bahsettiğini, vücudunun nasıl aşağılandığını ve üzerinden inmesi için nasıl çığlık attığını hatırlamamayı... Ancak her bir seferi, her bir darbeyi hatırlıyordu.

“Öleceksin,” derken sesi öfkeden titriyordu.

Kel adam gözlerini odanın içinde gezdirse de bir türlü korktuğu adamı bulamamıştı. “Demek artık onun fahişesisin. Adamı suçlayamam. O muhteşem amcığa tecavüz etmek öyle harikaydı ki. Emin ol, onlardan fazlasıyla tattım.”

Kel adam onu ve orada olduğunu bildiği Gölge Adam’ı kıskırtmaya çalışıyordu muhtemelen. Lyla bunun farkındaydı. Ancak yine de bu sözler göğsüne isabet eden birer kurşun gibiydi.

“Senden çaldıklarını geri al.”

Güç.

Gücünü elinden almış, bir kabuğa dönüşene dek onu ruhundan sökmüştü. O da adamdan bunu alacaktı.

Bu düşünceyle odaya doğru bir adım attı. İçerideki pis koku yüzünden öğürmek istiyordu. Derin bir nefes daha alıp koku yerine omuzlarını dik tutmaya odaklandı.

“Kendini adam mı sanıyorsun?” diyerek güldü. Dainn’in üstünlüğü ele geçirdiği zaman diğer insanlarla konuşma şeklini taklit ederek boynunu yana eğdi. “Emin ol, ‘amcığım’ defalarca kez sikildi ve üzülererek söylüyorum ki, sen yüzeyine bile ulaşmamıştın.” Adamı tepeden tırnağa inceledikten sonra başını iki yana salladı. “Yarısına bile.”

Adamın yüzündeki hiddetli ifade sinirlerine dokunduğunu gösteriyordu. Vücuduna yayılan güç dalgasıyla başı döndü. Sözleriyle daha da derine inerek devam etti. “Seni değersiz bok parçası, aylarca esir tuttuğun bir kadını doğru dürüst elde edemedin bile. Sen bir adam değilsin. Sen adam kılığına girmiş, omurgasız bir domuzsun.”

Ah. İşte bu adama bir kurşun gibi çarpmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, üstün gördüğü erkekliği bu adam için hassas bir noktaydı.

Lyla kıkırdadı. “Ne oldu? Anneciğin çocukken seni sevmedi mi? O da mı sana değersiz olduğunu söyledi?”

“Kapa çeneni,” diye sözünü kesti adam. Sesi öfkeliydi.

Lyla zalimliğin çağrısını ve sahip olduğu gücü hissedebiliyordu. Öyle baştan çıkarıcıydı ki... Bu adamla boy ölçüşebilmek, onu alt edebilmek için kolaylıkla kendi benliğini büküp çirkin bir şeye dönüşebilirdi. Ancak bu gerçek benliği olmaya-caktı. O zalim bir insan değildi. Ayrıca bu karanlık deliğe teslim olmanın, iyileşmek ve kendini bulmak için harcadığı ayları

hiç edip etmeyeceğini de bilmiyordu. Zulüm her zaman bıçağı tutan eli keserdi.

Bugüne kadar yaptıkları riske atılamayacak kadar değerliydi.

Fakat intikamını almak istiyordu. Onun canının yandığını görmek istiyordu.

Şimdiye kadar Gölge Adam ortalıkta görünmemişti. Lyla'nın ne isterse yapmasına izin veriyor, ona gücünü kullanma özgürlüğü tanıyordu.

Kahretsin, adamı bunun için seviyordu. Ona bir yuva, ait olabileceği bir yer, sadece kendisi olabileceği bir alan verdiği için seviyordu. Onu en büyük kâbusunu yaşadığı yere getirdiği, onun adına intikam peşinde koştuğu ve canavarları ipe dizdiği için seviyordu. Yaşananların artık kendi üzerinde hiçbir gücü olmadığını anlamasını sağladığı için seviyordu. Lyla büyümüş ve gelişmişti. Eskiden olduğu o korkak, yorgun kız artık bu cehennem çukurunda değildi. Şimdi olduğu kadın, olmayı arzuladığı kadın hiç kimseye zulmetmek istemiyordu.

Benzin kokusu yavaşça odayı doldurdu.

Lyla kokunun nereden geldiğini görmek için etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi.

Bu yüzden eşiğe doğru bir adım geri çekildi. “Sana acıyorum,” dedi kel adama. “Sevgiyi hiç tatmadığın için sana acıyorum. Sana acıyorum çünkü hiç sevilmediğini bilerek, acı içinde, yapayalnız öleceksin.”

Adamın ifadesi değişmişti. “Seni sevdiğini mi sanıyorsun?” diye bağırdı aniden. “Seni olduğun kişi ve geldiğin yer için kullanıyor. Sana bundan bahsetti mi?”

Lyla kıpırdamadan durdu. Nefesleri göğsünde sıkışıp kalmıştı.

Kel adam güldü. “Sana erkek kardeşinden bahsetti mi? Neredeyse yirmi yıldır seni arayan adamdan?”

Lyla donup kaldı.

Neyden bahsediyordu bu lanet adam?

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Lyla’nın bir kardeşi yoktu ki. Onun bir ailesi yoktu. Olamazdı.

Kel adam başka bir şey söyleyemedi Lyla arkasındaki adamın varlığını hissetti.

“Bana hâlâ güveniyor musun?”

Bu tanıdık sözler karşısında gözlerini kapattı. Kendine bu adama altı yıl önce bebeği konusunda güvendiğini ve şimdi de aynı şekilde hissettiğini hatırlatması gerekmişti. Onun iyiliğini istediğini bilecek kadar uzun süredir bu adamla birlikteydi.

“Evet,” diye fısıldadı.

“Aferin kızıma.” Boynunun yan tarafına dokunan yumuşak dudakları hissetti.

“Benim... benim bir erkek kardeşim mi var?” diye sordu kendini tutamayarak.

Dainn’in bir anlığına duraksadığını hissetti. “Evet.”

Dizleri titrerken vücudunun sarsıldığını hissediyordu. Adamın güçlü kolu onu desteklemek için beline dolanmıştı. “Hazır olmanı bekliyordum. O haldeyken biriyle tanışman mümkün değildi.”

Lyla kendini toparlayıp adamın koluna tutundu. Zihni öğrendiklerini algılamaya çalışıyordu. Yaklaşık yirmi yıldır onu arayan bir erkek kardeşi vardı. Bu ondan büyük olduğu anlamına gelirdi.

Bir ağabeyi vardı.

Her şey aklına dank ederken içinden dolup taşan duyguları, vücuduna neler olduğunu bilmiyordu. Kel adamın bir şeyler

söylediğinin, arkasındaki sessiz ama sağlam varlığın farkındaydı. Fakat daha fazlasını anlayamıyordu.

Bir ağabeyi vardı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Tırnakları tutunduğu adamın kollarına saplanırken nefesleri ağırlaşmıştı. Dainn'e güveniyordu ama bir yandan çok da kızgındı. Bunu bildiği ve ona söylemediği için kızgındı. Kimsesi olmadığını düşünerek bu kadar uzun süre yaşamaya devam ettiği için kızgındı. Bir yanı, daha mantıklı olan yanı böyle bir habere zihinsel ve duygusal olarak hazır olmadığı konusunda adama katılıyordu. Ancak yine de *kızgındı* işte.

Öfkesine dışarı yansıtarak adamın vücuduna yaslanmayı bıraktı.

Dainn'in tek kelime etmeden yana doğru uzaklaştığını hissetmişti. Adamın bir teneke kutu alıp yüksek pencereden içeri giren tek ışık huzmesine doğru yürümesini izledi. Yüzü tamamen açıktaydı.

Kel adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Blackthorne."

Demek onu tanıyordu.

"Yok daha neler," diye güldü kel adam. Sesi oldukça histrikti. "Lanet olası Blackthorne."

Dainn tek kelime etmedi. Yalnızca kutuyu açtı ve yana doğru eğdi.

Sıvı yere yayılırken keskin benzin kokusu odayı doldurdu. Dainn büyük bir rahatlıkla geriye doğru adımlayarak menzilin-den uzaklaştı.

Kel adam çırpınmaya başladı. "Bırak gideyim. Senin için faydalı olabilirim, Blackthorne. Bilgi almana yardım edebilirim. Lütfen! Bırak beni gideyim."

Kendisinin merhamet için yalvardığı zamanı anımsatan bu

yakarış ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. Benzin adamın ve çoktan ölen arkadaşının hemen altındaki zemine yayılırken olduğu yerde kaldı. Dainn yanına gelecek kadar geri çekilmişti, gözlerini olay yerinden ayırmadan sessizce onu odadan dışarı çekti. Lyla elinde soğuk, metalik bir şeyin varlığını hissediyordu.

Aşağı baktığında bir çakmak gördü. *Dainn'in çakmağını.*

Ona kendi ateşini veriyordu.

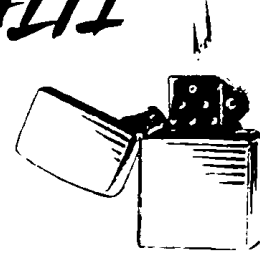
Duyguları göğsünde bir fırtına gibiyken içeride yalvaran canavara odaklandı. Tüm korkusunu, acısını ve öfkesini tek bir kaynağa dökerek çakmağı çaktı.

Alevleri gören kel adam acınası bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Lyla içinde tekrar o güç patlamasını hissediyordu. Birini öldürebileceğini hiç düşünmemişti ama cehennemde yanmayı hak eden biri varsa, o da karşısındaki adamdı.

Adamın sadece ona değil, diğer pek çok kişiye neler yaptığını hatırlayarak hiç kuşku duymadan çakmağı odanın içine fırlattı.

Alevler yayılmaya, çıgıllıklar havaya karışmaya başladı. Lyla ise yalnızca şeytaniyle birlikte orada durup iblislerinden ve cehennemlerinden birinin yok oluşunu izledi.

BÖLÜM YIRMİ ALTI

Lyla

Yanan etin kokusu öyle iğrençti ki neredeyse kusacaktı.

Alevler odayı yakıp kül ederken teni daha da ısınıyordu. Koridordan uzaklaşıp fabrikanın çıkışına doğru yürüdü. Hissettiği, yaşadığı ve keşfettiği her şey adeta üzerine yıkılıyormuş gibiydi.

Bir ağabeyi vardı.

Kasvetli fabrikanın içinde birkaç adım daha attı.

Bir ailesi vardı.

Nefesleri düzensizleşti.

Dainn ona söylememişti.

Huzursuz bir his göğsünü işgal etti.

Ne yaptığını bile anlayamadan adımları hızlanmaya başladı. Tam gaz koşmaya başladı ve alevlerden, bu cehennemden, arkasındaki adamdan uzaklaştı. Kafasında öfkeden başka bir şey yoktu. Ona söylemediğine, geçmişi hakkında bir şeyler bildiğine dair tek bir işaret dahi vermediğine inanamıyordu.

Ayakları onu beton zeminin üzerinde ana girişe doğru götürürken, adamın ona seslendiğini duydu.

“Lyla.”

Sadece tek bir kelimeydi ama kendini toparlayamadan sendelemesine yetmişti. “Gerçek adımlı biliyor musun?”

Dainn duraksadı. Gözleri tetikteydi. “Evet.”

Sikerler.

Tekrar hızla koşmaya başladı.

Ondan uzaklaşması gerekiyordu. Uyumsuz gözlerini oymak gibi pişman olacağı bir şey yapmadan önce biraz uzaklaşması gerekiyordu.

İçinde bir kasırga gibi dönüp duran duygularla sokağa fırladı. Ay ışığının altında, etrafa ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Lyla bir an için tereddüt etti. Geldikleri yoldan mı gitmeliydi, yoksa sol taraftaki bilmediği sokağa mı sapmalıydı? Adamın nerede olduğunu kontrol etmek için arkasına baktığında rahatça ona doğru yürüdüğünü gördü. Elleri ceplerinde, gözleri ise hemen üzerindeydi.

Bu kadar yavaş yaklaşmasından nefret ediyordu. Tıpkı kalp atışlarında olduğu gibi, adımlarında da hiçbir aciliyet yoktu.

Dainn'i sikerler. Bu düşünce zihninde sürekli tekrarlanıyordu.

Sola döndü ve tüm hızıyla koşmaya başladı. Küçük bedeni oldukça hızlı, eskisine göre çok daha çevikti. Gözleri bölgeyi tararken sanayi blokları birbiri ardına geçiyor, koşabileceği alan daralıyordu. Geçtiği son blok bir tür rıhtıma açılrsa da görünürde hiç tekne yoktu. Önünde yalnızca manzarayı çevreleyen bir su akıntısı uzanıyordu.

Geri dönerek nehre paralel koşmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Betondan yapılmış yol toprağa dönüşürken tek bildiği şey uzaklaşması gerektiği idi.

Birkaç dakika koştuktan sonra ciğerleri yanmaya, bacakları acıyla çığlık atmaya başlamıştı. Bu yüzden durup ellerini dizlerine yasladı ve etrafına bakarken nefesini toparlamaya çalıştı.

Yalnızdı.

Adam takip etmekten vaz mı geçmişti? Yoksa ona alan mı tanıyordu?

YOK EDİCİ

Bu seçenekten nefret ettiğine göre gerçekten de berbat durumda olmalıydı. Dainn'in hemen köşeden hızla aşağıya inmesini ve onu alıp yanında götürmesini bekliyordu. Adamın orada olmasını bekliyordu ama yoktu. En azından, gözlerinin görebildiği kadarıyla yoktu. Yabancı bir yerdeydi, yapayalnızdı ve hava karanlıktı.

Bitkin bir halde nehrin hemen üzerindeki ahşap rıhtıma yürüdü ve döşemelerin üzerine yığıldı.

Orada sessizce oturup nehrin diğer tarafındaki ormanlık kıyıya bakarken titremeye başladı.

Koşmanın verdiği adrenalinden mi, hissettiği gücün ya da işlediği ilk cinayetin etkisinden mi, yoksa kaybettiğini sandığı ailesini öğrenmekten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu. Ancak titremeleri artıp gözleri yanmaya başlarken dalgınca suya bakmaya devam etti. Zihni yeniden onu dehşete düşüren bir tür boşluğa düşüyordu.

Tam o sırada adamın kolları etrafına dolandı. Sırtında sıcak bedeni, her iki yanında bacakları ve burnunda erkeksi kokusu vardı.

“Xander ağabeyinle birlikte.”

Üç kelime.

Dünyasını yeniden ekseninde döndüren cümle sadece üç kelimeden oluşuyordu.

Kendini tutmak için adamın kollarını kavradı. Bir ses dudaklarını terk ederken göğsü yükselmiş, gözlerini yakan yaşlara engel olamamıştı. Bedeni sarsıldı, gerçekler birbiri ardına yüzüne çarparken çığlıklar atarak ağlamaya başladı.

Bir ağabeyi vardı.

Bebegi ağabeyinin yanındaydı.

Lyla'nın bir ailesi vardı.

Bebeğinin bir ailesi vardı.

Çıglıkları hıçkırıklara dönüştü, yanan boğazıyla suya bakakaldı.

“O akıllı bir çocuk,” dedi adam. Lyla sözlerinin altında adeta ıslanıyordu. Dainn’in beklemekten kavrulan yanlarına su serpmesine izin verdi. “Senin geçmişini ve nereden geldiğini araştırırken ilk birkaç yıl ona bakması için yaşlı bir kadın tuttum.”

“O... o seni tanıyor mu?” Buna inanamıyordu.

Dainn kollarının arasındaki kadını sıktı. “Tanıyor. Onunla konuştum. Gitmesi gereken bir ailesi olduğunu anlattım ve o da beni anladı. Çok zeki. Sonrasında onu bir yetimhaneye yerleştirdim ve ağabeyini doğrudan ona yönlendirdim.”

Lyla yutkundu. “A... ağa... ağabeyim nasıl biri?”

Adam uzun bir süre duraksadı. “Shadow Port’taki mafya operasyonlarını yönetiyor. Kararlı, tehlikeli bir adam. Yirmi iki yıl önce ondan çalındığından beri seni aramaktan hiç vazgeçmemiş.”

Lyla adamın sözlerindeki içten dürüstlikle gözlerini kapattı. *Ağabeyi*. Ağabeyi de yeraltı dünyasındaydı ve onu arıyordu.

Boğuk bir sesle, “Adı ne?” diye mırıldandı.

“Tristan Caine,” dedi adam, onun sesi durgundu.

“Peki... benim adım ne?”

Bir el yüzünü yana çevirdiğinde gözleri ay ışığında adamın kilerle buluştu. “Luna.”

Luna. Garip gelmişti. Kendini Luna gibi hissetmiyordu.

Dainn’e dönüp baktı. Duyduklarını sindiremiyor, hissettiklerini anlayamıyordu. “Neden bana söylemedin?”

Adam uzun bir süre sessiz kaldı. Öyle uzundu ki, Lyla neredeyse onun cevap vermeyeceğini düşünecekti. “İlk başlarda bilmiyordum. Öğrendiğimde ise intiharı düşünmeye başlamıştın ve cevaplarla seni hayatta tutmam gerekiyordu.”

“Bana bir kardeşim olduğunu, Xander’ın ailesinin yanında olduğunu söylemenin dayanmama yardımı olacağını hiç düşünmedin mi?”

Kendi sesinde bu acımasızlığı duymak tuhaftı. Dainn ona değişmeyen bir ifadeyle baktı. “Gerçekten yardımı olur muydu? Sana bir ailen olduğunu ve çocuğunun güvenle yaşadığını söyleseydim dayanır mıydın?”

Bunun cevabını bilmiyordu. O zamanlar farklı bir kadındı ve artık sınırları içinde olmadığı bir düşünce yapısına sahipti. Nasıl davranacağını kestiremiyordu.

Ancak bu adamın meseleden kurtulduğu anlamına gelmezdi.

“Peki ya sonrasında? Beni eve götürdüğünde? O zaman da mı söyleyemezdin?”

Adam derin bir nefes aldı. İçinde olup biten her neyse, dışarı vurduğu tek tepki buydu. “Beni terk ederdin.”

Lyla gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Sana o zaman söyleseydim, uzaklaşıp beni terk ederdin ve geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Bu riski göze alamazdım. Doktor Manson da aklını çok fazla karıştırmamamı tavsiye etmişti.”

Lyla boynunu hızla diğer yana çevirdi. Daha fazla ona bakamıyordu. Öfkesi tekrar zihninin ön saflarına yükselmişti. “Sen de açıkça bana yalan söyledin.”

Dainn tek kelime etmedi.

Dudaklarından karanlık bir kahkaha döküldü. “Ya şimdi ne olacak? Artık seni sevdiğim için gerçeği bilmemde bir sakınca yok mu? Planın bu muydu? Seninle olmaktan başka çarem kalmayana dek aptal kalbimin her lanet gün sana daha da âşık olmasını sağlamak mı? Böylece yanından ayrılısam bile seninle olacaktım, değil mi? Bu muydu yani?”

Adamın sessizliği çok Şey anlatıyordu.

Lyla'nın onunla işi bitmişti. Her Şeyle işi bitmişti. Yerden destek alarak doğruldu.

Dainn de ayaklanmaya başlamıştı ama Lyla elini iterek onu durdurdu. "Şu anda seni görmek istemiyorum. Kahretsin, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sakın peŐimden gelmeye kalkma."

Adamın  enesi kasılmıştı ancak olduğu yerde kalmaya devam etti. Lyla ise ellerini ceplerine soktu ve ona bir kez bile bakmadan geldiği yöne doğru ilerledi. Sanayi yerleŐkesine yürüyüp alevler içindeki fabrikanın yanından geçerken gözleri geçmişinin kıvılcımlarına takılıp kalmıştı. Aylar önce orada olduğu kadın, bambaşka bir kızın kabuğu, kendi varlığının k llei artık yoktu. Ateşin içinden yükselmiş, yeniden doğmuştu ve alevleri izlerken  p c klerinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Bir zamanlar ona korkutucu gelen ateş artık sevgilisiydi. Lyla'yı arandıran, hayata döndüren ve yeniden alevlendiren Şey bu ateŐti.

Bunu kabul ederken kendisine işkence eden adamı öldürmeden önce ondan geri aldığı gücü hatırladı. Ardından fabrikanın yanından geçip gitti. Ana caddeye doğru yürüyüp Şehrin koŐuŐturmacasına karıŐtı. Adamın onu takip edip etmediğini bilmiyordu, açıkçası umursamıyordu da. Sadece yürüdü, yürüdü ve yürüdü. Kalabalıkla bir olurken zihni uyuŐup sersemlemişti.

 ay kokusu aniden zihnindeki pusun dağılmasına sebep oldu. Hemen yan tarafa baktığında küçük bir d kk nla karŐılaŐtı. I eriden yayılan harika koku kapıdan girmesini sağlamıştı. Mek nın nostaljik bir güzelliği vardı. Arka tarafa ilerleyerek kendine bir bitki  ayı ve poğaça sipariŐ edip telefonunu çıkardı. Dainn bunu evden ayrıldıkları sırada vermişti. Onun sayesinde

telefon etmek, ödeme yapmak ya da mesaj göndermek gibi diğer her şey için cihazı nasıl kullanacağını biliyordu.

Bir süre ekrana baktıktan sonra arama çubuğunu açtı. Parmakları bir an tereddüt etti.

Ardından yazmaya başladı.

“Tristan Caine”

Karşısına birkaç sonuç çıkmıştı. Bunların bazıları gazete haberleri, bazıları ise fotoğraflardı. Elleri titrerken onlardan birine tıkladı ve parlak mavi gözleri olan yakışıklı adama baktı. Uzun bir süre o fotoğrafı inceledi. Adamın yüz hatları mı tanıdık geliyordu, yoksa onu bir yerlerde görmüş müydü emin olamıyordu. Bir sonraki fotoğrafa geçtiğinde nefesi kesildi. Adamın yanında gözlüklü, esmer bir kadın vardı ve birbirlerine bakıyorlardı. Fotoğrafın altına, *“Tristan Caine ve Morana Vitalio’nun nişanlandıkları söyleniyor!”* yazmışlardı.

Morana.

O ismi hatırlıyordu. O gece, neredeyse hayatına son vereceği gece kulüpte olan kadını hatırlıyordu. Tristan da oradaydı. Ağabeyi hemen yanı başındaydı ve Lyla bunu bilmiyordu bile. Adamla konuşma şansı varken odasına gidip aşırı doz uyuşturucu almıştı.

Bu berbat durum kafasını daha da altüst etmişti. Telefonu bırakırken sakinleşmek için derin nefesler aldı.

Tristan ve Morana birliktelerdi, Xander’la onlar ilgileniyorlardı. Bu çok iyiydi. Uzun zamandır hiç bu kadar rahatlamamıştı. Ne yapacağını, olanları nasıl sindireceğini hâlâ bilmiyordu. Ancak gördüğü kadarıyla, en azından küçük oğlunu büyütecek kadar iyi insanlar oldukları için mutluydu.

Garson siparişini getirdiğinde, Lyla dışarıdaki dünyadan tamamen habersiz bir şekilde boş boş yiyeceklere baktı.

Ağabeyi Tristan onu arıyordu. Kaybettiği kız kardeşini. Ancak kendisi artık o kız değildi ki. O Luna değildi ve ağabeyiyle nasıl tanışabileceğini, parçalara ayrılmış benliğini nasıl ortaya koyabileceğini bilmiyordu. Ya aklındaki kız kardeş olamazsa? Ya yeterli değilse? Ya beklentilerini karşılayamazsa? Tristan onu arayarak bu kadar zaman harcadığı için hüsrana uğrar mıydı? Hayal kırıklığıyla onu başka birine dönüştürmeye çalışır mıydı? Peki o bunca zaman sonra, dışarıdaki herhangi birine güvenebilir miydi? Aile olmak hakkında ne bilirdi ki? Peki ya Xander? Ona ne söyleyecekti? Eğer oğlu mutlu ve huzurluysa, onun elinden bu gerçeği nasıl alabilirdi ki?

Karamsar düşünceler yeniden zihnine dolarken gözlerini kapattı ve bileğindeki tokayı çekiştirdi.

İşe yaramamıştı.

Düşünceler ve sorular kafasında dönüp durarak onu boğuyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışırken ağzından derin nefesler aldı.

Ancak bu da işe yaramadı.

Elindeki telefon titredi, bilinmeyen bir numara arıyordu. Nefeslerine odaklanarak telefonu açtı ve sessizce bekledi.

Fakat telefonun diğer ucuna da sessizlik hâkimdi.

Aramanın hâlâ devam edip etmediğini görmek için ekrana baktı ve telefonu tekrar kulağına yasladı. Bu kez diğer taraftan karanlık bir kıkırtı yükselmişti. Lyla biraz ürkerek dudağını ısırırdı.

“Luna Caine,” dedi bir adamın derin, şeytani sesi. “Varlığımın yirmi yıllık laneti.”

Lyla telefonu sıkıca kavradı. “Yanlış numarayı aradınız.”

“Hayır, küçük kız,” diye konuştu tanıdık ses. “Doğru numara. Beni hatırlıyor musun?”

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Eski, çok eski anılar zihnine doluyordu.

“Ne kadar da güzel, küçük bir kız.”

Titremeye başladı.

“Sevgilini öldüreceğim, tatlım,” dedi şeytani ses. “Gölge Adam ölecek. Ağabeyin ölecek. Yaşamanıza fazla uzun süre izin verdim. Onların işi bittiğinde, tıpkı küçükken olduğu gibi seni kendime saklayacağım. Hatırlıyor musun?”

Midesinde yükselen safra boğazına tırmandı. Artık o korkak küçük kız değil, yetişkin bir kadın olduğunu ve iblislerinden birini öldürdüğünü kendine hatırlatarak yutkundu.

Telefonu kapatmadan önce, “Yanlış numara,” diye cevap verdi. Ardından küçük mekânda etrafına bakındı. Bazı insanların ona doğru baktığını fark etmişti ama tehlikeli olup olmadıklarının anlayamıyordu. Çok fazla insan vardı.

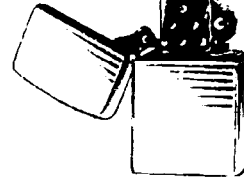
Dışarı çıkması gerekiyordu.

Elini bile sürmediği siparişin ücretini ödeyerek kendini so-kağa attı. Hızlıca bir taksi çağırıp otelin adını verdi.

Şehir pencereden akıp giderken gözlerini kapattı ve her şey tekrar başına yıkılmadan önce bir anlığına soluklandı.

BÖLÜM YİRMİYEDİ

Lyla

Odaya girdiğinde adam onu bekliyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamıştı, gözleri kapıdaydı.

Yalnız geçirdiği süreden sonra, adamı görmesiyle bir arada tuttuğu her şey parçalara ayrılmıştı.

Dainn gözünü kırpmasına bile fırsat vermeden ayaklanıp ona sarıldı. Kollarıyla onu sıkıca tutup kendine çektiğinde Lyla adamın kokusunu içine çekti. Vücudu sarsılırken hıçkırarak ağlıyordu.

“Sana çok kızgıyım,” dedi hıçkırıkların arasında.

“Biliyorum, *flamma*,” dedi adam sessizce. Kelimeleri saçlarına değiyordu. “Biliyorum.”

“Planın işe yaradığı için de kızgıyım,” diye homurdandı göğsüne doğru.

Dainn geri çekilmeden önce başına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından eğilip dudaklarına daha da yumuşak bir öpücük bıraktı. “Burada olmamız için yapmam gerekenleri gerçekleştirmiş olmaktan pişmanlık duymuyorum.”

Bakışları birbirleriyle buluştu. “Pişmanlık duyduğun bir şey var mı?” diye sordu Lyla.

“Seni incittiğim için pişmanım.”

Bu kadardı demek. Lyla yine de neden şaşırdığını bilmiyordu. Adamın kim olduğunun, nasıl çalıştığının, aklının nasıl işlediğinin farkındaydı. Her nasılsa, sahip oldukları aşırılıkların

ortasında bir denge kurmuşlardı ve birbirlerinden bir şeyler alıp veriyorlardı. Bunu asla unutamazdı. Ancak yine de kızgındı ve adamın da kızgın olmasına, bu öfkeyi bir şekilde içinden atmaya ihtiyacı vardı.

Adamı iterek duşa gittiğinde adımlarının onu takip ettiğini fark etti. Dainn'in gözleri merakla onun değişen yüz ifadelerini izliyordu. Kıyafetlerini çıkarırken, “Şu anda çok fazla şey hissediyorum,” diye açıkladı Lyla. “O kadar çok ki, hiçbir şeyi çözmeden patlayacakmışım gibi.”

Dainn başını yana doğru eğdi. “Nasıl hissediyorsun?”

Aynanın yansımasından gözlerinin içine bakarken adamı kışkırtmaya karar verdi. “Seni terk ettiğimi hayal et.” Dainn'in vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. “Bunun bana dokunduğun son sefer olduğunu.” Adamın gözleri parladı. “Beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını düşün. Bunu düşün, sonrasında ne kadar öfkeleneneceğini. Gerçekten kızgın olur muydun ki?”

“Kızgın olup olmayacağımı bilmiyorum,” dedi Dainn yumuşak bir sesle. “Ama böyle bir şey olsaydı, her şeyi yok ederdim.”

Lyla tüylerinin ürperdiğini hissederek tezgâhı sıkıca kavradı. Bir şeye ihtiyacı vardı. İçindeki kasırgayı yatıştıracak bir şeye. Fakat ne olduğunu bilmiyordu. Adama baktığında neye ihtiyacı olduğunu anlayıp ona vermesi için adeta yalvarıyordu.

Dainn hemen arkasına geçti. Gözleri hâlâ onunkilerin üzerindeydi. “Bana hâlâ güveniyor musun?”

Lyla hissettiği tüm duygular ve son birkaç saat içinde ortaya çıkan her şeyle birlikte adama baktı. Lanet olası aptal kalbi hâlâ ona güveniyordu.

Sessizliğini bir cevap olarak algılayan adam bir adım daha yaklaştı ve tam üstünde durdu. “Bana hâlâ güveniyor musun?”

Tekrar sorduğu için cevabını sözlü olarak almak istediğini anlamıştı.

“Evet,” diye cevap verdi. Güveniyordu. Her şeye rağmen güveniyordu işte.

Dainn başına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Aferin kızıma.”

Lyla başka bir şey söyleyemeden kendini tezgâhın üzerinde buldu. Göğüsleri lavaboya yaslanmış, adamın eli ensesini sıkıca tutarken kalçaları dışarı çıkmıştı.

Diğer eli yumuşak bir şekilde poposunu okşuyordu. Bir şaplak indirmeden önce elindeki nasırlar yumuşak tenine sürtünmüştü.

Lyla yüksek sesle inledi. Aynadaki yansımalarından adamın gözlerine bakarken kalbi delicesine atıyordu.

“İçindeki her şeyi serbest bırakacaksın, *flamma*,” diye emretti Dainn alçak bir sesle. “Elim her kalçana indiğinde, içinde tuttuğun her şeyi bırakacak ve bana vereceksin. Anladın mı?”

Çenesi titremeye başlamıştı. “Evet.”

Dainn’in avucu, gözleri onunkilerden ayrılmadan diğer tarafa indi. Bu kez ilkinden daha sertti. Lyla derin bir nefes verirken gözlerini kapatıp kendini bıraktığını hayal etti. Bırakabilirdi. Özgür olabilirdi. Bunu biliyordu çünkü daha önce yapmıştı ve tekrar yapmayı başarabilirdi. Geçmişin artık onun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Adamın eli tekrar aşağı indiğinde içinden bir çığlık daha yükseldi. “Gerçeği benden sakladığın için senden nefret ediyorum.”

Dainn bacağının hemen üstüne vurmadan önce kıcını okşadı. Bu kez canı yansa da çok iyi hissettirmişti. “Tanıştıktan sonra ağabeyimin beni isteyeceğini sanmıyorum. Bu... mümkün değil.”

Sözcükler onu terk ederken ağlamaya başladı.

Dainn hiçbir şey demeden içindekileri dökmesine izin veriyordu. Lyla biraz sakinleştiğinde bir şaplak daha atarak içinde başka bir çukur daha açtı.

“Xander’ın hayatına geri dönüp onu mahvetmek istemiyorum.”

Böyle devam etti.

İçinde tuttuğu her bir sır ve her bir düşünce açığa çıkana, taşıdığı yükün ağırlığından arınana, hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar tekrar tekrar konuştu. Kalçalarının alev almasına, zihninin yatışmasına sebep olan sayısız şaplaktan sonra; adamın onu nazikçe kaldırdığını ve yatak odasına taşıdığını hissetti. Lyla boynunda ağlarken adam onu sıkıca göğsüne çekmişti. Böylece her şeyi serbest bıraktı. Omuzlarındaki yüklerden en azından bir süreliğine kurtulmuştu.

Adamın kollarında ağlamaya devam ederken kendinden geçti.

Uyandığında adam masada, dizüstü bilgisayarının başındaydı. Odanın karanlığında ekrana bakıyor, yüzü monitörden gelen ışıkla aydınlanıyordu.

Lyla dönerek çarşafı kendi etrafına sarıp ona doğru ilerledi.

“Buraya gel,” dedi adam. Kollarını açıp onu kucağına çekti. Bazı sayılar üzerinde çalışmaya devam ederken bedenini masayla arasına hapsedmişti.

Lyla adamın neye baktığını anlayamayarak gözlerini kırptırdı. Sonra neredeyse üzerine yatmış bir halde çalışmaya devam etmesine izin verdi.

“Sana bahsettiğim, şu kaçan arkadaşımı hatırlıyor musun?” diye sordu. Karşılığında adamın duraksadığını hissetmişti.

“Evet.” Dainn devam etmesini bekledi.

O günleri hatırlarken dalgınlıkla ekrana baktı. “Kaçtığı adam beni birkaç yıl yanında tutmuştu. O... o ilkimdi.”

Adam kaskatı kesilse de sessiz kaldı.

“Bu akşam beni aradı.”

Lyla daha gözünü bile kırpamadan adam onu kendine doğru çevirmişti. Şeytani gözleri yüzüne sabitlenmişti. “Kim?”

Başını iki yana salladı. “Adını bilmiyorum. Ama beni... seni ve ağabeyimi öldürmekle tehdit etti. O... beni tekrar yanına almak istediğini söyledi.” Son kelimelerde sesi titremişti, çenesindeki parmaklar biraz daha sıkılaştı.

“Öyle bir şey olmayacak.”

Dainn bu dört kelimeyi öyle bir şiddetle söylenmişti ki, Lyla iliklerine kadar işlediğini hissetti.

“Birlik’ten mi?”

Başını salladı. “Sanırım öyle. Bana gerçek adımla hitap etti.”

Dainn uzun bir süre ona baktı. “Öyleyse merhametin için yalvaracak.”

O adamı bir daha asla görmek istemiyordu.

Dainn boynuna bir öpücük kondurdu ve onu yüzü monitöre bakacak şekilde çevirdi. “Her şey açığa çıktığına göre... Kaçan arkadaşını buldum.”

Lyla onun bir klasör açıp bir fotoğrafa tıklamasını izledi. Ekranda kameraya sırtırken gözleri mutlulukla parlayan güzel bir kız belirmişti. Lyla kirpiklerini kırptırdı ve elini ekrandaki yüze uzatıp onu arkasında bırakan kızı hatırladı. En azından mutluydu.

“Nerede o?” dedi çatallaşan sesiyle. Kalbi kendine güzel bir hayat kuran küçük kız için sevgiyle doluydu.

Adamın yanıtı uzun süre gelmeyince boynunu çevirdi.

“Öldü. Kel adam onu öldürdü.”

Elini ekrandan çekerken omuzları düştü. Yangından bu yana ilk kez, adamın çoktan ölmüş olmasına seviniyordu çünkü içindeki öfke onu tekrar öldürmek istemesine neden olmuştu. *Lanet olsun.*

“Bir aile tarafından evlat edinilmiş ama aslında Shadow Port mafya babasının kızıymış.” Gözlüklü kadının, Morana’nın bir fotoğrafı ekrana geldiğinde bilgi vermeye devam etti. “Morana Vitalio onun yerine geçmiş.”

Başka bir fotoğraf daha açtı. Bu seferkinde genç kadın ve onu kollarında tutan bir adam vardı.

“Bu ağabeyin Tristan,” dedi Lyla’nın onlara detaylıca bakmasını beklerken.

“Onları o gece gördüm,” diye fısıldadı. Gözleri diğerinin yerini alan başka bir fotoğrafın üzerindeydi. “Kendimi... Biliyorsun, o gece işte.”

“Biliyorum. O gece bir ipucunu takip ederek oraya gelmişlerdi. Ben de o sırada buna ulaştım.”

Fotoğraf değişti. Bu kez çiftin yanında küçük bir çocuk vardı.

Lyla’nın ağzı açık kalmıştı. Gözleri buğulanırken oğlunun büyüyen yüzündeki her bir ayrıntıyı inceledi. Çok güzeldi. Fazla güzeldi.

Fotoğraflar değiştikçe kollarını kendine doladı. Farklı karelerden oluşan slayt gösterisini izlerken hepsini aklına kazıdı ve bu kıymetli görselleri hafızasına kaydetti. Kalbi onun için sevgi, yas ve mutlulukla dolup taşıyordu.

Arkasındaki sert bedene yaslanırken içindeki duygu selini kontrol edebilmek için ağzından nefes aldı. Dainn ona nasıl bir hediye verdiğini bilmiyordu. Altı yıl boyunca her gün, her gece onun için ne yapmış olduğunun farkında değildi. Duyguları hissetmediğini söylemesine rağmen, oğlunu yetiştirmiş ve onu ailesine göndermişti. Uzaktan göz kulak olup her zaman güvende olmasını sağlamıştı. Lyla parçalara ayrıldığında bile yanında kalmış ve toparlanması için gereken her şeyi önüne sermişti. O parçaları kendi elleriyle yapıştırmış, yaralarını öpmüş, onu kalbinin çok derinden arzuladığı bir şekilde sahiplenmişti.

Duyguları hissetmediğini söylemesine rağmen Lyla'yı kesinlikle delicesine seviyordu.

Yüzünü adama çevirirken gözlerinde kalpler vardı. “Teşekkür ederim.”

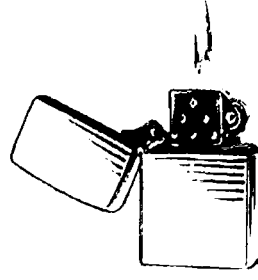
Dainn hiçbir şey söylemeden ona sarılmaya devam etti. Bakışları onunkileri inceliyordu.

Dudaklarını onunkilere bastırıldığında kontrolü eline alıp onu tam olarak sevdiği şekilde öptü. Sahipleniyormuş gibi, el koyuyormuş gibi, kendine saklıyormuş gibi...

Sevdiği şeytanın kollarında otururken, Lyla geleceğin onun için ne getireceğini bilmese de umutlu hissediyordu. Güvende hissediyordu. Sevgiyi içinde hissediyordu.

Gelecekte ne olursa olsun, adam yanında olduğu sürece iyi olacaktı.

İyi olacaktı.

Dainn

Gölge Adam yatakta uyuyan kadına baktı.

Karanlıkta parlayan ışığını, hayatına bir anda girip soğuk ve ölü kalbine hayat veren kızı izledi.

Şimdi aynı kadın her gün zorluklara göğüs geriyor ve küllerinden doğuyordu. İçinde öyle bir yaşama arzusu vardı ki, Dainn tek bir varlığın bu kadarını nasıl içinde barındırabileceğini merak ediyordu. Onu kendine bağlayan şey işte bu yaşama arzusuydu. İçindeki boşluğu dolduran ve dipsiz çukurunu aydınlatan hayat enerjisiydi.

Lyla bir keresinde sevginin kendisi için ne anlama geldiğine dair bir liste oluşturmuştu. Bu kadın onun için her bir kategoriye uyuyordu. *Biri hariç hepsine.*

Hiçbir zaman, bir kez bile başka birinin iyiliğini kendi ben-cil ihtiyaçlarının önüne koymamış; böyle bir şey yapacağını da hiç düşünmemişti. Ancak savaştığı iblisleri ve içindeki sayıp durduğu çatlakları bildiği kadını uykusunda izlerken garip bir dürtü hissediyordu. Lyla eskiden olduğu gibi iyileşme yoluna geri dönene kadar tüm o çatlakları mühürlemek istiyordu. Kendine odaklandığında, dış güçler onu alıkoymadığında kadının ne kadar iyi iş çıkardığını görmüştü. Buna geri dönmenin bir yolunu bulmasını istiyordu.

Kadının iyileşmek için ihtiyaç duyduğu şeyin, onun istekleriyle uyuşmadığının da farkındaydı. O tek bir parçasını bile dünyayla paylaşmadan kadını kendine saklamak istiyordu.

Başparmağıyla çizgilerini takip ettiğinde kadın uykusunda dudaklarını araladı.

Bu saplantının, kadının kalp atışlarıyla birlikte içinde çarpıp duran bu derin ve karanlık ihtiyacın bir sonu olup olmayacağını merak ediyordu. Altı yıl boyunca, her bir parçasını tüketene kadar sadece daha da çok büyümüştü ve tüketecek daha fazla parçası kalıp kalmadığını merak ediyordu. Hiç kimsenin radarına girmemiş bu minik kadının kendini ölümün kollarında bulması hayret vericiydi.

Nefes alırken göğsü garip bir şekilde sıkıştı. Tabletini alıp IP adreslerini değiştirerek gönderdiği mesajları açtı ve Morana'nın bulması için büyük bir yem daha bıraktı. Yetenekleri göz önüne alındığında, genç kadın muhtemelen iki gün içinde bunu çözecek ve onu bekleyen dosyanın izini sürüp iletişime geçecekti.

Geçmiş kapısını çalmadan, ağabeyi nihayet onu bulmadan önce iki gün daha *flamma*'sı yalnızca ona ait olacaktı. Sırf bu yüzden Tristan Caine'den nefret ediyordu. Ancak ona tahammül edecek, Lyla için bile olsa hayatında yer edinmesine izin verecekti. Çünkü kadının bu şekilde bir bütün olacağını, o sevgiyi de tattığı için iyileşeceğini biliyordu.

“Dainn?”

Çatlayan yumuşak sesini duyduğunda gözleri tekrar onun için önemli olan tek varlığı buldu. Tekrar sesinin dilinde bıraktığı tatlılığı hissetti.

Lyla yarı uykulu bir şekilde, “Yatağa gel,” diye homurdandığında kahrolası göğsü biraz daha sıkıştı. Bir zamanlar soğuk sokaklarda öylece durmuş, ayazdan kalbi donana kadar ısınmayı beklemişti. Ancak kendine en sıcak evleri inşa ettikten sonra bile o soğuk hiç gitmemişti. Ona değer veren, uyumamasını ya

da üşüyor olmasını umursayan tek kişi çıkıp gelene kadar soğuk hep oradaydı.

Bu tatlı isteği yerine getirerek tekrar yanına tırmandığında kadının kendisine sarıldığını hissetti. Bedenini saran kollarda en ufak bir tereddüt bile yoktu. Lyla yanına sokulurken yüzünü boynunun kıvrımlarına gömmüştü. Dainn'e her zamanki gibi, sanki insanlar için iğrenç biri değilmiş, önemliymiş gibi dokunuyordu. Lyla'nın tenine özgürce dokunması ilk başta onu şaşırtmıştı. Bu kadına nasıl karşılık vereceğini bilen köklü bir içgüdüyü dinlemeye başlayana kadar, ona ne tepki vereceğini bilmiyordu bile.

Aynı içgüdüyü dinleyerek kolunu kadının etrafına sardı ve onu göğsüne doğru çekti.

“Dainn?”

Siktir. Sesini duyduğunda hâlâ vücudu sarsılıyordu.

“Seni seviyorum.”

Bu sözlerle yalnızca bir an için gözlerini kapattı. Sıkışan göğsü çalkalanırken nefes almayacağı kadar ağırlaşmıştı. *Yalnızca bir an için.* Sonra dönüp uğruna her şeyi mahvedeceği kadına, onun yumuşak yüzüne, güzel gülümsemesine ve uyuklu gözlerine baktı.

İnançlı biri değildi ama Lyla onun mucizesiydi.

Bu kadın söz konusu olduğunda içinde yükselen şeyin sevgi olup olmadığını bilmiyordu. Buna sevgi demek yanlış geliyordu. Sevgi ışık doluydu, güzeldi, saftı. Hissettiği duygu ise karanlık, takıntılı, sapkın ve tamamen sahipleniciydi. Her zaman olduğu gibi kadın için öldürür ve gerekirse onun için ölürdü. İblislerini teker teker katleder ve eğer isterse onları katletmesi için eline bir kılıç verirdi. Onu her daim yanında tutar ve varlığını lekelemek isteyen her şeyden korurdu.

Lyla onun hasarlı ve vahşı kısımlarını tamamlıyor, tüm nezaketi ve yumuşaklığıyla çatlaklara yerleşip içindeki gizli canavarı yatıştırıyordu.

Lyla onu tüm ışııyla severken, Dainn tüm gölgeleriyle ona sahip olmuştu.

Bu yüzden kadın ona aitti.

Dünyaları değişmeden önce sahip olduğu iki güne kendini hazırlarken ona sarıldı. Başlarına ne gelirse gelsin, Lyla'yı asla ama asla bırakmayacağını biliyordu.

Eğer biri denerse... *işte bu onun sonu olurdu.*

TEŞEKKÜR

Bu hem konusu hem de yazdığım sıradaki ruh sağlığım ve bunu yayınlarken yaşadığım sorunlar nedeniyle benim için yazması en zor olan kitaptı. Serinin sonuna yaklaştıkça her şey benim için daha da buruk bir hal alıyor çünkü bu dünya altı yılı aşkın bir sürede benim yuvam haline geldi.

Zorlu bir süreçti ve bu kitabı yazma yolculuğumu bugünkü haline getiren birkaç kişiye teşekkür etmem gerekiyor.

Başından beri benimle birlikte olan okuyucularım, sizler benim en gerçek dostlarımsınız. Bu kadar uzun zaman sonra bile bu seriyle yola devam etmeniz inanılmaz. Aramıza yeni katılan okuyucularım, heyecanınız bulaşıcı! Özellikle bu seri söz konusu olduğunda bana böylesine bir neşe ve devam etme gücü verdiğiniz için teşekkür ederim. Kalbimde her zaman çok özel bir yeri olacak.

İkinci olarak, aileme... Siz olmasaydınız burada olabileceğimi sanmıyorum. Beni bu kadar koşulsuz sevdiğiniz ve aramızdaki mesafeye rağmen ihtiyacım olduğunda bunu bana hatırlattığınız için teşekkür ederim. Ailem siz olduğunuz için çok şanslıyım. Sizleri seviyorum.

Beni böylesine sevgi ve nezaket yağmuruna tutan tüm kitap topluluğuna... Tüm blog yazarlarına, *bookstagram* ve *booktok* kullanıcılarına, sanatçılara, editörlere, fotoğrafçılara, eleştirmenlere, edindiğim arkadaşlara teşekkür ederim. Sevginiz ve

cömertliğiniz benim için dünyalara bedel. Her şey için çok teşekkür ederim!

Firebird'lerime, *Raven*'larım ve *Minion*'larım... İnternetteki küçük baloncuğumda olduğunuz için teşekkür ederim. Hepiniz inanılmaz insanlarsınız.

Nelly'ye... Sen benim kahramanımsın. Yaptığın her şeye teşekkür edebilmek için kalbimde asla yeterli kelime bulamayacağım. Yazdıklarım muhteşem bir görsellik katıyor ve bir şekilde aklımdakini alıp onu milyonlarca kat daha iyi hale getiriyorsun. Teşekkür ederim!

Asistanların *rock* yıldızı olan Emily'ye benim adıma her şeyi organize ettiği için teşekkür ederim. İkimiz de biliyoruz ki, bir şeyleri hatırlamak konusunda berbatım.

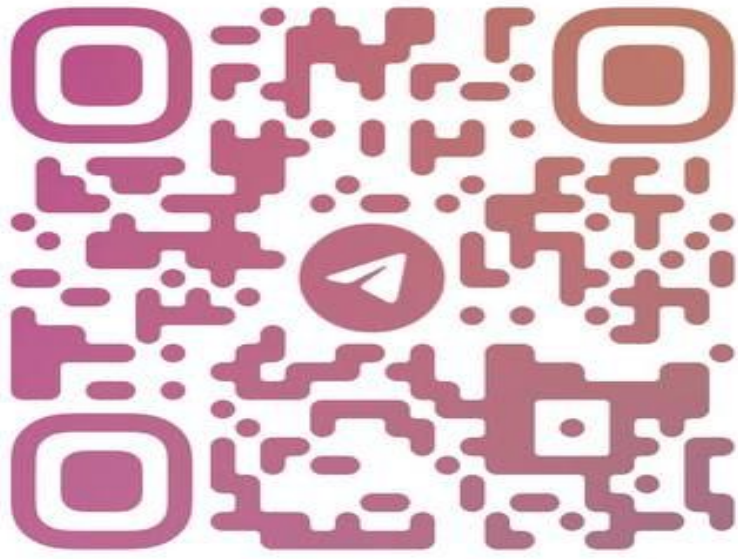
Bu karmaşayı inanılmaz bir şekilde yönettikleri için Valentine PR Ekibi'ne... Teşekkür ederim!

Tüm arkadaşlarıma... Günlerce yeryüzünden kaybolup hiç ayrılmamışım gibi geri dönmeme katlandığınız ve beni sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Hepiniz dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

En önemlisi, bunu okuyan *sana*, kitabımı alıp yazdıklarımı okumayı seçtiğin için teşekkür etmek istiyorum. Buraya kadar gelebildiysen, sana sonsuz minnettarım. Umarım beğenmişsindir ama beğenmediysen bile okumayı seçtiğin için teşekkür ederim. Zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim. Lütfen bir sonraki kurgusal dünyana geçmeden önce bir yorum bırak.

Çok teşekkür ederim!

@AYISIGIKITAP